

Giới thiệu Nếu Như Em Yêu Anh

Truyện Nếu Như Em Yêu Anh của tác giả Bồ Lạc là một truyện ngôn tình hiện đại, nữ chính 25 tuổi, nam chính 43 tuổi, ngược tâm, HE.

Nếu như em yêu anh, chỉ cần biết anh đang ở nơi đó, biết anh được khỏe mạnh bình yên, biết tình yêu của em không trút thêm gánh nặng lên đôi vai anh, biết vẫn còn được nhìn thấy anh... là đủ. Nếu như em yêu anh, em sẽ dõi nhìn anh hạnh phúc... có anh theo cách của riêng em.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Thái Dương biết Khúc Hạo Triết thích cô vì người đàn ông này không hề che giấu điều đó. Cuộc sống của Thái Dương, mỗi sáng thức dậy là đến nơi làm việc, chiều tối là về nhà rồi lên giường đi ngủ, hai phút sau rơi vào giấc ngủ say đến mơ cũng không có. Hoàn toàn không cho anh ta bất cứ cơ hội nào. Nhưng Khúc Hạo Triết cũng không phiền vì điều đó, chỉ âm thầm ở bên cạnh chờ đợi, Thái Dương cũng đành xem như không thấy, dù sao cô cũng không thể nào xâm phạm quyền công dân của anh ta được, Thái Dương nghĩ, cô vẫn là một luật sư thấu hiểu pháp luật.

Người khiến cô phiền nhất lại chính là Hoa Điều.

Giữa khuya, trong phòng chỉ có bóng đêm sâu thẳm, rèm cửa sổ dày nặng buông hờ chẳng để lọt chút ánh sáng le lói nào. Giọng nói của Hoa Điều ở đầu bên kia điện thoại mơ hồ không rõ: “Đi ra đây, uống một chén.”

Thái Dương đau đầu: “Ngày mai tớ còn lên tòa, cậu có thể ngày ngày sênh ca, tớ thì phải ngày ngày cực khổ để nuôi sống bản thân.” “Tối đây đi, Thái Dương tốt của tớ.” Hoa Điều ngẹn ngào năn nỉ, giữa những âm thanh hỗn tạp Thái Dương vẫn có thể nghe thấy tiếng khóc truyền tới rất rõ, cô bất giác giật mình tỉnh hẳn.

Con người của Hoa Điều cũng tựa như hoa đào, còn kiên cường hơn cả loài ‘hoa không ngại tuyết sương, có sao người chùn bước’ với sắc thắm ngênh ngang cười ngạo ngễ đợi mùa xuân về bất chấp gió mưa, tuyết lạnh đó. Thái Dương mơ hồ cảm thấy vấn đề rất nghiêm trọng.

Đêm mùa xuân luôn ngập tràn những nồng nàn cảm dỗ, những ánh đèn rực rỡ và đám đông không ngủ. Thái Dương tìm thấy Hoa Điều trong một quán bar ồn ào náo nhiệt. Trên tay cô ấy cầm một ly rượu vang long lánh, trang phục vô cùng lộng lẫy quyến rũ. Gương mặt hoàn toàn chẳng còn chút vết tích nước mắt, cô lẽ đã trang điểm lại.

“Thái Dương,” cô ấy gọi: “Cậu xem, rượu là thứ tuyệt vời như vậy, khiến cho tâm trạng người ta vui vẻ và bầu không khí trở nên đẹp đẽ thế này, rượu chia làm nhiều loại có khác gì con người. Như Remy Martin và Hennessy cô nhắc, trải qua những năm dài tháng rộng ủ trong thùng gỗ sồi rồi trở thành Hennessy V.S.O.P*, kết cấu mượt như nhung, hương vị thuần tinh tế, có cả sự dịu ngọt sâu sắc, hài hòa và tao nhã trọn vẹn, đúng là nước trường sinh mã. Thái Dương cảm thấy mình có chút choáng váng, cô vốn không có nhiều hứng thú với những thứ này. Cô biết Hoa Điều đã gặp phải chuyện gì đó, nếu không sẽ không nói hươu nói vượn như vậy. Có một người đàn ông đang đi vào, anh ta bước thẳng tới chỗ của Hoa Điều, ở một nơi rồi ren hồn độn như thế này mà người đàn ông đó vẫn toát ra vẻ thanh sạch không chút vấy bẩn, Thái Dương biết cô có thể đi được rồi.

Lúc chuẩn bị bước chân đi, cô nghe thấy giọng nói dịu dàng của Hoa Điều: “Tên của tớ là Hoa Điều**, là dùng nước Hồ Kinh ủ thành. Tính ôn hòa, màu cam vàng trong suốt, hương vị thuần khiết ngọt ngào, nồng nàn thơm ngát.” Thế là Thái Dương mỉm cười.

(*Hennessy V.S.O.P: viết tắt ‘Very Superior Old Pale’, lấy cảm hứng từ một loại rượu Cognac tạo ra vào năm 1817 để đáp ứng với yêu cầu vị Vua tương lai của nước Anh – George IV.

**Rượu Hoa điều còn gọi là rượu Nữ Nhi Hồng, gốc từ rượu Thiệu Hưng Chiết Giang. Ở Trung Quốc, tương truyền tập tục, nếu trong nhà có con gái liền ủ một vò rượu. Đợi đến khi con gái đi lấy chồng sẽ lấy nó ra đãi khách, vò rượu tinh khiết thơm ngon chính là ‘Nữ Nhi Hồng’ – ‘con gái hạnh phúc’. Nhưng nếu con gái chưa lấy chồng đã yếu mệnh thì vò rượu ấy gọi là ‘Hoa Điều’ – đoá hoa tàn.

*** Hồ Kinh: là hồ nhân tạo để cung cấp nước tưới tiêu thời Đông Hán. Tương truyền, nước hồ này là nguyên liệu quan trọng để tăng độ thơm ngọt của rượu Thiệu Hưng.)

Từ lúc bước vào cho đến khi rời đi, cô không hỏi Hoa Điều vì sao lại khóc, nếu muốn nói người đó sẽ không đợi bạn hỏi. Tâm tư là thứ dễ lắng nghe chia sẻ không cần phải phân tích vì sao, khuyên nhủ đôi khi chẳng giải quyết được gì. Lúc cô thức dậy, trời đã sáng bừng, những tia nắng ngày xuân dịu dàng ấm áp luôn treo lơ lửng trên nền trời, mang đến cho người ta sự khoan khoái để chịu dù có đôi chút chói chang nhưng chẳng thể nào ghét bỏ được. Thái Dương vội tắm rửa thay quần áo rồi lao nhanh ra cửa.

Khi đến văn phòng, chỉ có một chị lao công đang quét dọn vệ sinh, cô đi vào phòng làm việc của mình rồi ngồi xuống vui đầu vào đóng tài liệu. Văn phòng rất yên tĩnh, Thái Dương thích những khoảng lặng như thế này, cô thích cuộc sống đơn giản, không phức tạp, không hối hả bon chen. Các đồng nghiệp lần lượt đến đông đủ, mọi người loay hoay với công việc của mình, không ai làm phiền ai.

“Thái Dương”, Thái Dương nhận điện thoại nội bộ, cô nghe thấy âm thanh nhắc nhở của Tiểu Mỹ: “Chín giờ ra tòa.”

Tiểu Mỹ là một thư ký rất giỏi giang, trẻ trung xinh đẹp lại dịu dàng cẩn trọng, không biết người đàn ông nào có thể lấy được cô ấy.

Thời gian nghỉ giữa tòa, cô nhận được điện thoại của Hoa Điều, nghe thấy giọng nói đầy biếng nhác của cô nàng: “Ra tòa hả?”, “Ừm, nếu không thì tớ sống bằng gì chứ?”, “Thôi đi, đừng có làm ra vẻ nghèo khổ đáng thương như thế, có Không Bồi nuôi cậu.” Hoa Điều xem thường.

“Tại sao anh ấy phải nuôi tớ?”

“Anh ấy là người giám hộ của cậu chứ sao, không phải là chú cậu hả.” Hoa Điều lưu loát trả lời.

“Tớ đã hai mươi lăm tuổi rồi, không cần người giám hộ.” Thái Dương thờ dãi: “Tớ và Không Bồi không có chút quan hệ huyết thống nào hết, tớ và anh ấy chẳng qua chỉ là... tớ nợ anh ấy nhiều năm cơm áo, nợ một món ân tình phải trả!”

“Phân biệt trắng đen rõ ràng như thế là có thể vỗ yên cõi lòng hỗn loạn sao?” Hoa Điều cười: “Chỉ giới lừa mình dối người, tối nay ra ngoài uống rượu, Khúc Hạo Triết nhớ cậu.”

“Không đi.” Thái Dương gọn gàng dứt khoát.

“Không được, sắp điên rồi.” Hoa Điều bắt đầu ngang ngược.

“Điên kệ anh ta.” Đối với Khúc Hạo Triết, Thái Dương luôn không có thừa lòng trắc ẩn.

“Người sắp điên là tớ đó!” Hoa Điều thờ dãi nào ruột: “Ngày nào hấn cũng tới chỗ tớ hỏi thăm cậu, suốt từ sáng tới tối lúc nào cũng cái ánh mắt buồn thương sâu muộn, dịu dàng nhưng nhớ, phờ phạc không thôi đó!”

“Tớ không giúp được gì, gặp chỉ càng làm hại người ta thêm thôi.” Thái Dương ơ hờ: “Đàn ông đầu đội trời chân đạp đất mà suốt ngày quần quanh với những chuyện đó, không có tiền đồ. Tớ sắp lên tòa rồi, cúp đây.”

Buổi tối sau khi tan làm, Thái Dương đi gặp Không Bồi. Hôm nay là sinh nhật anh bốn mươi ba tuổi.

Trưởng văn phòng luật sư Sở Giới là bạn chí cốt lâu năm của Không Bồi, lúc Thái Dương chuẩn bị đi, hấn nghiêng rằng nghiêng lợi nói với cô: “Mỗi dịp mừng năm mới tới chỗ của Không Bồi, hấn lúc nào cũng mặc cho người lấn qua lấn lại, duy chỉ có sinh nhật là khăng khăng cố chấp muốn trải qua một mình, đây là cái thói quen gì chứ.”

Nói xong liền ném qua một chiếc hộp, là dao cạo râu: “Nói với hấn, sinh nhật vui vẻ.”

Thái Dương mỉm cười.

Sinh nhật lần trước của mình, Hoa Điều nói con gái Bạch Dương có ý chí kiên cường dũng cảm, nhưng Thái Dương thấy chòm sao và con người, khoảng cách trời đất xa nhau quá thật khó để liên kết mối quan hệ, nên cô không nói gì.

Quan hệ giữa Không Thái Dương và Không Bồi thật ra cũng không có gì phức tạp, anh trai anh từng là ba dượng của Thái Dương, tuy rằng không cùng huyết thống nhưng anh danh chính ngôn thuận là chú của Thái Dương, thậm chí hai người còn có cùng họ, cùng sống chung với nhau lâu như vậy.

“Không Thái Dương.” Không Bồi luôn gọi cả họ tên cô như thế, nét mặt anh lúc nào cũng điềm tĩnh, nghiêm nghị.

Anh thường trầm lặng, rất ít khi nói chuyện. Đến nỗi khiến Thái Dương có ảo giác lời nói bất quá chỉ là công cụ, nếu không có việc gì anh sẽ không dùng tới.

Thái Dương ngẩng đầu nhìn anh, trên tay cô là con cá tron lù đang muốn tuột ra, người ta đều nói hồ ly giáo hoạt, Thái Dương lại thấy cá cũng chẳng kém gì, cô đang phải vật lộn với nó.

“Ngày kia cháu tới kiểm tra sức khỏe, chú đã sắp xếp xong rồi.” Không Bồi là bác sĩ.

Thái Dương gật đầu, kết quả kiểm tra sức khỏe theo thông lệ hàng năm của cô trước giờ chưa từng gặp phải vấn đề gì, Thái Dương tự thấy mình chẳng khác nào tê giác. Nhưng cô chỉ im lặng không nói lời nào, ở trước mặt Không Bồi, Thái Dương thường không nghĩ mình muốn gì, cô luôn muốn làm theo ý anh.

Không khí trên bàn ăn rất tĩnh lặng, không có câu chuyện cũng không có bánh sinh nhật.

Không Bồi là một người không thích hình thức, tuy có rất nhiều người biết sinh nhật của anh muốn tổ chức tiệc chúc mừng, nhưng năm nào cũng vậy, anh chỉ muốn ở bên Thái Dương ăn một bữa cơm tối bình yên như thế này.

Thái Dương nấu ăn rất ngon, sinh nhật Không Bồi là dịp hiếm hoi để cô phát huy tài năng của mình.

Ăn cơm xong, Thái Dương đi vào phòng vệ sinh rửa tay, lúc rót sữa ra, mùi hương đó, không biết đã lạc ở nơi này từ khi nào.

Trong ngôi nhà này vậy mà vẫn còn có món đồ của cô, Thái Dương bất giác ngỡ người, thật lâu.

Bên ngoài vang lên tiếng Khổng Bồi gõ cửa.

Những giọt nước mắt đang lăn dài trên gò má, Thái Dương không dám đi ra, nhưng không muốn để anh phải lo lắng.

Thái Dương lau vội nước mắt ra mở cửa, Khổng Bồi đứng yên lặng ở đó chăm chú nhìn cô. Sau lưng anh là ánh đèn tường ôn hòa ấm áp, Thái Dương gom lại bàng hoàng trở về chốn thực tại này.

Cô khẽ ho nhẹ: “Ừm, có một vụ án, vợ chồng bất hòa, tình cảm chẳng còn lại gì, chỉ còn điên cuồng tranh giành tài sản chung. Nghĩ đến cuộc đời sao thẳng trảm đầu bẻ, thật đáng buồn.”

Khổng Bồi chỉ gật đầu. Bầu không khí cứ tĩnh lặng như vậy tựa thời gian không còn trôi, Thái Dương di chuyển bước chân, bỗng nhiên cô muốn chạy, chạy thật xa như một loại trốn tránh ẩn nấp.

Bỗng có tiếng điện thoại từ phòng khách truyền tới, Khổng Bồi liền đi qua.

Thái Dương khẽ thở dài rồi tựa người vào tường, dưới ánh đèn mờ hồ, cô nhắm mắt lại.

Khi mở mắt ra, cô nhìn thấy Khổng Bồi đang đứng trước mặt mình, Thái Dương mang đôi dép lê đi trong nhà cao chưa đến vai anh. Anh cúi đầu nhìn cô, Thái Dương hốt hoảng vội cầm lấy điện thoại anh đưa tới: “Tìm cháu.” Nói rồi anh xoay người tránh đi chỗ khác.

Là Hoa Điều.

“Cậu sắp về chưa? Hôm nay, tớ không có hẹn, bây giờ tới đón cậu.” Hoa Điều biết Thái Dương sẽ không ở lại qua đêm nơi đó, cho dù muốn cũng sẽ về nhà.

“Ừ.” Thái Dương điều chỉnh lại tâm trạng và biểu cảm trên gương mặt rồi nói lời tạm biệt Khổng Bồi. Cô đặt món quà tặng anh xuống bàn, là một chiếc cà vạt rất tinh xảo, màu dương đậm có họa tiết lịch lãm sang trọng.

Khổng Bồi cảm lên, chăm chú nhìn hồi lâu, rồi ngẩng đầu nhìn Thái Dương dịu dàng mỉm cười nói cảm ơn: “Rất đẹp.”

Lúc Thái Dương lên xe, cô nhìn thấy Khúc Hạo Triết cũng đang ở đó, nét mặt đầy cẩn trọng dè dặt.

“Đừng giận mà, Khúc Hạo Triết chẳng qua chỉ đi cùng cậu một đoạn thôi.” Hoa Điều cuống quýt giải thích. Hôm nay, cô ấy mặc một chiếc váy đục lỗ màu đen ôm sát cơ thể trắng ngần như tơ tuyết nhìn vô cùng quyến rũ.

Thái Dương khẽ thở dài, tình yêu côi nhần gian này khiến cô nhớ tới những trách nhiệm và nghĩa vụ, ‘trái quyền’* trong các hợp đồng. Lòng bỗng thấy yếu mềm, cô quay đầu nói với Khúc Hạo Triết: “Hôm nay muộn quá rồi, ngày mai tôi có công việc. Ngày kia anh có rảnh không? Tôi đi kiểm tra sức khỏe, hay là anh cũng đi cùng ả.”

(*Trái quyền là quyền của một người, được phép yêu cầu một người khác thực hiện một nghĩa vụ tài sản đối với mình. Đó có thể là nghĩa vụ làm hoặc không làm một việc hoặc chuyển quyền sở hữu tài sản.)

Thái Dương thấy Khúc Hạo Triết và Hoa Điều nhìn mình đầy kinh ngạc. Ngay sau đó, ánh mắt Khúc Hạo Triết dần trở nên sáng ngời, luôn miệng nói: “Được, được, có rảnh, có rảnh.”

Về đến nhà vào phòng ngủ rồi mà Hoa Điều vẫn không chịu tha cho cô, Thái Dương khản thiết năn nỉ: “Ngày mai tớ còn phải lên tòa, cho tớ ngủ một giấc đi.”

Hoa Điều ngơ vờ cảnh giác nhìn: “Đã xảy ra chuyện gì? Cậu không bao giờ cần đàn ông đi cùng?”

“Không phải cậu hy vọng tớ và Khúc Hạo Triết hẹn hò, bắt đầu một đoạn tình cảm sao?”

“Khổng Bồi luôn dạy cậu mạnh mẽ kiên cường, cậu không phải là người không có lý trí mà?” Hoa Điều lẩm bẩm.

Thái Dương đắp lên người chiếc chăn lông vũ màu lam trời, chặn hết âm thanh lại, rơi vào giấc ngủ.

Lúc đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe, Thái Dương không nhìn thấy Khổng Bồi, cô lang thang trong khu ngoại trú, còn anh ở khu điều trị nội trú.

Thái Dương không đi tìm anh, cô biết trong giờ làm việc Khổng Bồi không thích nói chuyện riêng.

Hơn nữa Thái Dương còn vương bận một người, người đàn ông sẵn lòng bỏ thời gian ra đi cùng cô đang ngồi bên cạnh, mỉm cười chờ đợi.

Lúc chuông cửa vang lên, Thái Dương mặc chiếc áo ngủ rất rộng đang nằm bò trên giường đọc một quyển sách khoa học dày cộp và nhàm chán. Thái Dương nhớ Không Bồi nói người con gái thường xuyên đọc sách, đồng tử sẽ trở nên trong suốt.

Chỉ dùng đầu ngón chân, Thái Dương cũng có thể đoán người đứng ngoài cửa chắc chắn là Hoa Điều, cô vội vàng ngồi dậy muốn hỏi xem hôm nay cô nàng hẹn hò thế nào.

Ôm quyển sách, Thái Dương để chân trần chạy ra mở cửa.

Nào ngờ người đứng đó là Không Bồi. Cả hai nhìn nhau chỉ thấy sự kinh ngạc dâng tràn trong đôi mắt đối phương.

Kể từ khi Thái Dương trưởng thành, Không Bồi không còn nhìn thấy đáng vẻ cô khi mặc váy ngủ nữa, hơn nữa đây còn là chiếc váy có in hình những con thú nhỏ trong phim hoạt hình, hơn nữa còn đi chân trần, hơn nữa còn những giọt nước vẫn vớt trên mái tóc ẩm ướt đang rơi xuống bờ vai. Thái Dương cảm thấy im lặng, bộ dạng cô gái nhỏ này khiến cô cảm thấy chán ghét bản thân mình.

Rất nhanh sau đó, Không Bồi đã lấy lại sự điềm tĩnh thường ngày: “Chú tới báo với cháu, kết quả kiểm tra sức khỏe không có gì bất thường.”

Không Bồi cứ như vậy quen thuộc đi vào, như thể đã tới rất nhiều lần, đáng vẻ vô cùng rành rọt. Thái Dương bắt lực thờ dài, chậm rãi xoay người về phòng, thu dọn cái chăn lông vũ và mấy thứ đồ ăn vặt đang bày ra trên giường, có cả một chiếc váy ngủ rất gợi cảm, là chuẩn bị sẵn cho Hoa Điều.

Không Bồi thích người phụ nữ tự lập, lý trí và có tri thức. Lần này có lẽ cô đã khiến anh vương khúc mắc trong lòng rồi.

Thái Dương có chút thấp thỏm lo lắng.

Không Bồi ngồi đó uống trà, anh không nói gì, trong không khí chỉ có sự tĩnh lặng và mùi hương nhàn nhạt toát ra từ cơ thể anh.

Mãi rất lâu sau, Không Bồi mới mở lời, vẫn là âm điệu dịu dàng ôn hòa trước giờ: “Hôm nay, có người đưa cháu đi kiểm tra sức khỏe sao?”

Thái Dương chợt giật mình: “Dạ.”

“Đàn ông, là bạn?” Anh hỏi một câu khá tối nghĩa.

“Không ạ, chỉ hơi quen biết thôi.” Thái Dương đáp lại Không Bồi hệt như đang nói chuyện với người giám hộ, anh hỏi gì cô cũng đều trả lời.

“Ừ, cũng nên kết hôn rồi, nếu gặp được đối tượng tốt thì hãy thử tiếp xúc đừng bỏ lỡ.” Giọng nói đó đượm mùi ngùi.

Thái Dương cứ ngồi im như vậy, chẳng nói gì.

Lúc Không Bồi đứng dậy chuẩn bị rời đi, chuông cửa bỗng vang to như tiếng kèn trumpet. Thái Dương lờ đờ bước theo phía sau anh, Không Bồi vừa mở cửa ra, giọng nói của Hoa Điều cứ vậy tràn vào, chẳng để ý gì tới xung quanh: “Cậu xuân tâm đại động, này xuân tình rồi hả! Tớ còn tưởng trong mắt cậu chỉ có thể chứa được Không Bồi!”

Ba người nhìn nhau, sững người đứng ngẩn ra. Thái Dương chỉ còn biết cam chịu số phận cúi đầu rũ mắt thật thấp, Không Bồi không nhìn cô mà chỉ nói với Hoa Điều: “Đừng trêu Thái Dương.”

Thế là đi.

Nửa đêm nửa hôm, Hoa Điều bật dậy lay Thái Dương: “Tớ không ngủ được, cậu thức dậy nói tớ nghe rõ coi, có phải tớ gây họa rồi không?”

Thái Dương im lìm, không có tiếng đáp trả, Hoa Điều biết cô bạn mình luôn làm việc và nghỉ ngơi rất chuẩn mực, nghe thấy hơi thở phả ra chậm chậm đều đều, thế là Hoa Điều bỏ cuộc lần ra ngủ.

Ngày tháng cứ vậy lặng lẽ trôi qua, Thái Dương loay hoay trong cuộc sống bận rộn mà ngăn nắp của mình. Hoa Điều thì quay cuồng sau những giờ tan làm, phong hoa tuyết nguyệt gặp gỡ người này người nọ nên cũng không thêm làm phiền cô. Chỉ có Khúc Hạo Triết tối nào cũng đến đón Thái Dương sau giờ tan tầm, có đôi khi lặng lẽ tới mức tựa như cảnh vật im lìm đứng đó, Thái Dương không biết phải nói lời từ chối bằng cách nào nên chuyện đó dần trở thành thông lệ.

Thời tiết vẫn rất đẹp, hiệu suất làm việc của Thái Dương mọi người đều biết. Cô đang vui đầu trong đồng hồ sơ, bỗng nghe thấy âm thanh gõ cửa, liền cất tiếng mời vào.

Người tới là Thẩm Thu.

Thái Dương ngạc nhiên: “Tìm Sở Giới à?”

Sở Giới và Thẩm Thu là một đôi vợ chồng vô cùng hòa hợp, cả hai đều là bạn thân của Không Bồi.

Sở Giới và Không Bồi bằng tuổi nhau, là đối tác của văn phòng luật sư này, tính cách hoàn toàn trống đánh xuôi kèn thổi ngược với Không Bồi.

“Không, đến tìm em.” Thẩm Thu rất đẹp, lúc nào cũng đầm thắm dịu dàng chẳng chút phô trương.

Thái Dương đứng dậy đi ra bàn trà ngồi xuống bên cạnh Thẩm Thư: “Sao ạ, Sở Giới chộc giận chị chuyện gì sao?”

“Không có, chỉ tới thăm em thôi.” Thẩm Thư mỉm cười: “Tiện thể đón Sở Giới, anh ấy còn bận công việc khoảng hai mươi phút nữa.”

“Cũng may em vừa mới loay hoay xong.” Thái Dương nhoen miệng cười thật tươi: “Nếu không, chị đã phải cô đơn rồi.”

“Chị là vai vế cô dì, đừng có xem chị như đương sự chứ.” Thẩm Thư hiếm khi tỏ ra bạo lực, vậy mà giọng nói vẫn hết mực dịu dàng: “Em gọi Sở Giới là chú, lẽ ra phải gọi chị là thím mới đúng.”

“Chị còn trẻ thế này, em không thốt ra miệng được.” Thái Dương thở dài: “Mà tuổi trẻ của em cũng đã chết rồi.”

“Vậy thì tìm một người bầu bạn đi, đòi người ngăn ngủi, cùng nhau bước đi mới có thể ứng phó với những gian nan vất vả của cuộc đời này.”

“Không cần ạ, em có thể tự mình đối mặt, rất tốt.” Thái Dương từ chối.

“Tối nay, ở nhà chị có buổi họp mặt, chị tới đón em và Sở Giới.” Thẩm Thư nhẹ nhàng và tao nhã tới mức không thể nào xoi mói được.

“Giới thiệu đối tượng ạ?” Thái Dương lịch sự từ chối lời mời: “Em có bạn tới đón rồi.”

“Sao cơ?”

“Bạn bè.” Thái Dương nhấn mạnh: “Đừng suy đoán lung tung ạ.”

Một lúc sau Thẩm Thư cất lời: “Đi đi, lâu rồi không có tụ họp, hôm nay khá đông đủ, Hàn Thu, Thẩm Khanh, Lâm Hòa Khiêm, có cả Khổng Bồi.” Hàn Thu là bạn của Thẩm Thư, là mẹ của Hoa Điều; Thẩm Khanh là em gái Thẩm Thư, còn Lâm Hòa Khiêm là bạn học cùng trường với Sở Giới và Khổng Bồi, hiện giờ đang làm chung bệnh viện với Khổng Bồi, ba người rất thân nhau.

Thái Dương không nói gì, chợt nghe thấy tiếng chuông di động nhẹ nhàng vang lên, là Hoa Điều gọi tới: “Thái Dương, tối nay họp mặt ở nhà Thẩm Thư, nhất định phải đi. Tớ sẽ nhân cơ hội giải thích với Khổng Bồi câu nói đùa đó.”

“Không cần đâu, làm gì tới mức khoa trương như vậy, tối nay tớ có hẹn với Khúc Hạo Triết rồi.” Thái Dương hạ thấp giọng nói.

“Vậy thì càng tốt, Khúc Hạo Triết vừa mới đồng ý đi cùng tớ.”

Thái Dương đột nhiên cảm thấy bốn bề thọ địch không chỗ trốn, liền nhìn Thẩm Thư gật đầu: “Khi nào đi ạ?”

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Đêm mùa xuân khí trời mát mẻ, những con gió dịu dàng khẽ lướt qua mang theo cái lãng mạn lùa vào hơi thở, dưới ánh đèn lấp lánh càng trở nên quyến rũ nồng nàn.

Thái Dương chẳng khác gì mọi ngày, cô ngồi nơi góc nhỏ nhìn mọi người vui cười nói chuyện, nướng thịt, lấy đồ uống, nhìn những ly vang đỏ sóng sánh, người đứng người ngồi như hòa lẫn vào nhau nhưng không hề hỗn loạn. Khúc Hạo Triết ngồi bên cạnh Thái Dương, trên tay cũng cầm ly đá lạnh giống cô, anh ta chỉ im lặng ngồi đó nhìn cô chẳng nói gì.

Thái Dương thấy Hoa Điều luôn giữ khoảng cách rất xa với ba mẹ mình, bên cạnh cô ấy là Đồng Nhan đang nhìn về phía cô và Khúc Hạo Triết.

Thái Dương biết mối quan hệ giữa Hoa Điều và ba mẹ mình rất căng thẳng, Thẩm Thư luôn cố tạo cơ hội để hai bên gặp mặt nhau. Nhiều năm trôi qua, cô ấy vẫn luôn kiên trì như vậy khiến Thái Dương không khỏi kính phục. Rồi cô nghĩ đến mình, bỗng cảm thấy muốn đi ra sân hít thở chút không khí trong lành. Lúc Thái Dương đứng dậy chuẩn bị rời đi, Hoa Điều kéo Đồng Nhan đến chỗ cô, hai người họ là đồng nghiệp trong một công ty quảng cáo, Khúc Hạo Triết là ông chủ của bọn họ.

Thái Dương lách người đi qua, để ba người ở lại đó, Hoa Điều giữ tay Thái Dương nhưng ngay sau đó liền thả ra, cô ấy hiểu tính của Thái Dương nên để cô được làm những gì mình muốn.

Khúc Hạo Triết tối sầm mặt lại, nhìn Hoa Điều và Đồng Nhan: “Tìm tôi có chuyện gì?”

“Đừng bám sát quá, sẽ khiến Thái Dương thấy ngột ngạt.” Hoa Điều khuyên nhủ: “Đi qua tìm ba tôi nói chuyện thử đi, khách hàng tiếp theo của chúng ta yêu cầu bối cảnh phải là tranh thủy mặc.”

Khúc Hạo Triết chỉnh trang lại quần áo: “Thế sao cô không đi?”

Hoa Điều ngẫm nghĩ: “Tôi đi, sợ đến cả nét nguyệt ngọc hoạt hình cũng không có.” Tuy là lời chế giễu nhưng giọng nói ngập tràn chua xót.

Khúc Hạo Triết vỗ vỗ vai Hoa Điều, sau đó đi về phía Nghê Cẩm Tường.

Đồng Nhan mặc một chiếc váy hồng phấn, đôi mắt sáng ngời dõi nhìn theo bóng lưng Khúc Hạo Triết. Đồng Nhan xinh đẹp đơn thuần, ngây thơ trong sáng, không biết cách che giấu tình cảm của mình.

Hoa Điều thấy vậy thò tay dài, kéo tay Đồng Nhan: “Tôi nướng thịt đi, cái này dùng phương thức bí truyền bên ngoài không ai biết, ăn ngon kinh điển luôn đó!”

Nghê Cẩm Tường là giáo sư mỹ thuật hội họa và vợ là Hàn Thu dạy Trung văn trong cùng trường đại học, bọn họ là ba mẹ của Hoa Điều.

Ngoài sân vườn không rực rỡ sắc màu như trong nhà, chỉ có những ngọn đèn mang dáng dấp hoài cổ le lói xa xa trên con đường lát đá. Thái Dương mặc váy, đi giày cao gót bước trên những phiến đá gồ ghề chỉ có thể thả từng bước thật chậm, ánh mắt mông lung chìm vào những suy nghĩ không đầu không cuối. Bỗng nhìn thấy có một dáng người ẩn hiện trong bóng tối, cô giật mình, chân trượt nghiêng ngã nhào về phía người đang đi tới. Người đó liền đưa tay ra đỡ cô rồi hỏi: “Không Thái Dương?”

Biết là Không Bồi, Thái Dương bắt giắc thở phào, cúi đầu ‘dạ’ một tiếng. Cảm thấy nơi khuỷu tay mình được anh giữ thật chặt, có cả hơi ấm khê khàng truyền qua, không hiểu sao cảm giác đó luôn khiến cô an tâm đến lạ.

Không Bồi đỡ Thái Dương lấy lại thăng bằng, nghe tiếng Thái Dương khê xuyết xoa, anh liền ngồi xổm xuống đưa tay chạm vào mắt cá chân của cô, thò dài: “Bị bong gân, sưng lên rồi, phải về nhà xử lý một chút, chú đưa cháu về.”

Trong bóng đêm, Thái Dương chỉ có thể thấy dáng hình anh mơ hồ không nhìn rõ được khuôn mặt, nhưng hiếm khi hai người gần nhau đến vậy, cơ hồ có thể ngửi thấy mùi thuốc lá nhàn nhạt trên cơ thể anh.

“Chú... bắt đầu hút thuốc từ khi nào vậy?” Không Bồi là bác sĩ, trước giờ anh chỉ uống trà không bao giờ chạm vào khói thuốc.

Không Bồi không trả lời cô, anh chỉ hỏi: “Người đi cùng cháu, có cần báo với anh ta một tiếng không? Hay là, nên để anh ta đưa cháu về?”

Thái Dương không nghĩ ngợi nhiều: “Không cần đâu, anh ấy đang bận công chuyện, chỉ cần nói với Hoa Điều thôi, chú gọi cho Hoa Điều luôn được không ạ?”

Không Bồi một tay ôm chặt Thái Dương, tay kia lấy điện thoại ra.

Thái Dương tựa vào người anh yên lặng chờ đợi, cảm giác âm thanh ăn uống linh đình bên trong ngôi nhà kia cách cô rất xa xôi. Chỉ muốn thời khắc này ngừng lại, để cô được mãi mãi ở bên anh, trong bóng tối tĩnh lặng rốt cuộc anh trốn ở nơi này suy nghĩ những gì? Hay anh chẳng nghĩ gì, chỉ là muốn hút một điếu thuốc?

Mắt cá chân sưng lên rất đau, Thái Dương không nhìn được khê xuyết xoa, âm thanh rất nhỏ nhưng cô cảm giác bàn tay Không Bồi theo bản năng lập tức siết chặt lại, cơ hồ làm vậy có thể giúp người ta san sẻ đau đớn cho nhau.

“Thái Dương, có phải cháu vừa đi vừa ngắm sao không?” Sở Giới chưa thấy người đã nghe giọng nói bay tới. Sở Giới hoàn toàn trái ngược với Không Bồi, lúc nào cũng trêu chọc người khác, rất có tài hùng biện, là một luật sư vô cùng sắc bén.

“Cháu về trước, không sao chứ ạ?” Thái Dương mỉm cười. Ngắm sao? dường như cô đã qua cái tuổi ngắm sao rồi, nhưng dù có tâm trạng nhìn lên những ước mơ xa xôi đó, cũng không thể lấy lại được ánh mắt thời niên thiếu thuở nào.

“Hộp mật giữa đường bỏ trốn luôn là tác phong trước giờ của cháu mà, trừ thằng nhóc công ty quảng cáo kia có lẽ Thẩm Thư, Hoa Điều cũng sẽ không tìm cháu đâu.” Sở Giới dài dòng quảng lười.

Thái Dương có chút quần bách, im lặng không nói gì.

“Không Bồi nói cháu cần nghỉ ngơi hai ngày.” Hắn ngồi xổm xuống: “Chân nào?”

“Không sao đâu, ngày mai cháu có thể đi làm.” Thái Dương chỉ vào chân phải.

Bàn tay to rộng của Sở Giới vừa chạm vào, Thái Dương liền hít một hơi lạnh, nước mắt theo đó muốn ứa ra.

Không Bồi không kim được, khê hô lên: “Nhẹ tay thôi!”

“Sung to lắm.” Sở Giới túm ngay chứng cứ rành rành trước mặt: “Có thể kiện chú tội xâm phạm quyền cá nhân rồi, sân vườn nhà chú phải có đèn, nếu không thì phải trải nhựa cho bằng phẳng trơn tru vào.”

“Thật chuyên nghiệp mà.” Thái Dương mỉm cười nói với Sở Giới, đột nhiên thấy Không Bồi cúi người bế cô lên. Thái Dương giật mình, xấu hổ ngo ngoáy:

“Cháu có thể đi được mà.”

“Đừng cử động.” Giọng nói của Không Bồi không cho phép xen vào.

“Để chú bế cháu cho.” Sở Giới cười nham nhở: “Dáng người mảnh mai tinh tế, ôn hương nhuyễn ngọc tràn đầy hơi thở thanh xuân ẩm áp, cơ hội khó có được.” Sở Giới hơn bốn mươi, còn chưa già nhưng cái tính nết thì hết như người ta thường nói ‘già mà không kính’, suốt ngày lúc nào cũng thấy tung hứng đùa giỡn.

Thái Dương quỳnh quáng lên nhìn trộm Không Bồi, trong bóng đêm sâu thẳm cô thấy nơi đáy mắt đỏ chột lóe lên. Anh đưa chìa khóa đang cầm trên tay cho Sở Giới, nhàn nhạt cất lời không rõ đang nghĩ gì: “Mở cửa xe đi.”

Nói xong, anh dường như chẳng cần dùng chút sức lực nào nhẹ nhàng bế Thái Dương lên, đầu cô tựa vào ngực anh, Thái Dương đưa tay vòng qua cổ anh, giấu mặt vào bờ vai vững chãi. Cô có thể cảm nhận được hơi thở của anh kề sát bên tai, hơi thở đó thoát nhanh thoát chậm không còn phả ra bình thản đều đều như thường ngày nữa, dưới gò má cô là chiếc áo khoác bông mềm mại ủ đầy mùi hương cơ thể anh vô cùng dễ chịu.

Lúc mở cửa xe, Sở Giới đột nhiên bật ra một câu: “Hai người các cậu giống hết chú rể bế cô dâu lên xe hoa, hạnh phúc hoàn hảo.”

Thái Dương có thể cảm giác được cơ thể Không Bồi khựng lại, bản thân cô cũng thấy hoảng loạn muốn đứng xuống nhưng Không Bồi đã siết chặt cánh tay không cho phép động đậy. Thái Dương nghe thấy hơi thở anh phả ra nặng nề, biết được hiếm khi anh tức giận: “Cậu, lúc nào cũng đùa giỡn vô bổ.”

“Đã biết là giỡn, còn giận làm gì.” Sở Giới vẫn cười ha ha: “Quen biết hai mươi mấy năm, hiếm khi thấy cậu nổi giận thế này.”

Không Bồi đặt Thái Dương ngồi lên ghế phía sau, để chân cô gác ngang trên ghế, cẩn thận tháo giày cô ra, rồi quay đầu nói với Sở Giới: “Có thời gian thì tìm Thẩm Thư tư vấn tâm lý, tôi thấy cậu có khuynh hướng phân liệt.”

Trước khi Sở Giới kịp phản ứng, Không Bồi đã khởi động xe rồi đi.

Bên trong nhà vẫn không khí ồn ào náo nhiệt người ra người vào, Sở Giới loay hoay một hồi mới tìm thấy Thẩm Thư đang nói chuyện với Thẩm Khanh, liền không khép được miệng: “Vừa rồi anh phát hiện Không Bồi nói chuyện cũng rất thú vị.”

“Dạ? Em chỉ nhìn thấy cậu ấy đứng một lần, người đâu rồi anh?” Thẩm Thư nói tiếp: “Suốt buổi tối chẳng thấy mặt mũi.”

“Thái Dương bị trật chân trong sân vườn, Không Bồi đưa con bé về rồi.”

“Có bị nặng lắm không?” Thẩm Thư ân cần quan tâm.

“Sung rất to. Không Bồi bế Thái Dương, bộ dạng cẩn thận dè dặt, anh nói nhìn bọn họ chẳng khác gì vợ chồng, Không Bồi nghe xong bảo anh đi tìm em tư vấn tâm lý, hẳn nói anh bị tâm thần phân liệt.” Sở Giới chắc chắn lưỡi lắc đầu: “Phản ứng kịch liệt như vậy, cho thấy tâm lý của hắn cũng không bình thường mà.”

“Không Bồi nuôi dưỡng Thái Dương, sao có thể nói là vợ chồng, nói vậy không phải loạn luân sao?” Thẩm Khanh ở bên cạnh kích động lên tiếng.

Lâm Hòa Khiêm ngồi gần đó phản bác lại: “Hai người đó chẳng có chút quan hệ huyết thống, có gì mà loạn luân?”

Thẩm Thư như có điều đắn đo suy nghĩ nhìn em gái mình, Sở Giới cũng cảm thấy có điều kỳ lạ, hai vợ chồng liền nhìn nhau.

Thẩm Khanh bất giác ý thức được phản ứng của mình có phần thái quá: “Em chỉ thấy bọn họ ở chung một chỗ rất khách sáo, không giống vợ chồng, hoàn toàn không có chút thân mật gần gũi nào. Chỉ duy nhất một điểm không bình thường, là tại sao cả hai bọn họ từng người một đều không chịu kết hôn, đúng rồi, đêm nay em thấy có một người đàn ông đi cùng Không Thái Dương.”

Thẩm Thư nghĩ ngợi một hồi: “Thật ra không phải họ hờ hững với nhau đâu, chỉ vì cả hai đều là những người nội tâm kín đáo nên không biểu hiện ra mà thôi, sống với nhau nhiều năm như vậy, dường như họ đã có thể thâm hiểu được cả những điều đối phương không nói.”

“Thâm hiểu?” Thẩm Khanh hiểu kỳ: “Rốt cuộc em chỉ thấy Không Bồi đối xử với Thái Dương giống cha đối với con gái mà thôi.”

“Cha và con gái mà cũng có vụ thâm hiểu sao?” Sở Giới không từ bỏ cơ hội tranh luận.

“Anh rể, anh quả thật có chút phân liệt rồi đó.” Thẩm Khanh gõ nhẹ vào đầu Sở Giới: “Em đi đây, mai là đến ca trực của em.”

“Cùng ca với Không Bồi sao?” Sở Giới đột nhiên hỏi.

“Đúng vậy, sao anh biết?” Thẩm Khanh là y tá.

“Luật sư có thể tính toán từ chuyện lớn như thiên văn vũ trụ đến chuyện nhỏ như lòng người.”

“Nói hươu nói vượn.” Thẩm Khanh cũng rất xinh đẹp nhưng so với người chị trầm tĩnh của mình thì hoạt bát hơn khá nhiều.

Lúc xe đến lối rẽ, Không Bồi dừng lại: “Chuyển đến chỗ chú ở mấy hôm đi, cháu cần có người chăm sóc.”

“Cháu còn phải đi làm, ngày mai có hẹn với đương sự, buổi chiều phải đi lấy bằng chứng, ngày kia còn lên tòa.” Thái Dương nói vội một hơi dài, ở nhà Không Bồi? Không thể được.

Không Bồi trầm mặc hồi lâu, sau đó anh dịu dàng hỏi: “Không Thái Dương, chú khiến cháu không thoải mái sao?”

Thái Dương thoáng sững người, nghe anh hỏi câu đó cô không biết phải nói gì.

Không Bồi xoay lại nhìn Thái Dương, dưới ánh đèn đường mờ ảo, ánh mắt anh tĩnh lặng như mặt nước hồ thu, nụ cười anh hiền lành đến xót xa trái tim cô: “Chú chỉ mong cháu được hạnh phúc.”

“Cháu... rất hạnh phúc.” Thái Dương tìm lại được giọng nói của mình: “Đúng vậy, rất hạnh phúc.”

“Vây là tốt rồi.” Không Bồi không nói gì nữa, anh khởi động lại xe: “Gọi điện cho Hoa Điều đi, nếu đã không để chú chăm sóc thì phải khiến chú được yên lòng.”

Thái Dương lấy điện thoại ra, chưa kịp nhấn số đã thấy màn hình sáng lên, Thái Dương nghe thấy thanh âm hỗn hển ở đầu bên kia: “Cậu đi đâu hả? Tớ tìm cậu khắp ngoài vườn, trời tối thui như vậy, cậu không có chuyện gì chứ? Khúc Hạo Triết sắp phát điên rồi kia, sao cậu không nghe điện thoại?”

“Điện thoại đặt chế độ im lặng, đừng lo, tớ về nhà trước, cậu về sau nha.” Thái Dương khai báo xong đang tính cúp máy thì nghe thấy Khúc Hạo Triết ở đầu bên kia thở hồng hộc: “Thái Dương, em đang ở đâu, anh đi tìm em.”

“Tôi...” Thái Dương lắp bắp, có chút không muốn bị Khúc Hạo Triết làm phiền, tựa như người thứ ba vô duyên vô cớ len vào, người thứ ba ư? Thái Dương hoảng hốt nghĩ, có lẽ đã đến lúc cô phải nói chuyện rõ ràng với Khúc Hạo Triết. Cô lên đưa mắt nhìn Không Bồi, người đó vẫn bình thản lái xe, không có chút biểu cảm gì.

Cô âm thầm thở dài: “Tiệc ồn quá, tôi về trước.” Cứng nhắc từ chối lời đề nghị đến thăm của anh ta.

Đặt điện thoại xuống cô thấy Không Bồi đang lái xe vào bệnh viện.

“Chú đi lấy thuốc, một mình cháu ở trong xe được chứ?” Không Bồi không yên tâm xoay đầu lại hỏi.

Thái Dương nhoen miệng cười gật đầu.

Nhìn ánh đèn sáng ngời trong bệnh viện, nơi đó có những người đau ốm bệnh tật, có những người đang cố níu kéo từng giây phút của cuộc sống và có cả những người đau đớn mất đi người thân, so với bọn họ chúng ta thật hạnh phúc, Thái Dương thầm nghĩ như vậy, ít nhất còn được hít thở, được tự do.

Có thời gian, Thái Dương và người của tòa án được phép đến hiện trường xử bắn phạm nhân, lúc đó Hoa Điều cự tuyệt không dám đi cùng. Nhìn cảnh tượng nơi đó, Thái Dương càng cảm thụ sâu sắc được sống quý giá ngần nào.

Thái Dương tựa người vào ghế, chăm chú nhìn Không Bồi từ xa đi lại gần, bước chân của anh luôn trầm ổn vững vàng như vậy, tựa như trên thế gian này không có đối thủ nào đánh bại được anh. Thái Dương ngồi yên lặng trong xe, nơi cô cảm thấy có thể an toàn giấu mình ngắm nhìn anh, nhìn người đàn ông đã nuôi cô khôn lớn, chỉ nhìn như vậy thôi nhưng cô cảm thấy sự dũng cảm và mạnh mẽ từ người đàn ông đó như lan truyền đến tận trái tim mình.

Lúc Không Bồi khởi động lại xe, anh hỏi: “Đau lắm sao.” Thái Dương khẽ ‘da’ một tiếng rất nhỏ, cô lúc nào cũng kiên cường như thế, có lẽ đó là kết quả giáo dục con người bằng hành động gương mẫu của Không Bồi. Trong tất cả mọi chuyện anh không bao giờ phụ thuộc vào người khác, đến cả tâm trạng cũng chẳng để gì để lộ ra ngoài, ngay cả bạn bè thân thiết gần gũi cũng khó biết được niềm vui nỗi buồn của anh.

Lúc xe lăn bánh vào khu chung cư rồi dừng lại dưới nhà, Thái Dương cũng thu lại những suy nghĩ lang thang của mình, cô đột nhiên cảm thấy buồn cười. Bất quá, chỉ bị trật chân một chút, vậy mà lại sinh ra lăm cảm khái thế này. Sau khi lấy lại tinh thần, cô cúi đầu loay hoay tìm giày. Không Bồi đi tới phía sau mở cửa xe ra.

“Cháu, ừm, cháu... có thể tự đi được.” Thái Dương nhìn Không Bồi nhặt giày của cô cầm trên tay, đầu óc không không chế được bắt đầu nói năng hỗn loạn. Không Bồi không nói gì, anh đưa tay bế Thái Dương lên, Thái Dương khẽ than thầm một tiếng rồi vòng tay ôm cổ anh. Không Bồi không dùng nước hoa, hương đầu gội lẫn với mùi thanh sạch nền nã trên cơ thể anh phảng phất len lỏi vào tim cô.

Quản lý chung cư nhìn thấy liền đi tới mở cửa, nhẹ giọng hỏi: “Không tiểu thư?”

Thái Dương có chút lúng túng, không biết nên giới thiệu Không Bồi thế nào, hồi đó cô thường gọi anh là chú Không Bồi, sau này khi trưởng thành rồi cô không gọi nữa.

“Thái Dương bị thương ở chân, tôi là Không Bồi, chú của con bé, tôi đưa con bé về.” Không Bồi nói chuyện luôn ôn hòa nhã nhặn. Nhân viên quản lý không ngừng gật đầu tỏ vẻ rất thích đáng về nho nhã của anh, liền đi theo vào giúp hai người bầm thang máy.

Lúc cửa thang máy sắp đóng lại, bỗng có một âm thanh lạnh lạnh vang lên: “Thang máy, đợi đã!” Một cơn gió màu đỏ xoay tròn cuộn vào, hoàn toàn không nói thêm lên, chính xác là xoay tròn lao vào. Nhìn thấy Không Bồi bế Thái Dương, cô ta kinh ngạc chăm chăm đứng nhìn, Thái Dương ngỡ ngàng muốn rời khỏi tay anh, Không Bồi cúi đầu xuống hơi thở của anh phả sát bên tai cô: “Đừng động đây.”

Cô gái đó rất nhanh trở lại bình thường: “Tầng mấy?”

“Mười ba.” Thái Dương đáp.

“Chúng ta là hàng xóm rồi, tôi dọn đến đây cũng hơn một tháng mà chưa từng gặp qua hai người.” Đôi mắt của cô gái đó đen láy, rất to: “Hai người kết hôn bao lâu rồi?”

Thái Dương đỏ mặt ngây ngốc, im lặng không nói gì, chỉ biết tiếp tục giấu mặt vào vai anh. Không Bồi khẽ ho nhẹ một tiếng, rồi đáp lại: “Tôi là... chú cô ấy.”

“Chú sao? Trẻ như vậy!” Cô gái đó vô tư khen ngợi chẳng chút che giấu, cũng không làm ra vẻ giả tạo, tác phong vô cùng gọn gàng dứt khoát: “Tôi tên Lục Viêm Viêm, chính là nắng hè chói chang đó, phóng viên của tạp chí Đời Sống.”

“Không Bồi.” Đêm nay, Không Bồi hai lần tự giới thiệu danh tính, tên họ, thân phận của anh.

Lúc thang máy lên đến nơi, Thái Dương đang thở phào vì tránh được chuyện giới thiệu phiền toái, cô vốn là người sống khuôn khổ ít gần gũi với người khác. Nhưng Lục Viêm Viêm ở bên cạnh vẫn vô cùng sốt sắng: “Chìa khóa đâu, tôi mở cửa cho.”

Vào nhà, Không Bồi đặt Thái Dương ngồi xuống sofa, gác chân cô lên ghế rồi nhẹ nhàng cởi tất ra cho cô, Thái Dương có chút xấu hổ.

“Haizz, chưa thấy qua người nào thích đồ mặc như cô, chú của mình, xấu hổ gì chứ.” Lục Viêm Viêm hết sức tự nhiên đi theo vào rồi đứng ở một bên quan sát. Thái Dương càng quần bách không còn mặt mũi nào, Không Bồi cười cười im lặng chẳng nói gì, bàn tay to rộng của anh nhẹ nhàng cầm lấy gót chân trắng ngần của Thái Dương. Cô ngẩng đầu nhìn anh, nhìn về mặt nghiêm túc đang thoa từng chút Qili San* lên mắt cá chân cô, động tác đầy cẩn thận dịu dàng nhưng Thái Dương vẫn không nén được cơn đau khẽ xuyết nhẹ một tiếng. Không Bồi liền ngược nhìn, nhưng tay anh vẫn nắm lấy chân cô: “Đau lắm sao.”

(*Qili San là tên một loại thuốc bôi có tác dụng trị sưng tấy, đau do chấn thương, gãy xương...)

Thái Dương lắc lắc đầu, Không Bồi tìm một cái gối kê dưới chân cô, sau đó đi tới tủ lạnh lấy mấy viên đá cho vào khăn quấn lại, rồi đi tới sofa cởi áo khoác ngoài ra ngồi xuống ghế chườm đá lên nơi vết thương đang sưng tấy.

Lục Viêm Viêm vẫn đứng đó, hoàn toàn không che giấu vẻ say mê dành cho Không Bồi: “Không Bồi, anh làm công việc gì vậy?”

“Bác sĩ.”

“Em nói, hèn chi tay nghề lại điêu luyện như vậy.” Ánh mắt của cô ấy trùng to nhìn anh chăm chăm: “Anh kết hôn chưa?”

“Chưa.” Không Bồi không quen với cách nói chuyện thẳng thắn đề cập đến vấn đề cá nhân của người khác, bình thường anh vốn là người ít nói, gặp phải một cô gái có cách nói chuyện mạnh bạo thế này, anh cảm thấy có chút mệt mỏi.

“Ừ, mọi người bận rộn, tôi về trước nha.” Lục Viêm Viêm cực kì thông minh, biết rõ khi nào nên tấn công, khi nào nên lui binh.

Cả Thái Dương và Không Bồi đều thở phào nhẹ nhõm, hai người nhìn nhau mỉm cười.

Bầu không khí vì vậy cũng trở nên hòa hợp hơn, Thái Dương nhẹ nhàng tựa người vào gối: “Có trà Phổ Nhĩ.”

“Không khát, lúc này ở tiệc đã uống rất nhiều.” Không Bồi lắc đầu, ánh sáng trong phòng nhu hòa hư ảo, xuyên qua cửa kính sát đất có thể thấy xa xa dưới kia lấp lánh những ánh đèn neon đầy màu sắc như những ráng chiều rực rỡ hòa vào ánh đèn đường, thứ ánh sáng lộng lẫy hoa lệ và náo nhiệt đến vậy nhưng lại không khiến người ta cảm thấy những phiền nhiễu nơi thế tục, chỉ thấy sự yên ả nhẹ nhàng lan tỏa.

Thái Dương ngồi đó chậm rãi xoay đầu nhìn về phía cửa sổ sát đất, như mơ hồ chìm vào chốn xa xăm. Ánh mắt Không Bồi đọng lại trên gương mặt cô, đây là người con gái như thế nào? Cô bé con một tay anh bồi dưỡng hay người bạn đối tác cùng anh trưởng thành? Khắc chế, ẩn nhẫn, kiên cường, chăm chỉ và đẹp rạng ngời đến vậy; anh cảm nhận được cô ở trước mặt anh luôn cân trọng dè dặt đầy áp lực, là chính anh đã khiến cô cảm thấy bị sức ép đè nặng sao? Cô hạnh phúc sao? Cánh cửa hôn nhân đã đóng chặt năm cô mười sáu mười bảy tuổi, rồi tự mình gánh lấy tất cả những niềm vui, muộn phiền, chưa một lần thổ lộ cùng anh. Cầm bàn chân nhỏ bé của cô, chạm vào nơi mắt cá sưng tấy đau đớn đó, nỗi xót xa ngập trái tim anh như có đại lan tràn.

Khoảnh khắc Thái Dương quay đầu lại, cô thấy Không Bồi đang nhìn mình, ánh mắt anh trĩu nặng sâu lắng phảng phất sự hoảng loạn khi không kịp né tránh ánh nhìn của cô. Hoảng loạn ư? Không Bồi trước giờ luôn điềm tĩnh vững vàng. Thái Dương định đứng dậy, Không Bồi liền giữ lấy bàn chân cô: “Đừng cử động.”

“Cháu, ừm,... đi vệ sinh.” Thái Dương quần bách tay chân luống cuống cả lên.

Không Bồi khẽ mỉm cười, khom người bế Thái Dương lên, không có chiếc áo khoác bên ngoài, Thái Dương cảm giác được anh khá gầy, gầy hơn ngày

xưa rất nhiều tuy vậy sức lực vẫn tràn đầy mạnh mẽ vẫn có thể bế cô một cách dễ dàng.

Khổng Bồi đi vào nhà vệ sinh đặt cô xuống rồi nhẹ nhàng nói: “Đừng dùng sức bên chân bị thương.”

Dặn dò xong anh lui ra ngoài đóng cửa lại, đứng đợi đó.

Thái Dương cong môi mỉm cười, thanh thần đến lạ.

Lúc Thái Dương ra khỏi nhà vệ sinh, Khổng Bồi cũng đang mở cửa chính bên ngoài, Khúc Hạo Triết và Hoa Điều cùng tiến vào. Thấy Thái Dương nhảy lò cò về hướng phòng ngủ, Khúc Hạo Triết vội bước tới đỡ tay muốn bế cô, cánh tay đó vừa chạm vào người, Thái Dương giật mình ra sức tránh né, nhưng vì chỉ đứng một chân không giữ được thăng bằng, cả người liền ngã nhào xuống phía đối diện. Khổng Bồi theo bản năng lập tức ôm Thái Dương vào lòng rồi bế cô đặt lên giường. Cả bốn người nhất thời không nói nên lời.

Khổng Bồi mỉm cười: “Từ nhỏ, Thái Dương đã không thích gần gũi với người lạ, cậu đừng để ý. Có phải Khúc Hạo Triết không? Tôi là Khổng Bồi, chú của Thái Dương.”

Đã là lần thứ ba anh có ý giới thiệu thân phận của mình, ‘chú của Thái Dương’, Thái Dương khẽ nhắm hai mắt lại.

“Xin chào, chú.” Khúc Hạo Triết vô cùng lễ phép chào hỏi.

Hoa Điều hứng thú đứng một bên xem náo nhiệt. Khúc Hạo Triết không giấu được vẻ ừ ừ, năn nỉ Hoa Điều cả buổi mới có thể gặp được Thái Dương vậy mà lại bị người ta từ chối thẳng thừng thế này.

“Hoa Điều, chân của Thái Dương cần phải chườm đá hoặc khăn lạnh, cháu nhớ đừng để con bé đi lại nhiều.” Khổng Bồi dặn xong liền cầm áo khoác rời đi, chân vừa sải bước bỗng anh khựng lại, cúi người xuống đặt tay lên vai cô, đôi mắt sâu đen kiên định đọng đầy những dịu dàng âm ỉ nhìn vào mắt cô: “Khổng Thái Dương, chăm sóc cho chân khỏi hẳn rồi hãy đi làm.”

Thái Dương khẽ gật đầu, ánh mắt trôi đi nơi khác, không muốn nhìn vào mắt anh.

Khúc Hạo Triết chỉ vừa gặp Thái Dương một lúc nên không muốn cứ như vậy rời đi, đứng yên bên cạnh không nhúc nhích.

“Khúc Hạo Triết anh cũng về đi, mai lại tới thăm Thái Dương. Cô ấy ở đây đến hẹn lại lên, anh lo gì chứ?” Hoa Điều bật cười trêu chọc.

Nghe vậy Khúc Hạo Triết mới chịu ra về.

Hai người kia đi rồi, Hoa Điều cong môi cười đến xấu xa nham hiểm: “Nào nào, tớ giúp cậu thay áo ngủ. Lúc tớ không có ở đây, đã xảy ra chuyện gì? Một người ngấp lối dịu dàng, một người đồ bưng đôi má.”

Thái Dương hung dữ: “Hoa Điều, sao mấy người mua rượu không có ai mua luôn cậu về cất giấu trong hầm đi, để cậu ở đây nói hươu nói vượn.”

Trong bữa tiệc, Nghệ Cẩm Tường và Hàn Thu nhìn thấy Hoa Điều ở phía đằng xa, cũng hiểu được nháy mắt của Thẩm Thư, nhưng không cách nào vì như không thấy thái độ thù địch luôn tỏa ra khắp người Hoa Điều. Trên đường về, Hàn Thu nghĩ, có lẽ hai người bọn họ không phải là một đôi vợ chồng hạnh phúc, tính cách quá khác xa nhau, mỗi người chìm đắm vào công việc của riêng mình, đến khi xảy ra chuyện gì thì truy cứu trách nhiệm đổ lỗi cho nhau. Hoa Điều rơi vào tình cảnh này, bọn họ không bao giờ có thể trốn tránh được trách nhiệm của mình.

Trước khi ngủ, Hàn Thu bỗng quay lại nhìn ông xã đang nằm bên cạnh, cảm thán: “Có một nhà văn đã nói, người phương Tây và người phương Đông rất khác nhau, khi tình yêu đi đến điểm cuối, người phương Tây sẽ lựa chọn ly hôn buông tha cho đối phương cho bản thân mình, bảo rằng như vậy mới có thể mang lại cho con cái những điều tốt đẹp nhất, cái này gọi là ngọc nát. Nhưng người phương Đông nhất định không ly hôn, nói rằng giữ cho con trẻ một gia đình nguyên vẹn, cái này gọi là ngòi lạnh.”

Nghệ Cẩm Tường giật mình hoảng hốt, có chút muộn phiền: “Em... muốn ly hôn sao? Chúng ta đã một thời yêu nhau chân thành như vậy.”

Hàn Thu cười cười: “Lúc kể cho trẻ con nghe chuyện cổ tích, kết thúc bao giờ cũng là, từ đó về sau hoàng tử và công chúa sống vui vẻ bên nhau hạnh phúc mãi mãi. Thế nhưng trước giờ có ai chỉ ra người nào có trách nhiệm dạy dỗ con cái, hoàng tử và công chúa sẽ vì ai mà rửa chén bát, ai lau sàn nhà ai tranh cãi. Mấu chốt của cuộc sống không phải là tình yêu mà là chung đụng.”

“Khổng Bồi và Thái Dương, một người dẫn về già một người đã trưởng thành, từng người một lần nữa không chịu kết hôn, không biết phải thế nào.” Nghệ Cẩm Tường nghĩ tới chuyện năm đó liền thở dài: “Còn cả Hoa Điều, chuyện công ty thả bảo người ngoài ra mặt, chứ nhất định không chịu đến gặp anh, thế gian này đâu đâu cũng muộn phiền, chúng ta hãy sống thật hạnh phúc, đừng tự đi tìm phiền não nữa.”

Hàn Thu với tay tắt ngọn đèn bên giường: “Ngủ đi, đều mệt rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Sau khi vết thương nơi mắt cá chân khỏi hẳn, Thái Dương tự thề với lòng sẽ không đi giày cao gót nữa. Thời gian cứ thế trôi qua trong những tất bật bộn bề của công việc, giữa những ngày tháng đó, có đôi lần Không Bồi đến thăm cô, nhìn thấy Khúc Hạo Triết, anh chỉ ngồi một lát rồi đi.

Việc đầu tiên Thái Dương làm là nói chuyện với Khúc Hạo Triết thật rõ ràng, trải qua việc lần này, thêm lần nữa cô hiểu tình cảm là thứ không bao giờ có thể miễn cưỡng. Khúc Hạo Triết cũng không nỡ nóng, chỉ nhẹ nhàng chiều theo ý cô: “Anh không đòi hỏi gì, chỉ mong làm bạn bè, chỉ cần để anh nhìn thấy em, chỉ cần cho anh có cơ hội chăm sóc em là được.”

Thái Dương ừ ừ, dường như từ khi có mặt trên đời này cô luôn loay hoay giữa những món nợ tình cảm, cho dù ai nợ ai, xoay trả rồi cũng không còn đường sống. May mắn là, mọi người đều phải trôi theo guồng quay của công việc, của cuộc sống, có đôi chút thời gian rỗi rảnh thì ngồi ăn bữa cơm, trò chuyện dăm ba câu đơn giản vậy thôi.

Giữa đêm Thái Dương bị tiếng động làm cho bừng tỉnh, tiếng đập cửa rất kỳ lạ. Thái Dương không phải là cô gái rụt rè nhút nhát nên vội ra mở cửa, nhìn thấy bên ngoài một người mặc đồ ngủ màu đỏ, toàn thân cuộn tròn như quả bóng liên tục hét ‘đau đau’. Thái Dương ngồi xuống đỡ người đó lên, nhìn rõ mặt thì ra là cô hàng xóm tên Lục Viêm Viêm.

“Đau, đau bụng.” Sắc mặt Lục Viêm Viêm tái nhợt, ướt đầm mồ hôi.

Thái Dương không dám chậm trễ, vội khoác thêm chiếc áo bên ngoài rồi cổng Lục Viêm Viêm xuống thang máy. Thái Dương không có xe riêng, lúc ngồi trên taxi cô gọi điện cho Không Bồi, thật may là giọng nói ở đầu bên kia vô cùng tỉnh táo: “Chú đang trực ở bệnh viện, sẽ ra cửa đón cháu.”

Vừa tới nơi đã thấy các y tá bác sĩ đợi sẵn, mọi người vội đặt cô gái đó lên xe đẩy vào phòng cấp cứu, lúc này Thái Dương mới phát hiện toàn thân mình ướt đầm mồ hôi. Gió đêm xào xạc thổi qua khiến cô bỗng thấy lạnh. Thái Dương nhìn Không Bồi đang đứng bên cạnh: “Chú không đi cấp cứu sao?”

Không Bồi mỉm cười: “Cô gái Lục Viêm Viêm này có khả năng bị viêm ruột thừa thuộc về phẫu thuật ngoại khoa, chú là khoa ngoại tim mạch. Đến phòng làm việc của chú uống nước đi, khi nào có kết quả kiểm tra sẽ có người báo cho chúng ta biết.”

Tâm trạng Thái Dương vốn đang khấn trương, nhìn thấy nụ cười ấm áp của anh liền buông thông mọi lo lắng, biết rằng cô gái thích mặc y phục đỏ kia sẽ được an toàn. Không Bồi khoác lên người chiếc áo blouse trắng nhìn anh rất đôi lần từ, tựa một người ở nơi xa thăm được đưa xuống nơi này để cứu rồi chúng sinh. Nghĩ vậy Thái Dương bất giác bật cười, nếu dựa theo nghề nghiệp mà nói, há chẳng phải bản thân cô giống con nhím cả người dựng đầy gai sao?

Phòng làm việc của Không Bồi rất tinh tươm sạch sẽ, ở buồng trong có đặt một chiếc giường đơn, trên giường không có vết nếp nhăn, dường như tới nay anh chưa nghỉ lưng chút nào. Không Bồi dùng ly thủy tinh của mình rót cho Thái Dương chút trà nóng, anh không dùng ly giấy, chỉ chi tiết nhỏ nhặt vậy thôi không hiểu sao khiến Thái Dương muốn rơi nước mắt.

“Chú không cần đi kiểm tra phòng sao ạ?” Thái Dương hỏi, cô sợ mình gây thêm phiền toái cho anh.

“Không cần, chú trực ban là để xử lý những sự cố cấp bách phát sinh ngoài ý muốn.” Không Bồi ngồi xuống ghế, vô cùng điềm tĩnh.

“Trưởng khoa cũng phải trực đêm ạ?” Thái Dương cẩn thận cài nút áo khoác bên ngoài vào.

“Không. Là tự mình muốn.” Khoảng khắc đó Không Bồi như mơ hồ rơi vào hư ảo: “Đêm, đôi khi quá dài.”

Thái Dương sững người, cô thấy anh đượm vẻ cô độc, Không Bồi cô độc? Không hiểu sao trái tim nơi lồng ngực bỗng thấy âm ỷ, rất buốt, đầy đau đớn.

Hai người im lặng chìm trong suy nghĩ của riêng mình, đột nhiên Thẩm Khanh chạy vào, trên tay là một bát mì thịt bò đang bốc khói nghi ngút, đáng vẻ đầy cao hứng: “Lúc này ở nhà ăn thấy anh chỉ ăn có một ít, khao anh nè.” Nói xong ngẩng đầu lên, nhìn thấy Thái Dương, vẻ mặt cô ta đầy kinh ngạc. Thái Dương im lặng không nói gì, mặc dù quen biết đã lâu, nhưng dựa vào cảm giác nhạy bén của phụ nữ, cô biết cô ấy luôn có thái độ bài xích chán ghét mình, hoàn toàn khác với chị gái Thẩm Thư, Thẩm Khanh là một người mạnh mẽ nóng vội và sắc bén.

Thẩm Khanh đặt bát mì lên bàn rồi hỏi: “Sao cô lại ở đây? Ngày mai không cần đi làm sao?” Vừa nói vừa lặng lẽ đi tới đứng sát phía sau Không Bồi, đáng vẻ vô cùng ngạo mạn.

Thái Dương cảm thấy có chút mệt mỏi, tình cảm Thẩm Khanh dành cho Không Bồi không kìm nén và cũng không cố che giấu. Nhìn Không Bồi luôn biểu hiện đầy khách sáo lịch sự nhưng về mặt anh vô cùng lãnh đạm, cô nhẹ nhàng cất lời: “Cháu xuống dưới xem có giúp được gì không, chú ăn đi.” Nhưng Không Bồi đã ngăn cô lại: “Chú đã dặn có chuyện gì thì tới phòng làm việc báo cho chú, cháu không giúp được gì đâu. Lúc này có lẽ người bệnh sắp được đưa vào phòng phẫu thuật rồi, hơn nữa nhất định người nhà cô ấy cũng đã có mặt.”

Bên ngoài có tiếng gọi ‘y tá’ vang lên, Thẩm Khanh xoay người đi ra, vừa sải chân đột nhiên khựng lại: “Thái Dương, bác sĩ Không đang trực, cô không về sao?” Tâm ý rất rõ ràng, chẳng chút che giấu, Thái Dương mỉm cười nhẹ nhàng cất lời: “Tôi là hàng xóm của người ở trong phòng cấp cứu, đợi lát nữa có kết quả xong tôi sẽ về.” Thẩm Khanh gật mạnh chân rồi đi, chỉ để lại bóng lưng đầy hậm hực.

Thái Dương đưa tay vỗ vỗ mặt thả lỏng tinh thần, lúc cô chuẩn bị đứng dậy chợt nhìn thấy Không Bồi đặt hai cái hộp đựng com lên bàn, anh mỉm cười đưa qua cho cô: “Cùng ăn.”

Thái Dương cũng nhoen miệng cười, từ khi bị thương ở chân đến giờ, cô được nhìn thấy anh cười nhiều hơn.

“Chân còn đau lắm không?” Xuyên qua làn hơi nóng phảng phất bốc lên từ bát mì thịt bò, Không Bồi ân cần hỏi.

Thái Dương lắc đầu, không biết do đói bụng hay do mì thịt bò nơi này thật sự ngon, cô ăn sạch không còn thừa chút nước nào. Không Bồi ở một bên khẽ mỉm cười: “Thích thì ăn thêm ít nữa đi.”

Lục Viêm Viêm quả thật bị viêm ruột thừa, lúc đi tới phòng phẫu thuật Thái Dương nhìn thấy một người đàn ông điển trai cao lớn đang đứng đợi bên ngoài, vẻ mặt đầy bồn chồn lo lắng. Thấy Thái Dương đi tới, vô cùng lịch thiệp bước lại gần: “Cô là Không tiểu thư?”

“Vâng.”

“Cảm ơn cô, rất cảm ơn.” Bàn tay to rộng đó cầm lấy tay Thái Dương, ấm áp mạnh mẽ, thái độ hết sức chân thành: “Tôi là Lục Chính, anh trai của Lục Viêm Viêm.”

“Không có gì ạ, chỉ là tiện tay thôi, anh đã đến rồi, tôi về trước.” Thái Dương muốn đi về nhà ngủ.

Lục Chính vội vàng: “Hơn nửa đêm rồi, không an toàn. Chi bằng đợi lát nữa Viêm Viêm ra khỏi phòng phẫu thuật, tôi đưa cô về.”

Bỗng phía sau vang lên một giọng nói: “Tôi đưa cô ấy về.”

Thái Dương bỗng thấy tim mình ấm lên, thật ấm, hiếm khi Không Bồi gác công việc sang một bên. Cô quay đầu khẽ từ chối: “Thật sự không cần đâu ạ, cháu luôn một mình đối mặt với đêm tối, đừng chiều hư cháu.”

Người phụ nữ thông minh phải biết khi nào nên dừng lại, đêm nay Không Bồi đã lộ ra quá nhiều tâm tư nơi đáy lòng anh rồi, đòi người dài như vậy, Thái Dương không dám tham lam. Thế nên sau đó cô nhanh nhẹn rời đi.

Ra tới cổng bệnh viện, cô nhìn thấy một người đàn ông hối hả chạy vào, vừa chạy vừa nói trong điện thoại: “Dạ, bác sĩ Không, không cần trực thay ngài sao? Không việc gì đâu ạ, tôi về đây.” Nói xong người đàn ông thả lỏng cơ thể, lau mồ hôi trên trán rồi xoay người đi ra. Thái Dương không nghe thấy bất cứ lời bực bội oán trách nào, có thể thấy bình thường Không Bồi rất được lòng mọi người, có lẽ anh luôn sống chân thành, hết lòng giúp đỡ người khác mới có thể tạo ra mối giao hảo tốt như vậy.

Thái Dương tiếp nhận một vụ án gian lận thương mại, đang phân tích cấu thành tội phạm với Sở Giới, phân tích xem có mục đích chiếm giữ phi pháp không, làm cách nào để đưa người ra khỏi nhà giam. Thái Dương trầm ngâm cân nhắc hồi lâu: “Đường như chúng ta đang xử lý mọi việc theo kỹ năng chứ không phải theo sự thật khách quan.”

“Nhiệm vụ của luật sư là tìm ra những lỗ hổng trong hệ thống pháp luật, dùng tất cả công cụ và kỹ xảo dẫn dắt đương sự tới những điểm trống này, để được hưởng sự tự do.” Về mặt của Sở Giới đầy khoa trương nhưng lời nói vô cùng chính xác.

Thẩm Thư đi vào, ánh mặt trời vung rắc những tia vàng lên vầng trán mịn màng của cô ấy, cả người toát ra vẻ thư thái nhẹ nhàng đầy tự tại thông dong khiến người ta cảm thấy những phân tranh chốn nhân gian này thật vô bổ. Thái Dương gật đầu mỉm cười rồi bước ra ngoài, không nói lời nào, trong mắt chỉ ngập tràn sự thương thức.

“Có phải bác sĩ tâm lý nào bước đi cũng im lìm không một tiếng động?” Sở Giới mỉm cười: “Em không gõ cửa.”

Thẩm Thư không vội biện bạch, chỉ nhoen miệng cười.

Sở Giới nghĩ nghĩ một hồi, liền tự mình nhận lỗi: “Phu nhân Thẩm trước giờ luôn không gõ cửa, đương nhiên, trừ cửa chùa.”

“Thái Dương gặp phải phiền phức gì sao anh?”

“Không có, Thái Dương tuy còn trẻ nhưng suy nghĩ rất chín chắn cẩn trọng, lúc nào cũng bình tĩnh khách quan, là một luật sư không thể tốt hơn, sao có gì làm khó được con bé?”

“Mỗi người đều có huyết mạch trong sinh mệnh mình. Thái Dương cũng không ngoại lệ, đâu có ai mà toàn thân đều là pháo đài bất khả xâm phạm chứ.”

“Hờ? Chuyện này đúng là mới lạ. Quen biết nhiều năm như vậy, anh chưa bao giờ nghe thấy con bé than trách oán hận lời nào, cũng không bị bất kỳ thứ gì cảm dỗ, nội tâm phong phú, sinh hoạt điều độ có quy luật, hoàn toàn không nhìn ra nhược điểm nào.” Sở Giới gọi Tiểu Mỹ mang vào hai tách cà phê: “Khi còn bé luôn cư xử đúng mực, trưởng thành rồi đầy chuẩn mực, mạnh mẽ, vững vàng.”

“Anh lầm rồi, Thái Dương là phụ nữ, một phụ nữ đầy nữ tính.”

“Ý em nói huyết mạch của Thái Dương là đàn ông sao?” Sở Giới không cho là đúng: “Trong tất cả những đối tác mà anh từng làm việc, con bé là người

có tài năng rực rỡ nhất, một Thái Dương dù có sóng dậy ba đào cũng không hề sợ hãi chùn bước. Em tưởng là Hoa Điều chắc?”

Như có tia chớp chợt lóe lên đánh tan tầng đá, Sở Giới bất giác hiểu ra nhìn về phía Thẩm Thư: “A, là Không Bồi, huyết mạch của Thái Dương chính là Không Bồi.”

“Vẫn chưa hoàn chỉnh.” Thẩm Thư khẽ than nhẹ: “Huyết mạch của Không Bồi cũng chính là Thái Dương.”

“Sao có thể?” Sở Giới bất giác giật mình: “Lần trước lúc uống rượu với Không Bồi, hần còn dặn anh tìm trong văn phòng một người phù hợp xứng đôi với Thái Dương mà.”

“Là Không Bồi không chịu đối mặt với phần tình cảm này.” Thẩm Thư thở dài: “Thời còn trẻ lúc đọc tiểu thuyết, em luôn lật đến những trang cuối cùng xem hai nhân vật chính có kết hôn với nhau, có sống bên nhau trọn đời không để kết luận là hài kịch hay bi kịch, mới có thể an tâm mà đọc. Giờ nghĩ lại mới thấy Thái Dương là một cô gái thông minh sáng suốt nhường nào, con bé không tham lam nơi điểm đến cuối cùng, mà chậm rãi hưởng thụ từng giọt dịu dàng trong quá trình đó.”

“Không Bồi sợ cái gì mà không chịu đối mặt?” Sở Giới giật mình kinh ngạc không thôi: “Vai vế? Tuổi tác?”

“Sợ là cả hai.” Thẩm Thư gật đầu.

“Người trong cuộc chưa hẳn đã biết, sao em lại rõ ràng như vậy?”

“Nhiều năm trước, ở nhà của Không Bồi em nhìn thấy trong quyển sổ ghi chép của cậu ấy bài thơ,

‘Ta sinh quân chưa sinh, quân sinh ta đã lão

Ta xa quân chân trời, quân cách ta góc bể

Ta sinh quân chưa sinh, quân sinh ta đã lão

Hóa bướm đi tìm hoa, đêm về đậu trên cỏ.’

Giọng nói của Thẩm Thư bồi ngùi réo rắt da diết bên tai, vẻ mặt đầy cảm khái: “Bình thường chỉ cần anh để ý một chút, sẽ thấy ngay họ tâm tình tương thông hiểu nhau đến lạ kỳ.”

“Anh vẫn luôn cho rằng Không Bồi xem Thái Dương như con gái.” Sở Giới chợt sáng tỏ: “Chẳng trách Lâm Hòa Khiêm nói Không Bồi sống không dễ dàng, lúc đó anh còn bảo, một người đàn ông độc thân thành đạt điển trai như vậy, giá thị trường chót vót, có gì mà không dễ dàng.”

Thẩm Thư khẽ thở dài, chuyện này chỉ sợ cho dù cố hết sức cũng khó mà tháo gỡ được khúc mắc.

“Sao hôm nay em lại cảm khái thế này?” Sở Giới đột nhiên hỏi: “Không Bồi xảy ra chuyện gì sao?”

“Thẩm Khanh nói cậu ấy bị sốc choáng trong bệnh viện, do mất ngủ gây nên.” Thẩm Thư nói tiếp: “Không Bồi còn đặc biệt cẩn thận không được nói với Thái Dương, tránh cho con bé lo lắng.”

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Cô gái Lục Viêm Viêm này.

Lúc ra mở cửa nhìn thấy cô ta yên yên lành lành đứng đó, Thái Dương giật nảy mình.

Cô ta và Lục Chính mang quà biếu sang, là một giỏ sầu riêng.

Lục Chính giải thích: “Con bé thích ăn cái này liền mua cho cô, nó nói nếu như cô không thích, nó có thể ăn giùm.”

Thái Dương bật cười, không phải vì mưu mẹo nhỏ của Lục Viêm Viêm mà là vì sự đôn hậu của Lục Chính.

Nhưng tâm tư của Lục Viêm Viêm hoàn toàn không đặt ở nơi này: “Chú cô đâu rồi?”

Thái Dương ngạc nhiên khi nghe cô ta hỏi như vậy, nghĩ đến Không Bồi: “Chú ấy không có ở đây, cũng không thường đến.”

“Ồ.” Lục Viêm Viêm thể hiện sự thất vọng không hề che giấu, nét mặt hoàn toàn đối lập với vẻ rực rỡ của bộ váy đỏ như lửa trên người, Thái Dương chưa từng gặp qua người nào thích màu đỏ đến vậy, chợt nghe cô ta lên tiếng: “Cảm ơn cô đã cứu mạng.”

“Cứu cô là bác sĩ.” Thái Dương bất giác hỏi: “Đau đến như thế, vì sao không gọi điện thoại cho bệnh viện?”

“Chú của cô không phải bác sĩ sao?” Lục Viêm Viêm cười ranh mãnh: “Tôi tưởng hai người ở chung với nhau, nên quyết định cho anh ấy cơ hội làm anh hùng cứu mỹ nhân.”

Thái Dương nghe vậy chỉ im lặng không nói gì, bỗng điện thoại của cô vang lên, đầu bên kia truyền tới âm thanh ồn ào huyền ảo, là Hoa Điều: “Đang ở nhà hả, bọn tớ lập tức tới ngay.”

Chuyện thế này rất thường xảy ra, cô nàng đó uống say ngất ngư rồi chạy đến nhà Thái Dương uống trà giải rượu.

Khi mọi người đến, Thái Dương thấy Hoa Điều và Đồng Nhan mặc hai chiếc váy giống nhau, nhìn vô cùng thanh lịch phóng khoáng, nhưng không ngờ cả Khúc Hạo Triết cũng có mặt, nhìn thấy Lục Chính ở nhà Thái Dương ánh mắt anh ta chăm chăm quan sát. Thái Dương đành phải giới thiệu ngắn gọn, bảo là anh trai của hàng xóm.

“Xin chào.” Giọng nói êm ái mềm mại của Hoa Điều hướng về phía Lục Chính cất lên: “Em là Nghê Hoa Điều.”

“Nghê Hoa Thường là gì của em?” Lục Chính hỏi.

“Em gái.” Hoa Điều nhoen miệng cười nói tiếp: “Anh quen cô nàng tu sĩ nhà em ở đâu vậy?”

“Ồ trường học.” Lục Chính phì cười không thôi: “Tôi là thầy giáo của em ấy.”

“A?” Hoa Điều hứng thú hỏi tới: “Anh dạy Anh ngữ sao?”

“Không, tôi là giáo viên toán cao cấp của em ấy, tôi dạy toán học.” Lục Chính khẽ khom người xuống, đứng bên cạnh Hoa Điều nhỏ nhắn đáng yêu, thân hình anh càng có vẻ cao lớn.

Ánh mắt Lục Chính vẫn trong suốt như mặt hồ không chút vẩn đục gọn sóng, Thái Dương thầm nghĩ, người đàn ông có thể miễn dịch với Hoa Điều không nhiều, thật sự rất đáng quý.

Đồng Nhan có chút ngà ngà say, nghiêng người tựa vào ghế sofa. Thái Dương lấy cái chăn nhỏ đắp cho cô ấy, chợt nghe thấy giọng nói như bị bóp nghẹt cổ thoát ra: “Nếu không thích anh ấy, chỉ bằng trả anh ấy lại cho tôi đi.” Thái Dương giật mình sững sốt nhìn Đồng Nhan, bắt gặp ánh mắt đó đang nhìn cô xa xăm.

“Để tôi rót cho cô ly nước.” Thái Dương nói xong liền xoay người rời đi, lúc bước ngang qua Khúc Hạo Triết, không nhìn được khẽ buông tiếng thờ dài. Khúc Hạo Triết cẩn trọng giải thích: “Công ty ký được một hợp đồng lớn nên mọi người đi uống mừng. Nghĩ em về nhà rồi nên không quấy rầy em.”

Thái Dương lắc đầu, nhất thời không biết phải nói gì, chỉ cứng nhắc bước đi.

Ở bên này, Lục Viêm Viêm hoàn toàn không nhận được sự hiếu kỳ đối với Hoa Điều: “Tập chí của chúng tôi có chuyên mục đặc biệt phỏng vấn những phụ nữ độc thân, cô nói xem cô xinh đẹp thế này sao còn chưa có bạn trai vậy.”

Thái Dương mỉm cười, nhanh như vậy đã nhận ra Hoa Điều là một đối thủ không thể không đề phòng.

“Rất nhiều đàn ông không biết thương thức tôi.” Hoa Điều nói: “Hãy nhớ, nếu một người đàn ông bắt đầu hồ hững bạn, bạn nhất định phải rời bỏ anh ta. Thế nên tôi thường bỏ rơi những người đàn ông có dấu hiệu hồ hững với tôi trước khi họ kịp làm điều đó, khiến họ phải hối hận.”

“Tôi đi trước, ngày mai còn có tiết dạy.” Lục Chính bỗng hướng về Thái Dương cáo từ.

“Chúng ta về cùng đi, Thái Dương, tớ không ở lại nữa.” Hoa Điều đột nhiên quên mất chủ đề ‘hồ hững’ đang nói giữa chừng, đặt hết hứng thú lên người Lục Chính một cách rõ rệt.

Thái Dương hỏi: “Vẫn còn Đồng Nhan thì sao?”

“Bảo Khúc Hạo Triết đưa về là được.” Ném xong câu đó liền nhón đôi chân thanh thoát trên giày cao gót bước đi. Thái Dương không nhận được khẽ nhắc: “Hoa Điều, tuy Lục Chính là giáo viên, nhưng không phải nguy quân tử, không phải là đối tượng đề cập trên đầu đài đâu.”

Hoa Điều ngẩn người, nhưng rất nhanh sau đó bước thẳng về phía trước không quay đầu lại.

Bên ngoài thời tiết rất đẹp, tuy bầu trời loang nhuộm một màu tối nhưng những làn gió nhẹ hây hây thổi tới mang theo sự thư thái thấm đẫm vào linh hồn. Gió thổi bay mái tóc Hoa Điều, lùa xóa lướt qua cánh môi khóe mũi, lộ ra đôi mắt to tròn xinh đẹp, Hoa Điều nhoen miệng cười ngọt ngào hơn cả ngọn gió xuân.

“Anh về bằng gì?” Hoa Điều cất tiếng hỏi cái người vô cùng nghiêm túc không tùy tiện nói cười bên cạnh, Lục Chính.

“Taxi.” Lục Chính đứng bên đường, hướng người ra ngoài đợi xe.

“Em lái xe tới, để em đưa anh về.” Hoa Điều túm túm vạt áo của Lục Chính.

“Không cần đâu, đường xa, con gái đi không an toàn.”

“Nhất định muốn đưa anh về.” Hoa Điều khăng khăng giữ chặt không buông.

“Không cần.” Lục Chính nhìn thấy một chiếc taxi đang chạy tới, liền vẫy tay gọi lại.

“Anh không thích ở cùng một chỗ với em đến vậy sao?” Nụ cười trên mặt Hoa Điều bỗng vụt mất, nhưng những lời thốt ra không mang chút tức giận nào chỉ nhàn nhạt vương vất bi thương.

Lục Chính yêng lặng ngắm nhìn những nét buồn bã trên khóe môi buông rũ của Hoa Điều, rồi quyết định nói với tài xế chiếc taxi vừa dừng lại: “Tôi xin lỗi.”

Lúc khởi động xe, Lục Chính mỉm cười: “Tôi đưa em về trước rồi tôi gọi xe về, có được không?”

“Được ạ.” Nụ cười đó lại treo lên gương mặt đầy phấn chấn của Hoa Điều.

Hỏi địa chỉ mới biết thì ra sống ở một khu chung cư không phải trong khuôn viên trường.

“Mẹ em là Hàn Thu, ba em là Nghệ Cẩm Tường.” Hoa Điều lén đưa mắt nhìn Lục Chính, muốn biết phản ứng của anh: “Anh và họ là đồng nghiệp. Mẹ em dạy Trung văn, ba em là giáo sư mỹ thuật, thi nhân thi sĩ đủ cả.”

“Đã từng nghe qua.” Lục Chính lái xe rất cẩn trọng vững vàng.

“Họ xem em như người ngoài hành tinh, ông chủ của em, chính là cái người tên Khúc Hạo Triết lúc này, cũng cho rằng em sống mơ mơ màng màng như người say. Chỉ có Thái Dương và Khổng Bồi không bài xích cuộc sống của em.” Hoa Điều không rõ vì sao mình lại trút hết những tâm sự trước giờ chưa từng thổ lộ.

“Hoa Điều là rượu, cần một người phải hiểu được rượu.” Hoa Điều đột nhiên kể sát mặt vào Lục Chính, Lục Chính giật mình liền cho xe dừng lại ven đường, khoảng cách rất gần anh có thể ngửi thấy mùi rượu len vào khứu giác: “Nghê Hoa Điều, em say rồi.”

“Để em giúp anh ném thử rượu.”

Hoa Điều không nói thêm lời nào, cũng không đợi Lục Chính phản ứng, phiến môi mềm mại của cô đã đặt lên môi anh.

Lục Chính đưa tay giữ chặt vai Hoa Điều, khẽ nghiêng người tránh đi: “Đừng làm những chuyện khiến ngày mai bản thân mình hối hận.”

“Không phải đàn ông thích thể này sao?” Hoa Điều hờ hững cười.

“Tôi không thích.” Lục Chính nhìn vào mắt Hoa Điều, đầy chân thành: “Tôi chỉ thích làm điều đó với người con gái mình yêu.”

“Anh không thích em sao? Em không đủ xinh đẹp sao?” Hoa Điều đột nhiên thấy bơ vơ không nơi nương tựa, thứ vũ khí duy nhất mà cô có hoàn toàn vô dụng, từ nay về sau cô lại trở về với trống rỗng khôn cùng.

“Sáng mai thức dậy, em sẽ thấy ray rứt vì sự phóng túng của mình.” Lục Chính bật đèn xe lên, hai người quỵn trong ánh sáng có thể thấy rất rõ hành động của đối phương, đến cả biểu cảm khê khằng trên khuôn mặt cũng thu hết vào mắt: “Một ngày nào đó khi em gặp được tình yêu đích thực của mình, em sẽ thấy những chuyện bây giờ rất cần quấy vô nghĩa.”

“Tình yêu ư? Tình yêu lúc nào cũng bắt đầu bằng ngọt ngào hạnh phúc. Rồi sau đó là buồn tẻ nhàm chán, thói quen, phản bội, cô đơn, tuyệt vọng, cuối cùng chỉ biết nhìn nhau cười nhạt. Có đôi khi, trong khoảnh khắc ngắn ngủi nào đó, chúng ta cho rằng mình sâu sắc yêu một người. Thế nhưng, ngay sau đó chúng ta đau đớn nhận ra rằng, đó không phải là tình yêu, đó chẳng qua chỉ tự lừa mình dối người mà thôi.” Những lời của Hoa Điều đầy thâm lương.

Lục Chính đắm chiều nhìn cô.

“Anh không nghĩ rằng em sinh ra đã phóng đảng sao? Hoa Điều mất hẳn nụ cười, nét mặt yếu đuối mỏng manh.

Lục Chính lắc đầu.

“Vì sao?” Hoa Điều hỏi tới.

“Em có ánh mắt của một đứa trẻ.” Lục Chính chậm rãi nói: “Ánh mắt sẽ không lừa dối người ta.”

Thế là Hoa Điều bật khóc nức nở, trong một đêm tĩnh lặng ngồi ở nơi này, bên cạnh người đàn ông toát ra hơi thở đầy thanh sạch vừa gặp mặt lần đầu, Hoa Điều khóc đến không dáng không hình, không chút kiêng dè.

Lục Chính cứ để cô khóc như vậy, có đôi khi khóc là một điều xa xỉ.

Thái Dương phải đi thu thập chứng cứ, Hoa Điều đến nhà Thái Dương giúp chăm sóc mấy chậu hoa ngoài ban công. Lúc đang tưới nước bất ngờ nhìn thấy Lục Chính đứng ở ban công bên cạnh. Khoảnh khắc đó, Hoa Điều chỉ có ý nghĩ duy nhất phải trốn đi, nhưng Lục Chính lại vô cùng thoải mái bắt chuyện.

“Thái Dương đâu rồi?” Từ lần gặp Lục Chính hôm đó đến giờ cũng đã hơn mười ngày.

“Đi công tác ă.” Hoa Điều nghĩ, người đàn ông như Lục Chính có lẽ chỉ thích những phụ nữ giống Thái Dương.

“Viêm Viêm cũng đi ra ngoài phỏng vấn, bảo tôi đến chăm sóc mấy cây cảnh này.” Lục Chính mỉm cười: “Xem ra chúng ta phải làm hàng xóm với nhau vài hôm rồi.”

Hoa Điều bỗng cảm thấy ừ ừ, bản thân cô đã thuộc về bóng đêm, mà Lục Chính và Thái Dương lại thuộc về những gì rạng rỡ nhất nơi mặt trời.

“Tôi bận việc rồi.” Thế là bối rối tránh đi.

“Thái Dương,” Hoa Điều vào nhà gọi điện thoại cho Thái Dương: “Khi nào cậu mới về? Tôi không kiên trì nổi đâu.”

“Giờ cơ?” Thái Dương có chút không đầu không cuối chẳng hiểu gì: “Sao vậy? Giữa ban ngày ban mặt mà đã uống rượu rồi sao?”

“Không có gì, cậu làm việc đi.” Hoa Điều buông tha cho cô bạn thân của mình.

Thái Dương cúp điện thoại rồi nhưng cứ lo lắng không yên, nghĩ ngợi một lúc liền gọi điện cho Thẩm Thư: “Hoa Điều có tìm chị không ă?”

“Không có, xảy ra chuyện gì sao?” Giọng nói của Thẩm Thư luôn khoan thai điềm tĩnh.

“Dạ không.” Thái Dương không biết phải nói gì.

“Cứ để con bé sống theo cách mình muốn, ít ra từ ánh mắt người khác nó có thể tìm thấy lại sự tự tin.” Thẩm Thư đề nghị.

Hoa Điều ngồi ngây ngốc trong quán bar hơn nửa đêm mới đi về, đứng trong con hẻm nhỏ tựa người vào tường nôn đến xót ruột xót gan. Lúc bước vào thang máy lên nhà, nhìn thấy hình ảnh hiện ra trên vách kính, khuôn mặt trang điểm sắc sảo kỹ càng, quần áo quyến rũ là loi, ánh mắt say sưa mơ màng, bỗng cảm thấy chán ghét đến tận cùng, cô đưa tay đánh vào khuôn mặt xa lạ trong gương đó, đánh đến khi đầu ngón tay sưng đỏ, tấm gương vẫn im lặng phản chiếu khuôn mặt đầy phẫn nộ.

Hoa Điều loạng choạng bước ra khỏi thang máy, lúc mở cửa nhà phát hiện cửa không khóa, đẩy ra bước vào, nhìn thấy Lục Chính đang ở trong nhà của Thái Dương, bất giác đứng sững người.

Sắc mặt của Lục Chính không ổn chút nào.

“Phòng bếp bốc đầy khói, tôi cho rằng em có ý định tự thiêu mình.” Lục Chính giận dữ: “Tôi gọi quản lý đến mở cửa, nước trong ấm cạn khô, bếp không tắt. Em nôn nóng đi uống rượu đến vậy sao?”

Tất cả tâm tư cố kìm nén bỗng chốc không cách nào khống chế, Hoa Điều lạnh lùng cười khiêu khích, đầy quyến rũ là loi: “Đúng vậy, đêm đẹp thế này luôn có rất nhiều đàn ông cô đơn xếp hàng đợi làm bạn.”

Nét mặt Lục Chính vì tức giận mà căng cứng, một câu cũng không nói, đứng dậy bước thẳng ra cửa.

“Không định qua đêm ở đây sao? Hoa Điều đứng phía sau Lục Chính, áp cánh tay mềm mại lên lưng anh, khẽ vuốt ve dọc theo xương sống. Cơ thể Lục Chính khựng lại, đứng bất động.

“Em là đàn bà, anh là đàn ông, trên đời không có chuyện gì đơn giản hơn chuyện này.” Hoa Điều nhẹ nhàng vòng tay ôm lấy anh.

Lục Chính nghiêng người tránh ra, lúc mở cửa, anh thoáng dừng lại: “Đừng cố tình phá hủy những gì em quan tâm”

Nói xong khép cửa lại rồi đi, nhìn cánh cửa đóng sầm trước mặt, Hoa Điều buông người ngồi xuống, nước mắt ướt đầm hai má.

Hoa Điều cố ý đi tìm Hoa Thường, Hoa Thường thanh tú xinh đẹp, mềm mại ấm áp, là đáng yêu của một cô bé ngập tràn hạnh phúc chưa từng trải qua sương lạnh gió đêm. Có đôi khi Hoa Điều nghĩ con người xuất hiện trên cõi đời này vốn là định mệnh, nghĩ vậy liền cảm thấy nản lòng, hăm mộ chẳng phải, ghen tị cũng không. Hoa Thường nhìn thấy Hoa Điều quyến rũ nồng nàn không nhận được cau mày: “Chị, đến trường học mà còn ăn mặc như vậy, ba mẹ sẽ không vui đâu.”

Hoa Điều mỉm cười: “Chị chỉ tới để hỏi em, thầy Lục Chính của mấy đứa kết hôn chưa? Có bạn gái không?”

Sắc mặt Hoa Thường liền biến đổi: “Sao chị lại hỏi thầy Lục? Thầy rất nghiêm túc, đừng trêu chọc thầy ấy.”

Hoa Điều không ngờ Hoa Thường lại phản ứng mạnh như vậy, trong lòng như có gì đó gõ mạnh vào, biết Hoa Thường thích Lục Chính, Hoa Điều suy sụp: “Sao lại nói treu chọc? Anh ấy là bạn chị, quan tâm là chuyện nên làm.”

“Em biết chị thích nhất là đùa bốn mấy thầy giáo, mỗi lần quen bạn trai làm giảng viên đều vô cùng cao hứng, nhưng chẳng bao lâu đã hành hạ người ta khiến người không ra người ma không ra ma mới chịu dừng tay, không lẽ trước đây chị học dở, bị thầy giáo phạt hay sao vậy?” Hoa Thường vô cùng kích động: “Chị muốn quen ai em không xen vào, nhưng thầy giáo của em, chị nghĩ cũng đừng nghĩ. Hơn nữa, chỉ cần có em ở đây, chị sẽ không được như ý đâu.”

Hoa Điều im lặng thật lâu mới thốt ra: “Hoa Thường, thầy của em không chạy mất đâu, sẽ luôn ở đây, chị đi trước.”

Hoa Điều lái xe nhưng tâm trí đang đề đầu đầu không cách nào tập trung được, đột nhiên có hai nữ sinh đùa giỡn với nhau lao ra chỗ rẽ góc sân trường, Hoa Điều hoảng hồn đánh tay lái nhưng không kịp thắng lại, xe đâm sầm vào tường. Cô cảm giác có người lao tới mở cửa ra, đầu óc có chút xây xẩm choáng váng, mơ hồ nhìn thấy vẻ mặt đầy lo lắng của Lục Chính, thế là mỉm cười: “Thật trùng hợp.”

Lục Chính mỉm môi không nói gì, anh đưa tay nâng đầu Hoa Điều lên, máu từ trên trán nhỏ giọt chảy xuống, Lục Chính rút khăn tay ra nhẹ nhàng áp lên miệng vết thương, khoảnh khắc đó Hoa Điều nghĩ, thế gian này dần ông sử dụng khăn tay hình như không còn nhiều.

Lục Chính cất giọng trầm khàn: “Em cử động thử xem còn đau ở đâu không.”

“Không có.”

Lục Chính vòng qua bên ghế lái, mở cửa ngồi vào khởi động xe.

“Đi đâu vậy ạ?”

“Bệnh viện.”

Hoa Điều ngây người, cảm giác bầu không khí thật kỳ quái, tự hỏi không biết đầu mình đã đụng phải chỗ nào. Tay đặt trên trán giữ cái khăn tay đã thấm ướt máu, Hoa Điều nghiêng người tựa vào ghế, ngửa mặt lên, thần thức sục sùi: “Nhan sắc sẽ không bị hủy chứ? Em chính là ‘phong hoa đặc ý’, rõ là ‘má hồng trời ghen’ mà.”

Lục Chính đang vội lái xe rời đi, nghe vậy cảm nín không nói được lời nào.

Lúc ở phòng cấp cứu khâu vết thương, chụp MRI, Hoa Điều không ngừng hỏi bác sĩ: “Có để lại sẹo không ạ? Tóc mái che được chứ?”

Bác sĩ mỉm cười đảm bảo, Hoa Điều nghe vậy yên tâm đứng dậy định ra về. Nhưng vị bác sĩ đó rất nhẹ nhàng giữ cô lại: “Cần phải nhập viện truyền thuốc kháng sinh theo dõi thêm.”

Hoa Điều mỉm cười: “Được ạ, để em đi làm thủ tục.”

“Em bị thương ở đầu, cần phải nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, để ông xã em đi đi.” Vị bác sĩ vô cùng thiện chí khuyên nhủ.

Hoa Điều ngó ra, nhìn thấy Lục Chính đang đứng bên cạnh cũng ngẩn ra chẳng khác gì mình.

“Chúng ta cùng đi, không sao đâu.” Hoa Điều áp tay lên miếng băng gạc trên đầu, bước xuống cầu thang. Lục Chính đưa tay ra đỡ, Hoa Điều khẽ nghiêng người tránh né.

Hoa Điều đi đi, đi thẳng luôn ra hướng cửa bệnh viện, nhưng nháy mắt cánh tay đã bị tóm lại, trong lòng như có mạch nước ngầm khuấy động, nhưng ngoài mặt vẫn cố miễn cưỡng phì cười: “Làm gì vậy?”

“Không được càn quấy, phải nghỉ ngơi theo dõi.”

“Đầu óc sáng sủa tinh thần minh mẫn, có gì mà theo dõi?” Hoa Điều ngẩng khuôn mặt xinh xắn đang bị thương lên, mở thật to hai mắt cố gạt rửa hết những tình cảm hỗn loạn trong lòng, không để lộ chút vết tích nào nhìn Lục Chính: “Anh không phải đến trường sao?”

“Em trốn cái gì?” Lục Chính bình thản đầy kiên nhẫn.

Khoảnh khắc nghe thấy câu hỏi đó, Hoa Điều thoáng ngẩn người, nhưng tựa như vết thương khép miệng bị người ta vạch ra, lập tức nổi giận: “Tôi còn rất nhiều việc phải làm, không rảnh ở đây nói hươu nói vượn với anh.”

Hoa Điều sải chân đi ra cổng, Lục Chính liền kéo lại, Hoa Điều loạn choạng lui về sau hai bước, ngay sau đó bị Lục Chính áp giải đến trước quầy thanh toán viện phí. Hoa Điều cân nhắc thấy vốc dáng và sức lực vô cùng chênh lệch, không chút cân sức đành lựa chọn đi vào khuôn khổ.

Bốn phía là vách tường trắng như tuyết, phẳng phất trong không khí mùi nước khử trùng. Hoa Điều một tay gắn kim tiêm, bên cạnh là bình truyền dịch treo lủng lẳng, một tay cầm di động, nũng nịu nói chuyện với ai đó trong điện thoại. Ánh mắt như có như không lướt qua Lục Chính, Lục Chính ngồi bên cạnh đọc sách, thỉnh thoảng lại ngừng đầu nhìn tốc độ nước chảy xuống.

“Được, tối nay gặp.” Hoa Điều nói xong cúp máy.

“Tối nay không được đi đâu hết.” Lục Chính nhấn mạnh cảnh cáo, trong ánh mắt lóe lên tia kiên định có cả đôi phần không cho phép.

“Anh!” Hoa Điều phát tức, buột miệng thốt ra: “Anh là gì của tôi chứ, dựa vào cái gì mà quản tôi?”

“Dựa vào việc em liên tiếp dụ dỗ quyến rũ tôi.” Khóe môi Lục Chính khẽ cong lên, một nụ cười dịu dàng hiện ra, nhàn nhạt nói một câu như vậy, dường như đang nói chuyện thời tiết nắng mưa chẳng có gì khiến người ta khó xử, trong lời nói còn phảng phất cảm giác thành tựu.

Khuôn mặt Hoa Điều lập tức ửng hồng đỏ bừng cả hai má, không đáp trả được câu nào, trong phút chốc đánh mất hết tất cả vũ khí bén nhọn, chỉ còn cách nhắm mắt lại. Nhắm, nhắm một hồi từ từ ngủ thiếp đi lúc nào chẳng biết.

Lúc tỉnh dậy, trời đã hoàn toàn đen kịt. Trong phòng thỉnh thoảng không chút ánh sáng, xuyên qua cửa sổ có thể nhìn thấy những ánh đèn loang loáng bên ngoài. Ngủ thấy mùi sát trùng đặc trưng của bệnh viện, Hoa Điều mới biết mình đang ở nơi nào. Mò mẫm chạm vào vết thương nơi trán, nghĩ đến Lục Chính đã đi rồi, cô không khỏi thờ dãi. Hiện nhiên anh còn có gia đình, công việc của mình, nói không chừng còn có cả người con gái anh yêu, sao có thể liên quan gì đến cô chứ. Hoa Điều hồ hững đứng dậy, vuốt lại chiếc váy hoa Burberry trên người, lần đầu tiên cô cảm thấy bộ đồ xa xỉ này mặc trên người quả thật có phần giống bươm bướm, có lẽ ánh mắt của Hoa Thường mới thật sự bình thường.

Hoa Điều đứng trước cửa phòng bệnh thật lâu, cảm giác nghèn nghẹn nơi cổ họng khiến cô không nói nên lời... Lục Chính đang nằm trên ghế dài ở hành lang, gối đầu lên sách ngủ. Hoa Điều ngồi xồm xuống bên cạnh anh, chăm chú ngắm khuôn mặt trẻ trung dù đang ngủ cũng sáng ngời tựa ánh mặt trời, nghĩ đến trái tim đầy sẹo của mình, thế là nước mắt nhạt nhòa. Lục Chính đột nhiên mở mắt ra, Hoa Điều bất ngờ không kịp phòng bị vội đưa tay che mặt đứng thẳng lên. Lục Chính vỗ như không nhìn thấy, chỉ dịu dàng hỏi: “Dậy rồi sao? Có đói bụng không? Em bỏ lỡ cơm chiều rồi.”

“Hình như hơi đói.” Hoa Điều vội lau khô nước mắt, tựa như không có việc gì, thản nhiên trả lời.

Lục Chính đứng dậy, đưa tay khẽ miết nhẹ lên băng gạc vết thương trên trán Hoa Điều: “Còn đau lắm không?” Hoa Điều lắc lắc đầu.

“Em vào phòng đợi đi, tôi đi mua chút thức ăn.” Lục Chính đưa quyển sách đang cầm trên tay cho Hoa Điều rồi xoay người đi. Hoa Điều vội đưa tay túm lấy tay áo sơ mi màu lam nhạt của anh, giọng nói nũng nịu có chút năn nỉ: “Cùng ra ngoài ăn đi.”

Lục Chính bỗng nhiên hiểu ra, cô sợ ở một mình trong bệnh viện, liền mỉm cười: “Không phải là gan em lớn lắm sao?”

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Dọc hai bên cổng bệnh viện có rất nhiều hàng quán san sát nhau, Hoa Điều mặc chiếc váy của thương hiệu danh tiếng hàng đầu, quần băng gạc trắng, ngồi trên cái ghế nhỏ có chút không thoải mái. Lục Chính ngồi bên cạnh vỗ cùng bình thân lau sạch chén đĩa đặt qua trước mặt Hoa Điều.

“Có lạnh không?”

Hoa Điều lắc đầu, loay hoay nghịch đôi đũa trên tay.

“Có thể gọi chút rượu không ạ?” Hoa Điều đột nhiên hỏi. Giọng nói khép nép rụt rè, nếu Thái Dương nhìn thấy bộ dạng này của cô nàng chắc chắn sẽ mất tròn mắt đẹp giật mình. Hoa Điều trước giờ không sợ trời không sợ đất, gió thổi cỏ rạp không gì cản nổi. Có khi nào thể thọt khúm núm bị đánh tan giáp sắt như lúc này chứ.

Sắc mặt Lục Chính nghiêm lại, cố dần những lời khiển trách đang muốn thốt ra xuống, nhàn nhạt nói: “Chỉ có bia và rượu trắng, em thích gì tự mình kêu đi.”

Hoa Điều biết Lục Chính thật sự giận rồi, cô nàng có chút hoảng loạn liền giải thích: “Em chỉ định mời anh ly rượu để cảm ơn anh. Bình thường em không uống mấy loại rượu này, em chỉ thích uống rượu vang.”

Lục Chính nghe thấy những lời nhỏ nhẹ đó liền mỉm cười, không nghiêm mặt nữa, khóe môi khẽ cong lên mỉm cười: “Vậy thì hôm nào mời anh uống rượu vang là được.”

“Em không sợ bóng tối.” Hoa Điều ngập ngừng, cúi đầu nhìn cái chén trước mặt rồi chậm rãi cất lời: “Lúc này, em chỉ sợ anh đi, đi rồi không trở lại. Em rất ít khi sợ hãi điều gì, có lẽ là không có, có gì để mà mất mát và sợ hãi nữa đâu. Thế nhưng, lúc ở bệnh viện em sợ anh bỏ đi, vừa rồi sợ anh tức giận không đề ý tới em nữa.”

Bầu không khí hoàn toàn im lặng, Hoa Điều cúi đầu nên không nhìn thấy được vẻ mặt của Lục Chính, đến cả thở mạnh cũng không dám.

Đúng lúc đó, bà chủ quán bưng một khay to đủ các loại rau dại và một đĩa hến đầy ắp ra. Hoa Điều nghe thấy anh nói cảm ơn, rồi nhẹ nhàng nói tiếp: “Cái chén cũng không phải đồ cổ Càn Long, có gì hay mà nhìn chăm chăm vậy, còn không chịu ăn sao?”

Hoa Điều khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Lúc trở lại bệnh viện, Hoa Điều nhất quyết không chịu về phòng bệnh một mình, Lục Chính đành nhượng bộ cùng theo vào. Trong phòng vẫn tối như lúc rời đi, không bật đèn, Hoa Điều nằm trên giường, Lục Chính ngồi ghế bên cạnh nhìn ánh sáng loang loáng ngoài cửa sổ.

Cho đến giờ Hoa Điều chưa từng có được cảm giác an tâm như vậy, lúc mơ màng sắp ngủ, cô nghe thấy Lục Chính nhẹ nhàng nói: “Không phải tôi ghét em uống rượu, tôi chỉ giận em không biết chăm sóc bản thân.”

Thái Dương tròn mắt kinh ngạc nhìn Hoa Điều, Hoa Điều phớt lờ không thèm để ý.

“Không phải cậu nói mấy quần áo này là đồ bỏ đi sao? Không phải cậu nói chỉ có bác sĩ và bán bánh quẩy mới mặc màu trắng sao?” Thái Dương ôm một bụng thắc mắc quan sát Hoa Điều với bộ đồ thể thao trắng tinh đang mặc trên người: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Có thể có chuyện gì? Thịt bò với bắp cải, đổi khẩu vị thôi. Loại chuyện này làm gì có lý do mà nói.” Ánh mắt Hoa Điều lấp lánh nụ cười: “Tìm cậu ăn cơm, chuẩn bị đi, hết giờ làm xuất phát.”

“Không có Khúc Hạo Triết chứ?” Thái Dương cảnh giác hỏi.

“Đang tặng ca với Đồng Nhan rồi, tớ cố tình gây chuyện sau đó chuồn đi, tạo cơ hội cho hai người bọn họ.” Dáng vẻ Hoa Điều ngọt ngào như có đóa xuân ngời hể nở trong tim tỏa sức sống bùng ra bên ngoài.

“Có bạn trai.” Thái Dương trước giờ không gan hỏi bất cứ điều gì, nhưng hôm nay Hoa Điều hoàn toàn thay đổi, như thể biến thành người khác khiến cô không khỏi hiếu kỳ.

Không ngờ Hoa Điều vừa nghe xong liền sững người: “Tớ rõ ràng vậy sao?”

Nét lo lắng dần hiện lên trong mắt Thái Dương, Hoa Điều thấy vậy liền đưa tay nhẹ nhàng ôm cánh tay Thái Dương, tựa đầu vào vai cô: “Không có bạn trai, người đàn ông đó không yêu tớ, anh ấy chỉ dạy tớ cách yêu bản thân mình, thế nên sẽ không có đau đớn tổn thương.”

“Thần thánh phương nào mà có thể biến Hoa Điều hoang dại trở thành hoa trong nhà kính thế này?” Thái Dương biết nhiều năm qua Thẩm Thư luôn tư vấn tâm lý cho Hoa Điều, nhưng có những vấn đề dù là chuyên gia cũng không cách nào giải quyết được. Vậy mà bây giờ Hoa Điều có thể thần nhiên nói ra những lời chân thành thế này. Trước đây, Hoa Điều sẽ nương vào những cơn say rồi tỉnh rồi mù mà trịnh trọng nói với bạn rằng: “Muốn có quần áo và túi xách thời trang nhất, muốn có năm đôi giày trở lên, không được tính dép lê vào đó.”

“Cậu không biết đã xảy ra bao nhiêu chuyện kỳ kỳ đâu, đầu tớ bị đụng thủng một lỗ to, Lục Chính đưa tớ đến bệnh viện, bắt tớ ở lại trong đó rồi ở bên tớ suốt đêm, còn dẫn tớ ra quán ăn đêm. Vốn dĩ tớ định mời anh ấy nhưng không mang theo ví tiền. Cái tên đó rất ngang ngược, không cho tớ uống rượu.”

Thái Dương nhìn nét mặt rạng ngời của Hoa Điều, thẳng thắn cắt lời: “Hoa Điều, cậu yêu Lục Chính rồi.”

Hoa Điều bắt gặp sững người, mở to đôi mắt trong veo sạch sẽ, đôi mắt đó trước giờ luôn lấp lánh những lớp trang điểm thật dày khiến người ta không thể nào nhìn thấy sự thuần khiết ẩn giấu phía sau: “Không đâu, tớ biết tớ chỉ thích cảm giác an toàn, thích sự quan tâm lo lắng đầy ắp mà anh ấy mang đến. Anh ấy là người đàn ông duy nhất tớ không muốn quyến rũ, sao tớ có thể yêu anh ấy?”

“Yêu một người không nhất định muốn quyến rũ người đó. Biết anh ấy ở đó, cậu vui vẻ hạnh phúc, và cậu cũng biết có cậu ở nơi này anh ấy cũng vì vậy mà hạnh phúc vui vẻ, đây là bản chất của tình yêu, không ích kỷ, không chiếm hữu, không trói buộc, nhưng mà, rất hạnh phúc, cho dù có tổn thương thì nó cũng khiến chúng ta mạnh mẽ.” Thái Dương nói thật nhiều, trong đôi mắt có đó những giọt nước trong suốt.

Hoa Điều cúi đầu vờ không nhìn thấy những giọt nước mắt đang chực vỡ tan nhưng lời nói đó chạm thẳng vào tâm tư: “Anh ấy sẽ không vì tớ mà vui vẻ hạnh phúc, tớ là người cách mặt trời rất xa, xa lắm. Anh ấy là thầy của Hoa Thường, có lẽ chỉ thích những người con gái như thế.”

Lúc Lục Chính bước ra khỏi giảng đường nhìn thấy một cô gái mặc đồng phục luật sư màu dương đậm đứng đợi bên ngoài, là Thái Dương.

“Vừa mới từ tòa án về, muốn tìm anh uống tách trà, anh có thời gian không ạ?” Thái Dương khẽ mỉm cười, nhìn Lục Chính với ánh mắt có đôi phần tán thưởng.

“Tôi cũng đang định tìm em.” Lục Chính thấy Thái Dương đột nhiên đến tìm mình nên khá ngạc nhiên: “Rất lâu rồi không gặp.”

Trà quán u nhã tĩnh mịch, thích hợp để trải lòng những chuyện xưa mơ hồ.

Lục Chính không nói gì.

Anh lễ độ đúng mực yên lặng chờ đợi, anh biết Thái Dương không phải là một người nhàm chán mời người khác đi uống trà chỉ để kể những chuyện vô vị, nhất định cô có lời muốn nói.

“Trước kia, có hai cô gái là bạn thân của nhau, cùng học một trường trung học.” Giọng nói của Thái Dương rất dịu dàng, phẳng lặng như mặt hồ không gợn sóng với những hồi ức hiện về mồn một trước mắt: “Người nhà của cả hai đều bận rộn với công việc, không có thời gian quan tâm các cô ấy, các cô ấy tự mình chăm sóc lẫn nhau. Tính cách điềm nhiên, nuôi dưỡng giấc mơ. Trong đó có một cô gái thích thầy giáo của mình. Khi đó tình yêu là tất cả những gì trong sáng vô tư nhất. Thế nhưng gặp phải người không tốt, vào một tối mùa hè, người thầy đó hẹn cô bé ra ngoài. Giấc mơ thiếu nữ nháy mắt tan tành, đáng tiếc mọi thứ đều muộn màng... người đàn ông đó cưỡng bức cô ấy. Trong một đêm, từ niềm vui hạnh phúc đến cưỡng ép, đánh đập, chửi rủa, tình yêu và tín ngưỡng vỡ nát.” Thái Dương thoáng dừng lại nhìn Lục Chính, Lục Chính vẫn chìm đắm trong suy nghĩ về mặt không biểu hiện điều gì nhưng bàn tay cầm chén trà khẽ run rẩy, những đường gân xanh nổi lên rõ rệt đã để lộ cảm xúc đang kìm nén trong lòng.

“Người thầy đó hiển nhiên bị sự trừng trị của pháp luật. Nhưng cô gái đó đã phải gánh chịu một sự dằn vặt trước giờ chưa từng có. Và một cô gái khác cũng trải qua những tổn thương tình cảm, hai người ước hẹn nắm tay nhau rời khỏi thế gian này. Cùng cướp nhét một trăm viên thuốc ngủ, trong một sáng mùa thu, mặc chiếc váy thích nhất, rơi nước mắt nuốt vào.” Thái Dương hít một hơi thật sâu: “Hai người được phát hiện kịp thời, đưa trở lại cuộc sống, nhưng càng thêm yếu ớt, tình cảm là thứ không dám chạm vào, sợ đám đông không nói cái chết một lần nữa.” Thái Dương chăm chú nhìn Lục Chính: “Đúng vậy, người con gái bị thầy giáo cưỡng bức năm đó chính là Hoa Điều.”

Lục Chính khàn giọng cắt lời: “Tôi đã sớm biết chuyện này.”

Thái Dương không giấu được vẻ xúc động: “Anh biết từ khi nào?”

“Trước khi tôi quen Hoa Điều, đã biết con gái giáo sư Hàn Thu, chị gái của Hoa Thường từng gặp phải chuyện đó.”

“Vâng ạ, thế giới nhỏ như vậy, có gì là bí mật đâu.” Thái Dương thở dài: “Hoa Điều thích hàng hiệu, thích say rượu, thích trang điểm thật xinh đẹp để tìm thấy tự tin trong ánh mắt ngưỡng mộ mê đắm của đàn ông, thích trả thù những thầy giáo để tìm niềm vui, cô ấy biết điều đó không bình thường nên nhiều năm nay luôn tìm đến chuyên gia tư vấn tâm lý nhưng vẫn không có gì tiến triển. Cho đến khi anh xuất hiện, Hoa Điều bắt đầu thiết tha với cuộc sống, nhưng lại không dám đến gần anh, vì đã thật sự rơi vào tình yêu.”

Thái Dương im lặng, cảm cốc trà đưa lên miệng. Trà ấm, không nóng nhưng đáng chất đầu lưỡi.

Lục Chính cũng không hỏi vì sao Thái Dương lại kể cho anh nghe những chuyện này, chỉ im lặng không nói gì.

Hai người cứ ngồi yên như vậy chìm trong suy nghĩ của riêng mình, hồi lâu sau Thái Dương đứng dậy cáo từ, để lại một buồng đượm hương trà.

Thái Dương trở lại văn phòng rồi đi về phòng mình xử lý công việc, nhìn ánh tà dương dần chìm xuống phía xa ngoài cửa sổ, không bật đèn, cũng chẳng muốn đứng dậy ra về. Chuyện cũ năm xưa lần đầu tiên khơi lại, trái tim vẫn âm ỉ đau tận cùng, tưởng rằng bản thân đã tu luyện thành một người bách độc bất xâm, thì ra nhiều năm qua vẫn luôn trốn chạy. Cả cô và Hoa Điều mà nói, đều không phải bệnh nhân bình thường nữa rồi, cả hai đều mắc phải căn bệnh không biết tìm thuốc chữa nơi nào.

Thái Dương bỗng cảm thấy cuộc đời này sao mệt mỏi quá, cô úp mặt xuống bàn, rơi nước mắt. Nhiều năm qua, Không Bồi luôn nói với cô, khóc là một chuyện rất lãng phí sức lực của cơ thể, hành động đó không giải quyết được vấn đề gì, thế nên rất lâu rất lâu rồi cô không khóc.

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, bỗng nghe thấy có tiếng gõ cửa, Thái Dương bắt giác bừng tỉnh, vội lau khô nước mắt ngồi dậy.

Không Bồi cứ như vậy đứng ở bên ngoài, thanh sạch âm áp mang theo nụ cười hiền lành. Sau lưng anh là đại sảnh văn phòng, tất cả đèn vẫn còn bật sáng, Thái Dương biết Sở Giới đã mở đèn, để cửa, gọi Không Bồi tới.

Thái Dương đứng buồn nữa, tỉnh lại đi! Không Bồi vẫn luôn dạy cô, tất cả mọi thứ trên thế gian này chỉ có thể tự mình gánh vác, bờ vai người khác chỉ có thể nhìn không thể tựa vào, không ai đi bên cạnh ai suốt đời.

“Chú không trực ban à?” rất lâu rồi Thái Dương và Không Bồi không gặp nhau.

“Chú nhìn thấy một nhà hàng Tứ Xuyên mới mở, đi thử món ‘thủy chữ’ đi.” Không Bồi không thích ăn cay, mà Thái Dương thì không cay không vui.

(*Thủy chữ: Món cá trụng trong dầu nóng, rất nhiều ớt khô và hạt tiêu Tứ Xuyên cay xè.)

Thái Dương mỉm cười gật đầu, quay vào lấy túi xách rồi đi ra khóa cửa lại, mọi việc cứ theo quán tính mà làm, cô hít một hơi thật sâu lấy lại tinh thần. Cuộc sống lúc nào cũng đẩy người ta về phía trước, không được phép nuông chiều bản thân mình quá mức.

Trong quán ăn, hai người ngồi đối diện nhau. Thái Dương thờ phỉ phò lê đầu lưỡi đang cay xè vì miếng cá mềm mại đậm ớt, hơi nóng từ nồi lẩu sôi sùng sục phả lên khắp bàn ăn. Xuyên qua làn khói mỏng mảnh đó, cô thấy Không Bồi ở bên kia chậm rãi uống rượu nhìn mình, trong đôi mắt mơ hồ chứa đựng nụ cười.

Lúc hai người ngồi vào xe, Không Bồi không vội khởi động, Thái Dương nhìn chiếc áo khoác màu lam nhạt giản dị của anh, cô biết anh đang đợi cô lên tiếng.

“Hoa Điều yêu Lục Chính.” Thái Dương không biết Không Bồi còn nhớ người này không, nhưng đó không phải là vấn đề mấu chốt: “Cháu đến tìm Lục Chính, kể cho anh ta nghe chuyện của Hoa Điều. Đường như cháu đã trao hết quyền lựa chọn cho đối phương, rồi lòng như lửa đốt chờ đợi câu trả lời

của họ. Chuyện lần này liên quan đến Hoa Điều, cháu không kim lòng được nhưng lại có chút lo lắng sợ mình đã làm sai.”

Khổng Bồi cẩn trọng suy nghĩ: “Dưới góc độ đàn ông mà nói, không ai thích bị dối gạt. Nếu là một người đàn ông chân chính thì thà rằng gánh nhận sự thật đó rồi khoan dung, cho dù tàn nhẫn.”

Nghe Khổng Bồi nói vậy, mặt dù biết anh đang trấn an mình, nhưng Thái Dương vẫn không khỏi cảm thấy nhẹ nhõm. Khổng Bồi vừa như cha vừa như anh, cô biết mình không thể quá tham lam, nghĩ đến năm đó, vẫn cảm thấy ray rứt.

Khổng Bồi không nói gì nữa, im lặng nhìn Thái Dương, anh biết cô đang nghĩ gì.

“Cháu xin lỗi.” Rốt cuộc Thái Dương cũng đã thốt ra được những lời nhiều năm chôn sâu trong lòng.

“Cháu không cần xin lỗi.” Ánh mắt Khổng Bồi thoáng xa xăm: “Vợ chồng cần duyên phận, chú và Đăng Miên Ngừ có lẽ tu chưa đủ.”

Tuy anh nói đùa, nhưng Thái Dương vẫn không nhịn được nước mắt cứ rơi xuống.

Là vậy, lý do năm đó Thái Dương tự sát cùng Hoa Điều là vì Khổng Bồi muốn kết hôn với Đăng Miên Ngừ.

Thái Dương được cứu, nhưng Đăng Miên Ngừ biến mất, nhiều năm qua không ai nhắc tới, bao gồm cả Khổng Bồi. Rốt cuộc Thái Dương cũng đã có cơ hội khóc thỏa lòng, để những giọt nước mắt bị kim nén tích tụ quá lâu tự do tuôn trào.

Khổng Bồi ngồi một bên yên lặng chờ đợi, không một tiếng động.

Khúc Hạo Triết cả người tinh tươm sạch sẽ bám theo Hoa Điều nài nỉ: “Nói tốt giúp tôi mấy câu, xem Thái Dương có thời gian không, làm bạn nhảy của tôi trong tiệc mừng hàng năm của công ty.”

“Chuyện tình cảm không miễn cưỡng được, tình lại thôi.”

“Chị còn biết đạo lý này sao?” Phía sau đột nhiên có người tiếp lời, Hoa Điều và Khúc Hạo Triết đồng loạt xoay lại, nhìn thấy Hoa Thường đang bùng bùng tức giận.

“Lẽ ra lúc này em nên ở trường chứ?” Hoa Điều ngạc nhiên.

“Chị đừng tưởng đối bao bì là có thể thay đổi suy nghĩ, thầy giáo của tôi chẳng qua chỉ bị chị mê hoặc, sẽ không thật lòng thích chị đâu.” Giọng nói của Hoa Thường đầy giận dữ.

Hoa Điều có chút chẳng hiểu ra sao: “Lục Chính? Lâu lắm rồi chị không gặp anh ấy, làm sao có cơ hội mê hoặc chứ?”

“Đừng có gạt tôi! Vừa rồi tôi hẹn thầy ấy đi xem phim, thầy ấy nói đã có hẹn với bạn gái!”

Hoa Điều mở to hai mắt, cảm thấy hơi thở như xoắn chặt: “Bạn, bạn gái?”

“Đúng vậy! Thầy ấy nói là chị, là chị Nghê Hoa Điều!” Hoa Thường có chút run rẩy: “Chị sao có thể xứng với một người thầy tốt như vậy? Tất cả nữ sinh trong lớp tôi đều thích thầy ấy như thế!”

Hoa Điều sững người, đến Hoa Thường bỏ đi lúc nào cô cũng không biết.

“Cô khóc gì chứ?” Khúc Hạo Triết đưa ngón tay chạm chạm mặt Hoa Điều, có chút kỳ quái khó hiểu.

Trong ánh sáng mờ ảo của quán bar, Hoa Điều ngơ ngẩn ngồi uống rượu một mình giữa những tiếng ồn ào náo nhiệt không ngừng, đây là nơi cô thường đến, sự quen thuộc khiến cô cảm thấy an toàn. Hoa Điều nghĩ có lẽ mình say rồi, nếu không sao lại nhìn thấy Lục Chính đang đứng chao đảo trước mặt?

Cô duỗi tay ra, ấn ấn lên gò má của đối phương, nhoen miệng cười: “Hoan nghênh. Lâu rồi không gặp, em còn nợ anh một chén rượu vang, bây giờ trả luôn đi.”

Lục Chính cảm bàn tay đang nghịch loạn của cô: “Em nợ tôi nhiều lắm, em lái xe tới sao?”

Hoa Điều gật gù đầu, Lục Chính thờ dài, nắm tay Hoa Điều kéo đi.

Bên ngoài, gió đêm thổi lùa qua mái tóc, bám vào cổ vào gáy, chút se lạnh giúp Hoa Điều tỉnh táo lại, nhưng vẫn thấy không cách nào tin được: “Anh cũng tới đây uống rượu sao?”

“Tìm em” Lục Chính khởi động xe.

“Sao biết em ở chỗ này? Tìm em làm gì?” Hoa Điều bỗng thấy thật khó hít thở.

“Tôi đến nhà Không Thái Dương.”

Không khí yên lặng, Lục Chính trầm ồ ồ vững vàng cho xe lăn bánh rồi đi.

Đến vườn hoa nhỏ bên dưới tòa nhà, Hoa Điều vội đi xuống, Lục Chính cũng chậm rãi đóng cửa xe rồi bước theo phía sau, Hoa Điều xoay người: “Không cần tiễn nữa đâu, chìa khóa xe.”

Lục Chính bất động đứng đó, chăm chú nhìn cô: “Cao một mét bảy mươi tám, nặng bảy mươi sáu ký, năm nay ba mươi tuổi. Sau khi học xong nghiên cứu sinh ở lại trường dạy học, chuyên ngành toán ứng dụng. Ba mẹ là nhà khảo cổ học, có một em gái duy nhất làm phóng viên. Không hút thuốc uống rượu, không có thói quen xấu, thích xe, kiến trúc, đá banh. Thời đại học từng trải qua một lần yêu đương, sau khi tốt nghiệp đã chia tay.”

Hoa Điều ngơ ngác lắng nghe.

Lục Chính đầu ra đẩy nói xong, nhẹ nhàng đưa tay vén những sợi tóc lòa xòa trên trán Hoa Điều, dưới ánh sáng rộn ràng hạnh phúc của những ngọn đèn xung quanh, anh chăm chú quan sát: “Không để lại sẹo.” Nói xong chậm rãi ôm Hoa Điều vào lòng, dịu dàng vuốt ve mái tóc cô: “Em có bằng lòng làm bạn gái anh không?”

Hoa Điều mất hết khả năng suy nghĩ, sức lực cũng không còn, không vùng vẫy, cứ đứng yên như vậy áp mặt vào lồng ngực sạch sẽ ấm áp, tâm trí hỗn loạn: “Cho em chút thời gian.”

Sau lưng có đèn xe rọi tới, Lục Chính buông Hoa Điều ra, lúc rời khỏi vòng tay ấm áp đó, có cơn gió khẽ lùa qua, nhẹ hẫng vậy thôi nhưng bỗng khiến Hoa Điều thấy lạnh, cô bất giác tỉnh táo lại: “Chuyện này không thể!”

Lục Chính nhíu mày hỏi: “Tại sao không?”

Hoa Điều cắn cắn môi, dứt khoát nói: “Em... không đáng.”

“Có đáng hay không là do anh cảm nhận.” Lục Chính mỉm cười, thông thả nắm tay Hoa Điều đi về phía trước.

“Em...” Hoa Điều vừa hé miệng muốn nói, Lục Chính đã xoay người lại nhẹ nhàng hôn lên môi cô, không có sự xâm lược chiếm giữ, chỉ rất dịu dàng vuốt ve giữ chặt đôi môi không cho cô lên tiếng. Rất nhanh sau đó đã rời ra, nắm tay Hoa Điều đi tiếp về phía trước, Hoa Điều có chút choáng váng, ngây ngốc bước theo.

Ánh đèn trong thang máy sáng ngời, Hoa Điều không cách nào giấu được hai gò má đỏ bừng, cô không dám ngẩng đầu nhìn Lục Chính, lo lắng không biết phải nói thế nào chuyện năm đó. Đột nhiên Lục Chính lên tiếng: “Anh từng nghĩ có lẽ hai chúng ta không thích hợp ở bên nhau, nên đã định buông tha em, nhưng trong hai mươi ngày không có em, anh trả lời sai sáu câu hỏi, đi nhầm phòng học bốn lần, không đối bụng, không muốn thức dậy, anh mất đi niềm vui và trình tự cơ bản của cuộc sống. Vì vậy, em nợ anh, em phải trả nợ.”

“Phải trả thế nào?” Hoa Điều lúng ta lúng túng hỏi lại.

Thang máy lên đến nơi, cửa mở sang hai bên, Lục Chính nắm tay Hoa Điều đi ra: “Dùng cả đời thử xem, có lẽ sẽ trả hết chẳng?”

“Chỉ là nhất thời mà thôi, qua một thời gian ngắn có lẽ mọi thứ sẽ trở lại như cũ.” Hoa Điều hoảng loạn tìm chìa khóa, mở cửa ra, luống cuống: “Sao lại dây dưa cả đời?”

“Anh là một người đàn ông ba mươi tuổi luôn sống bằng lý trí, lần đầu tiên mất ngủ vì một người con gái, lần đầu tiên đứng hôn nhau bên đường, lần đầu tiên trải tim hỗn loạn, giã dũa, đau lòng và nhung nhớ đến vậy. Cảm xúc mãnh liệt đó, sao có thể là nhất thời?” Lục Chính hoàn toàn thả lỏng, nhìn căn phòng ngăn nắp sạch sẽ của Hoa Điều, anh xoay người đối diện lên rồi mỉm cười đi đến trước cửa sổ nhìn ánh đèn sáng bừng rạng rỡ bên ngoài.

Đứng ở nơi này, cảm giác thuộc về trời đất mạnh mẽ trong lòng anh. Anh thuộc về em, em thuộc về anh. Chúng ta là của nhau.

Hoa Điều tựa người vào cửa: “Anh không biết gì về em hết, lý lịch của em không phải chỉ một vài câu là có thể nói rõ ràng.”

“Trong mắt anh, em đứng nơi đó thật xinh đẹp, có gì phải giải thích?” Lục Chính lơ đãng.

“Anh không biết gì hết.” Giọng nói của Hoa Điều run rẩy, dường như đang cố lấy hết dũng khí, kiên quyết muốn nói ra.

“Anh biết hết, chuyện của em Hoa Điều.” Lục Chính thu hồi ánh mắt xa xăm lại, chăm chú nhìn Hoa Điều: “Đó không phải là vấn đề, vấn đề là, anh yêu em, em, có yêu anh không?”

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Thái Dương không biết có nên gọi cuộc điện thoại này hay không, kỳ thật cô rất ít khi gọi cho Khổng Bồi, vì luôn không biết phải xưng hô với anh thế nào, không thể gọi tên, cũng không cách nào thốt ra được chữ ‘chú’.

(*Trước giờ Thái Dương nói chuyện với Khổng Bồi luôn dùng 我:wǒ:tôi, 你:nǐ:anh(bạn); cô ấy không dùng 叔叔:thúc thúc: chú (theo nghĩa em của ba)).

Tiểu Mỹ pha cà phê bùng vào: “Luật sư Không, gần đây chị gầy đi nhiều lắm đó.”

“Giảm cân mà.” Thái Dương bắt tay vào nghiên cứu hồ sơ, đây là một vụ án cố ý gây thương tích, Thái Dương là luật sư bào chữa cho bị cáo, nguyên cáo từng điều trị ở bệnh viện nơi Khổng Bồi làm việc, cô cần phải đi xem một số hồ sơ bệnh án.

“Tiểu Mỹ, lấy giùm chị giấy giới thiệu. Chị sẽ đi cùng luật sư Hứa Vi Vi.” Thái Dương bỗng nhớ tới Sở Giới: “Luật sư Sở đã trở lại chưa em?”

“Về rồi.” Tiểu Mỹ nhẹ nhàng trả lời.

Thái Dương nhìn Tiểu Mỹ mỉm cười: “Tiểu Mỹ thật hạnh phúc.”

“Sao ạ?” Tiểu Mỹ ngạc nhiên: “Chị mới hẳn là người hạnh phúc chứ Thái Dương, xinh đẹp như vậy, tính cách dịu dàng, có học thức, người hạnh phúc phải là chị mới đúng. Còn có nhiều người tặng hoa cho chị như vậy, không thích sao?”

“Nếu những thứ này đồng nghĩa với hạnh phúc, thì thế gian này còn có gì đau khổ?” Thái Dương mỉm cười.

Sở Giới đang ở trong phòng làm việc thoãn thoát xử lý công việc, đáng vẻ bưng bưng sức sống. Thấy Thái Dương đi vào, thuận miệng hỏi: “Có chuyện gì?”

“Chỉ định vụ án cho cháu, chú nói với những ai ạ?”

“Vụ án nào?” Sở Giới nghĩ nghĩ: “Cái vụ cố ý gây thương tích kia sao. Trừ người trong văn phòng, chưa từng đề cập với ai khác, kể cả đương sự cũng không biết.”

Thái Dương căng thẳng trong lòng.

“Sao vậy?” Sở Giới thoáng ngạc nhiên.

“Cháu nhận được điện thoại cảnh cáo, đối phương là người có liên quan đến vụ án gọi tới chỉ đích danh tìm cháu.”

“Đã nói gì?” Ánh mắt Sở Giới chăm chăm nhìn Thái Dương, chân mày nhíu lại, vẻ mặt cũng trở nên nghiêm túc, Thái Dương biết hẳn lo lắng.

“Không có gì ạ.” Thái Dương đứng dậy định đi ra.

“Rốt cuộc đã nói gì?” Sở Giới không bỏ qua.

“Bảo nếu cháu tiếp nhận vụ án này, thì hãy gọi sẵn 120 (cứu thương) đi.” Thái Dương nhoen miệng cười: “May là không báo cháu đặt trước lò hỏa táng, vẫn còn đường sống quay về.”

“Vụ án này cháu đừng tham gia, để Phương Phương làm đi.” Dáng vẻ phóng túng luôn trên đầu thường ngày của Sở Giới hoàn toàn biến mất. “Xảy ra chuyện gì, chú không cách nào giải thích được với Khổng Bồi đâu, đụng vào cháu quý ông đó lột da chú không chừng.”

Tim Thái Dương run lên, nhưng ngay sau đó liền tỏ ra thản nhiên mỉm cười: “Cháu không sao đâu ạ, cũng không thể nào vì sợ ghen mà bỏ ăn cơm.”

Thấy Thái Dương xoay người hướng ra cửa, Sở Giới đuổi sát theo sau: “Đi đâu?”

“Dạ, tìm chứng cứ, đi cùng với Hòa Vi Vi, chú yên tâm ạ.” thấy hẳn thần hồn nát thần tính như vậy, Thái Dương rất muốn cười.

“Chị Không, nếu nguy hiểm như vậy, thì giao vụ án này cho em làm đi.” Hứa Vi Vi nói.

Thái Dương ngăn ra, hỏi ngược lại: “Sao em biết nguy hiểm?”

Hứa Vi Vi khẽ sững người, cuống quýt che giấu: “Nghe thấy chị và anh Sở nói chuyện với nhau.”

“Không có gì đâu.” Thái Dương bình thản nói.

Lúc Thái Dương và Hứa Vi Vi bước ra khỏi phòng lưu trữ hồ sơ của bệnh viện, vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy Khổng Bồi mặc áo blouse trắng, hai tay đút trong túi, đứng đó đợi.

Hứa Vi Vi và Khổng Bồi cũng có biết nhau, biết anh đang đợi Thái Dương liền chào hỏi một tiếng rồi đi trước.

Thái Dương thăm nghĩ trong đầu, nếu Sở Giới mà sinh ra trong thời loạn lạc thì nhất định sẽ hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ của một liên lạc viên.

“Đi đến phòng làm việc với chú.” Không Bồi nhàn nhạt cất lời, Thái Dương liền lẻo đẻo bước theo anh, vừa đi vừa nghĩ có lẽ nên nói cho anh biết chuyện của Hoa Điều, lại không biết phải bắt đầu thế nào, lần đầu tiên cô cảm thấy chuyện tình cảm quả thật chẳng biết đầu mà lẩn. Đang mãi suy nghĩ, nào ngờ Không Bồi đứng lại, cả người Thái Dương liền thẳng tắp đâm nhào vào lưng anh, cô đưa tay xoa xoa mũi bị đau, bỗng nghe thấy tiếng cười trầm thấp êm dịu vang ở trên đầu: “Luật sư Không đi không nhìn đường sao?”

Thái Dương vừa quần bách vừa cảm thấy kỳ lạ, Không Bồi trước giờ luôn là người ba đào không dậy sóng, rất ít khi nói đùa, huống chi là đùa với cô.

Ngồi trong phòng trực ban của Không Bồi, nghe anh dặn lại một câu đợi anh xong việc rồi không thấy bóng dáng đâu nữa.

Thái Dương mở hồ sơ bệnh án vừa lấy từ phòng lưu trữ ra bắt đầu nghiên cứu tỉ mỉ, xem hồi lâu không khỏi cảm thấy đói bụng, giật mình nhìn lại đồng hồ đã hơn năm giờ rưỡi chiều. Thái Dương liền thu dọn đồ đạc đi ra ngoài hành lang, nhìn thấy trong phòng bệnh, Không Bồi đang khám cho một cậu bé nhỏ trắng trẻo tròn tròn như cái bánh bao, vẻ mặt anh vô cùng ôn hòa, nụ cười đầy dịu dàng ấm áp, Thái Dương bất giác ngần ngại.

Nhìn thấy Thái Dương, Không Bồi gật đầu một cái.

Lúc ngồi vào xe, Không Bồi bình thản cất lời: “Chuyển về ở đi.”

Thái Dương không hiểu anh muốn nói gì, chợt nghĩ đến vụ án, bất giác mỉm cười: “Đâu có khoa trương vậy ạ.”

Không Bồi tỏ ra cứng rắn: “Đợi khi nào vụ án có phán quyết, cháu lại đi.”

Thái Dương gầy dựa trong những suy nghĩ hỗn loạn của mình, hồi lâu sau cất lời: “Làm luật sư nhận được những lời đe dọa cũng là chuyện bình thường, trước đây cũng từng có, nhưng không xảy ra chuyện gì đâu ạ.”

Không Bồi đột nhiên hạ giọng xuống thật thấp: “Chú đã biết chuyện, không thể nào không lo lắng.”

Thái Dương không nói gì, cô nghe thấy Không Bồi khẽ thở dài: “Không nhìn thấy cháu, chú rất lo, đêm không ngủ được, ban ngày còn phải làm rất nhiều phẫu thuật, xem như là vì chú.”

Những giọt nước mắt không kìm được dâng lên trong mắt, Thái Dương gật đầu: “Để cháu về lấy ít đồ. Còn có, đói bụng rồi.”

Nụ cười khẽ hiện ra trên khóe môi Không Bồi: “Ăn đồ nướng nhé.”

Anh khởi động xe, chạy ra khỏi cổng bệnh viện.

Vì trong lòng có tâm sự nên mấy ngày nay Thái Dương chẳng để ý gì tới việc ăn uống, lúc này nhìn thấy đồ ăn, bụng sôi ùng ục réo ầm lên.

Không Bồi ngồi một bên nướng thức ăn, từng miếng từng miếng đặt vào đĩa của Thái Dương.

Thái Dương ăn vô cùng ngon miệng, đuôi mày khóe mắt đều tràn ngập niềm vui, đột nhiên đôi đũa bỗng khựng lại.

Không Bồi nhìn cô, Thái Dương nhoén miệng cười: “Khi còn bé, hình như chú hiếm khi nướng chiều cháu thế này.”

Không Bồi gật đầu: “Sợ sẽ chiều hư cháu.”

“Giờ thì sao ạ?”

“Khung xương của con người trong thời kỳ tăng trưởng trước mười tám tuổi có thể dài ra thẳng khỏe, cũng có thể gấp khúc cong vẹo. Tính cách thói quen cũng như vậy.” Không Bồi cảm thán: “Cháu trưởng thành rồi, rất khó làm hư cháu.”

Nhìn những sợi tóc mai lốm đốm bạc của anh, Thái Dương bàng hoàng xót xa, Không Bồi ngẩng đầu lên, Thái Dương nhìn thấy trong đồng tử sáng ngời đó phảng phất hình ảnh một cô gái xinh xắn mong manh, nhưng đôi mắt đượm bi thương, là cô đó sao?”

Thái Dương vội cúi đầu thật thấp, khẽ nói: “Hôm trước, Lục Chính đã thổ lộ với Hoa Điều, nói muốn được ở bên cậu ấy.”

Không Bồi chỉ gật đầu không nói gì.

“Hoa Điều vẫn rất bản khoăn lo lắng, sợ nhận được, sợ mất đi, sợ tổn thương đối phương, lại sợ thương tổn chính mình.”

Thái Dương đưa tay xoa trán, không biết làm cách nào để giúp Hoa Điều đối mặt với tình trạng này.

“Khúc mắc không phải một ngày có thể tháo gỡ.” Không Bồi thâm trầm nói: “Cần có kiên nhẫn và thời gian để gây dựng niềm tin.”

“Có lẽ Lục Chính là người đáng tin cậy, cũng có sự bền bỉ kiên trì.” Thái Dương mỉm cười: “Đoán chừng hai người sẽ tu thành chánh quả.”

Về đến phía dưới khu chung cư, Thái Dương lên nhà lấy một ít đồ đạc, Không Bồi cũng đi cùng.

Phòng khách không lớn lắm, phẳng phất trong không khí hương thơm thoang thoảng dễ chịu vẩn vút nơi chóp mũi, Không Bồi ngồi xuống sofa đợi cô.

Bỗng có tiếng chuông cửa vang lên, Thái Dương xoay người ra mở cửa, Không Bồi vội bước tới nắm tay Thái Dương kéo ra sau, anh khom người nhìn qua mắt mèo, ngoài cửa là một cô gái trẻ mặc chiếc váy màu đỏ.

“Xin hỏi ai đó?” Không Bồi lên tiếng hỏi.

“Là tôi, Lục Viêm Viêm, hàng xóm của hai người.” Ngoài cửa truyền tới âm thanh lạnh lạnh.

Không Bồi thờ phào, nghiêng người tránh đi để Thái Dương ra mở cửa.

Lục Viêm Viêm đỏ rục gần như lao vào, trên tay cầm nửa quả dưa hấu tươi mát khiến căn phòng cũng bừng lên chút sức sống.

“Ngọt lắm, hai người nếm thử đi.” Cô ta ngồi xuống sát ngay bên cạnh Không Bồi, Không Bồi không chút dấu vết im lặng tránh sang chỗ khác.

“Cô ngồi chơi, tôi đang thu dọn đồ đạc một chút.” Thái Dương thấy vậy mỉm cười.

Lục Viêm Viêm không quan tâm: “Cô cứ làm công việc của cô đi, đừng để ý tôi.”

Thái Dương vào phòng lấy quần áo và dụng cụ nước rửa kính áp tròng, cô nghe thấy từ phòng khách truyền đến giọng nói lạnh lốt không ngừng và âm thanh trầm khàn khẽ đáp lại. Sau khi sắp xếp xong hành lý trở lại phòng khách, cô nhìn thấy Lục Viêm Viêm đang nhô đầu dán sát vào vai Không Bồi: “Tóc anh bạc nhiều quá, để em nhổ giúp anh nha.” Bỗng dưng Thái Dương muốn rơi nước mắt.

Không Bồi nghiêng người đứng dậy: “Tôi già rồi, giữ lại tóc bạc làm nhân chứng, bây giờ Thái Dương phải đi!”

Nghe anh nói vậy, đáy mắt Lục Viêm Viêm lộ ra tia oán hận không cam lòng, nhưng ngay sau đó liền bật cười đơn đả: “Đi đâu vậy? Du lịch sao?”

“Chuyển đến nhà tôi ở.” Không Bồi đưa tay xách hành lý: “Dưa hấu của cô để hôm nào khác.”

Lục Viêm Viêm vô cùng thoải mái cầm dưa hấu lên: “Được, lần sau nhìn thấy anh tới, em nhất định sẽ qua mời anh ăn dưa hấu.”

Nhìn thấy anh tới? Lục Viêm Viêm là vì Không Bồi mà sang nhà cô sao?

Phòng ngủ Thái Dương từng ở trước đây đã đổi lại thành thư phòng, bên trong có máy tính và một chiếc giường nhỏ.

“Cháu ở phòng ngủ đi, buổi tối chú còn đọc sách.” Không Bồi đặt hành lý của Thái Dương lên chiếc giường lớn trong phòng ngủ, drap giường và chăn bông màu xanh da trời tinh tươm sạch sẽ, là anh cố ý chuẩn bị cho cô. Dưới chân Thái Dương là đôi dép lê màu hồng, hai năm trước anh mua nó để dành khi nào cô đến sẽ mang. Ở nơi này, cảm giác về nhà mãnh liệt ập đến ồ ồ cả cõi lòng. Thái Dương không dám để mình chìm trong hạnh phúc đó, trăm ngàn lần muốn trở về rồi lại giẫy dụa giữa quả quyết và bác bỏ. Một lần này, Thái Dương mơ hồ nghĩ, thôi thì cứ để mọi thứ trôi theo quyết định của số mệnh, lập án rồi theo trình tự đơn giản nhất mở phiên tòa, có lẽ chẳng bao lâu nữa sẽ có phán quyết.

Thái Dương chợt bừng tỉnh khỏi cơn ác mộng, mái tóc ướt đẫm mồ hôi.

Không Bồi đang ngồi trong thư phòng, quyển sách không lật giở được trang nào, ánh mắt xa xăm chìm vào suy nghĩ, bỗng nghe thấy tiếng động vang lên từ phòng bên cạnh. Anh đứng dậy bước qua. Thái Dương vẫn còn trong cơn hoảng loạn, tháo kính sát tròng ra rồi hai mắt có chút mờ hồ, không biết mình đang ở nơi nào.

Một lát sau tỉnh táo lại, nhìn thấy Không Bồi quần áo chỉnh tề đứng trước mặt: “Mấy giờ rồi ạ?”

“Hơn một giờ sáng.” Không Bồi đưa khăn mặt qua: “Mơ thấy gì?”

“Không có gì.” Thái Dương ngồi dậy uống nước, rồi quay đầu nhìn đáng vẻ đầy mỏi mệt của anh: “Ngày nào cũng ngủ muộn vậy sao?”

Không Bồi cười cười không trả lời chỉ nói: “Ngủ ngon.”

Thái Dương ôm cội lòng đầy tâm sự nằm xuống giường, Không Bồi xoay người đi ra, tắt đèn đóng cửa phòng lại, che giấu đi đáng vẻ tịch liêu.

Khúc Hạo Triết đang bận rộn trong phòng làm việc, Hoa Điều gõ cửa tiến vào.

“Ngoại cảnh để tôi theo cho.” Hoa Điều vỗ vỗ tập hồ sơ đang cầm trên tay.

“Quá tốt, lễ kỷ niệm thường niên của công ty chẳng ai chịu đi ra ngoài công tác.” Khúc Hạo Triết cười sang sảng: “Đúng là vị cứu tinh vĩ đại mà, có lẽ mất khoảng nửa tháng mới có thể hoàn thành.”

Hoa Điều phì cười, xoay người đi. Sau lưng truyền tới âm thanh yếu ớt: “Bạn nhảy của tôi sao rồi?”

“Chỉ là bạn nhảy?” Hoa Điều nghiêng đầu, yêu kiều hỏi.

“Chỉ là bạn nhảy.” Khúc Hạo Triết cam đoan.

“Để tôi hẹn thử xem sao.”

“Cô... sao lại tự nguyện bỏ qua tiệc rượu này vậy?” Khúc Hạo Triết bỗng nhận thấy có gì đó bất thường.

Hoa Điều im lặng, cô thấy mình chẳng khác nào một kẻ đào ngũ, chẳng cần biết sẽ thắng hay thua, không dám biết, cứ ôm vũ khí trốn chạy khỏi chiến trường.

Thái Dương chăm chú quan sát Hoa Điều chẳng sót chút nào: “Cậu đổi tên thành Hoa Sen đi.”

“Cái tên gì quái dị, nghe y hệt người hầu được mấy tay địa chủ nuôi vợ từ bé.” Hoa Điều biểu tình.

“Là ‘cư trần bất nhiễm trần’ trong điêu khắc hội họa đó.” Thái Dương nhìn khuôn mặt mộc mạc đầy trong trẻo thuần khiết của Hoa Điều, cảm thấy đặc biệt vui vui mắt.

“Bà đây chỉ là lười vật lộn với công cuộc trang trí tẩy rửa.” Hoa Điều duỗi cánh tay nhìn những đầu móng tay trắng hồng sạch sẽ: “Bữa trưa sao lỡ hẹn vậy? Tôi nay cũng không có thời gian hả? Tôi còn tính ở lại nhà cậu.”

“Hiện giờ tôi đang ở nhà Không Bồi.” Nhìn thấy Hoa Điều hết đổi kinh ngạc trừng to hai mắt, Thái Dương có chút quẫn bách: “Ồ văn phòng nhận được điện thoại đe dọa, Không Bồi không yên tâm, hết giờ làm là tới đón tôi. Lúc đi lấy chứng cứ thì Sở Giới theo sau một bước không rời, lần đầu tiên tôi cảm thấy thân phận mình thật hiển hách.”

“Trong lòng Không Bồi cậu luôn là người có thân phận hiển hách mà.” Hoa Điều mỉm cười: “Haizz, trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường. Khúc Hạo Triết còn ỷ mưu hẹn cậu tham gia tiệc rượu làm bạn nhảy của hắn, xem ra vô vọng rồi.”

Thái Dương vội chuyển đề tài: “Cậu và Lục Chính bắt đầu hẹn hò sao?”

Nụ cười đáng yêu bên khóe môi Hoa Điều lập tức đông lại, im lặng hồi lâu không nói gì.

Thái Dương thở dài: “Cậu mới chính là người trong cuộc u mê. Một người đàn ông tốt như vậy, còn do dự gì nữa?”

“Tôi sợ cho dù hôm nay có yêu nhau, một ngày nào đó anh ấy sẽ mệt mỏi hối tiếc.” Trong mắt Hoa Điều chỉ có những nỗi buồn: “Tôi sợ lạc trong hạnh phúc đó rồi, tôi sẽ đánh mất luôn bản thân mình.”

Thái Dương nói: “Suy xét quá nhiều là trái với quy luật tình yêu. Khi yêu đừng tính toán gì hết, đừng nghĩ ngợi phải thay đổi thế nào để vừa lòng người đó. Nếu yêu cậu, người đó sẽ yêu tất cả những gì thuộc về cậu. Hãy yêu thương bằng bản năng của mình.”

Hoa Điều cắn cắn cánh môi hồng: “Hai ngày nữa tôi đi công tác, một nơi chỉ có biển. Tôi quyết định ra ngoài điều chỉnh lại tâm trạng, mở lòng mình tĩnh tâm xem xét mọi việc một cách thật nghiêm túc.”

Rốt cuộc Thái Dương đã có thể mỉm cười: “Hoa Điều, Hoa Điều của tôi trước giờ luôn kiên cường, chút chuyện nhỏ nhặt này sao làm khó được cậu chứ. Không thử sao có thể biết được kết quả? Cùng lắm là không có được những thứ chưa từng thuộc về mình, còn kết cục nào hỏng bét hơn sao?”

Hoa Điều cũng nhẹ nhàng cười hỏi: “Đã hiểu rõ đạo lý này như vậy, sao cậu không dựa vào bản năng mà yêu anh ấy?”

Thái Dương trầm mặc thật lâu: “Không Bồi yêu tôi, là tình cảm người cha dành cho con gái, anh ấy đã cố chấp vạch rõ giới hạn như vậy đó.”

Rất lâu sau mới xót xa nói tiếp: “Tôi không thể cũng không dám vượt qua, bởi vì tôi không gánh nổi hậu quả mất đi anh ấy.”

Có một giọt nước trong suốt chực trào nơi khóe mắt, Thái Dương cất lời: “Nếu như tôi yêu anh ấy, tôi sẽ làm tất cả những gì khiến anh ấy cảm thấy an toàn và thoải mái nhất, để có được anh ấy.”

Hoa Điều bị những lời nói đó chạm thẳng vào đáy tim.

Lúc Hoa Điều đang sắp xếp hành lý thì nhận được điện thoại của Lục Chính, Lục Chính nghe thấy cô chuẩn bị đi liền vội vã chạy tới.

“Nghe Hoa Điều, em cố ý.” Lục Chính nghiêng răng nghiêng lợi, những điệu dàng ôn hòa trước giờ đã bị con giận đánh bay mất tung tích.

“Em đi biển, chỉ hai tuần, sau khi trở về có lẽ em sẽ thông suốt được mọi chuyện.” Hoa Điều điềm tĩnh nói.

“Anh được nghỉ hè, anh đi cùng em.” Lục Chính quyết không buông.

Hoa Điều phì cười: “Nhìn thấy anh, em chẳng nghĩ ngợi được gì.”

“Vậy thì đừng nghĩ gì hết.” Lục Chính bước lại gần, không kìm được vòng tay dịu dàng ôm Hoa Điều vào lòng: “Chỉ cần nhớ yêu anh là được.”

Hoa Điều cố giữ tỉnh táo không để cho lý trí mình bị đánh ngã: “Lục Chính, đây là công việc của em mà.”

Lục Chính đưa tay giữ cằm Hoa Điều, cúi đầu xuống hôn lên môi cô, Hoa Điều theo bản năng vòng tay ra sau bám vào tấm lưng rắn chắc đầy mạnh mẽ của anh, cảm nhận bờ môi ướt át đó đang chậm rãi cứu rỗi linh hồn cô.

Rất lâu sau Lục Chính mới buông Hoa Điều ra, nhìn đôi gò má ửng hồng và đôi mắt đen láy gọn sóng nước long lanh, vô cùng nghiêm túc hỏi: “Bây giờ, em đã thông suốt chưa?”

Hoa Điều ngoan cố lắc lắc đầu, Lục Chính lại cúi xuống, mãnh liệt và chính xác tìm thấy cánh môi mềm mại xinh xắn của Hoa Điều, dùng sức hôn thật sâu.

Hoa Điều thở dài: cái người ngu ngốc này lại dùng cách ngốc nghếch như thế. Nhưng ngay lập tức đã chìm vào sự dịu dàng và nồng nàn anh mang lại, không còn biết mình đang ở nơi nào, quả thật không cách nào nghĩ ngợi được gì nữa.

Rốt cuộc Hoa Điều vẫn quyết định sẽ đi, nhưng đồng ý khi nào trở về sẽ cho anh một câu trả lời thỏa đáng.

Thái Dương mặc một chiếc váy ở nhà rộng rãi màu dương đậm kẻ sọc trắng đeo tạp dề đi tới đi lui trong phòng bếp, Không Bồi đang ở trong thư phòng xem tài liệu y học vừa mới được fax qua. Thái Dương mở cửa đi vào, trên tay là một ly sữa mật ong, Không Bồi ngẩng đầu nhìn cô, mỉm cười cầm lấy đưa lên miệng uống.

Cô ngồi xuống sofa thư thái đọc sách, dưới ánh đèn nhu hòa dịu dàng, chỉ có tiếng những trang sách lật giờ, ầm ập và tĩnh lặng. Đây là cuộc sống Thái Dương luôn mơ ước, được ở bên cạnh người đàn ông này, niềm hạnh phúc lan tỏa trong không khí len đến tận góc ngách tâm hồn. Thái Dương ngẩng đầu lên nhìn anh, chợt bất gặp ánh mắt đó đang đắm đắm nhìn cô, khi ánh mắt hai người giao nhau, trong đôi mắt sâu thẳm hiện lờ mờ ánh sáng lấp lánh rồi vội vã quay đi. Đúng lúc tiếng chuông điện thoại vang lên, cô vội bắt máy như túm được chiếc phao cứu mạng.

“Luật sư Không phải không?” Đầu bên kia vang lên giọng nói biếng nhác của một người đàn ông.

“Vâng, tôi là Không Thái Dương.”

“Tốt nhất cô nên giao cho người khác xử lý vụ án đó.” Đối phương vẫn dùng cái âm điệu đầy uể oải nói tiếp: “Đối với tất cả mọi người đều tốt.”

Âm thanh này và giọng điệu thô lỗ cảnh cáo lần trước không giống nhau, không cùng một người, Thái Dương nghi hoặc, không hiểu tại sao đối phương lại không muốn cô tiếp nhận vụ án này.

Cô nhẹ nhàng cúp máy.

Không Bồi ngồi đối diện nét mặt đầy ưu tư nhìn cô, Thái Dương mỉm cười: “Đối phương yêu cầu cháu rời khỏi vụ án này, giao quyền lại cho bất kỳ ai khác cũng được, nghĩ mãi mà chẳng hiểu ra sao.”

“Vụ án này đặc tội với ai? Hay bản thân vụ án có vấn đề?”

“Thương tích giả, bệnh án cũng giả, giam giữ sai đối tượng, tóm lại người bị tình nghi phạm tội không có tội.” Thái Dương thờ dãi: “Sau khi tòa án tối cao phán quyết vô tội, người bị hại yêu cầu truy cứu trách nhiệm hình sự kẻ vu khống hãm hại, bệnh viện giúp giả mạo chứng cứ, trình tự thủ tục của cơ quan công an cũng có vấn đề.”

Chính là đặc tội với hàng loạt người.

Không Bồi cứ như vậy chăm chú nhìn Thái Dương.

Trong mắt Thái Dương lóe lên tia sáng trong trẻo kiên định: “Trách nhiệm của cháu là trả lại sự công bằng cho mọi người, cần thả phải thả, có tội phải chịu sự phán quyết của pháp luật.”

Không Bồi tán thưởng nhìn Thái Dương: “Chú nghĩ nhất định bọn họ rất e ngại cháu, nghiệp vụ vững vàng, không dễ mua chuộc, hồn nhiên không sợ hãi!”

Thái Dương đang nghiêm mặt nói chuyện đầy trịnh trọng, nghe anh nói vậy nhoeo miệng cười thật tươi.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Thái Dương mua về rất nhiều đậu, long nhãn, óc chó, táo tàu, hạt sen, hạt vừng, chuối, táo đủ các loại vừa làm nguyên liệu nấu ăn vừa xay ra làm nước hoa quả rồi cắt nhỏ cho anh ăn vặt. Buổi tối trước khi đi ngủ lúc thì đem vào một ly sữa mật ong ấm, khi thì trà long nhãn, Không Bồi không nói gì chỉ vô cùng phối hợp uống hết.

Lúc ăn cơm tối, Sở Giới và Thẩm Thư tới chơi, Thái Dương vội đi vào bếp lấy thêm bát đĩa, Sở Giới đẩy hiệu kỳ đảo mắt lướt qua lướt lại trên bàn ăn: “Mấy thứ này là gì vậy chứ?”

Không Bồi khẽ mỉm cười giải thích: “Đây là cà rốt hầm thịt bò, cua hấp tỏi, súp tim lợn táo tàu, cái này là com canh thiên ma.”

(*Com canh thiên ma có tác dụng kiện não, cường thân, trấn kinh, an thần, phù hợp với các chứng hay đau đầu, hoa mắt, ngủ ít, hay mê, hay quên.)

Sở Giới mắt tròn mắt dẹt há hốc miệng: “Sao linh đình dữ vậy?”

Thẩm Thư cảm thán: “Không chỉ linh đình mà còn chứa đựng rất nhiều tâm ý trong đó. Những thứ này đều có tác dụng chữa chứng mất ngủ.”

“Nhanh ngồi xuống đi, những món trên bàn này có vitamin PP, vitamin B2, sắt, về nhà có thể giúp cậu ngủ một giấc thật ngon.” Không Bồi cười nói.

“Đều do Thái Dương làm sao?” Sở Giới nhanh chóng ngồi xuống, nhìn thấy Không Bồi gật đầu, liền oán thán: “Tớ muốn ở lại đây, tớ muốn được ăn được thiện, nếu không tớ sẽ đem Thái Dương đi, sao có thể để một mình tên nhóc cậu hưởng lợi như vậy chứ?”

(*Được thiện: là những món ăn có tác dụng chữa bệnh.)

Khoảnh khắc đó, vẻ mặt Không Bồi lóe lên tia ảm đạm, rất nhanh liền vụt biến mất nhưng nét u buồn đó in hết vào mắt Thẩm Thư và Thái Dương.

Thẩm Thư vừa xới cơm vừa nói: “Ngày nào anh cũng ngủ khò khò chẳng khác gì heo, còn đòi dùng được thiện sao?”

“Anh không thiếu ngủ, anh thiếu quan tâm!” Sở Giới oán hận không thôi.

Mọi người cười rộ lên.

Ăn cơm xong, Thái Dương và Sở Giới ngồi trong phòng khách tiếp tục nghiên cứu vụ án.

Thẩm Thư nhìn thấy bên cạnh gối đầu của Không Bồi trong thư phòng có đặt một chai nước ép hành tây, nhỏ vào nước trái cây có thể giúp người ta cải thiện giấc ngủ.

Thẩm Thư mỉm cười hỏi: “Ngủ có ngon không?”

“Cũng không tệ, gần đây buổi tối không cần trực ban, không cần ép cơ thể mệt mỏi cũng có thể ngủ được năm sáu tiếng liên tục.” Không Bồi nhìn cái chai thủy tinh nho nhỏ đó, bên khoe môi ngập ý cười.

“Giấc ngủ là một loại cảm thụ thể nghiệm giữa tinh thần và thể xác, tâm trạng bình thản giấc ngủ sẽ đến một cách tự nhiên thoải mái và dễ chịu, tâm trạng lo lắng u buồn sẽ ảnh hưởng đến giấc ngủ.” Thẩm Thư mỉm cười: “Thay vì nói cậu tiên bộ nhờ... hiệu quả của mấy thực phẩm này, chi bằng nói là nhờ người làm ra chúng.”

Không Bồi đứng đôi mắt nhìn ra phía xa xa ngoài cửa sổ không nói gì, không thừa nhận cũng chẳng bác bỏ, chỉ yên lặng đứng như thế.

“Ồ bên Thái Dương, cậu hạnh phúc không?” Thẩm Thư chậm rãi hỏi.

“Đĩ nhiên rồi, con cháu chăm sóc.” Giọng nói của Không Bồi phẳng lặng, không nghe ra chút gợn sóng.

‘Ta sinh quân chưa sinh, quân sinh ta đã lão

Ta xa quân chân trời, quân cách ta góc bể

Ta sinh quân chưa sinh, quân sinh ta đã lão

Hóa bướm đi tìm hoa, đêm về đậu trên cỏ.’

Giọng nói của Thẩm Thư dịu dàng réo rắt đầy da diết.

Không Bồi giật mình hoảng hốt, ngữ điệu trầm thấp có đôi chút trách giận: “Được rồi, cần gì phải vạch trần tớ?”

“Con người ta không cách nào đấu với bản thân mình cả đời.” Thẩm Thư đưa ra lời khuyên an ủi: “Chuyện của ba con bé, nói cho nó biết đi. Thái Dương đã lớn rồi, con bé có đủ trí tuệ và sự vững vàng để đảm đương mọi thứ.”

“Cô ấy là đứa trẻ, một tay tớ nuôi lớn, tớ nói cái gì đây?” Giọng nói của Không Bồi đầy cố chấp kiên định: “Đến khi tớ tuổi già sức yếu, cô ấy là đóa hoa nở giữa thanh xuân. Tớ không thể nào dựng lên chiếc lồng giam giữ cô ấy lại, đó là vô nhân đạo.”

Thẩm Thư nhẹ nhàng cắt lời: “Cậu cho rằng, hiện giờ cậu và Thái Dương đang ở bên ngoài chiếc lồng đó sao?”

Khúc Hạo Triết chần chừ đứng trước cổng bệnh viện. Lúc này khi ra về, Hoa Điều nói Thái Dương từ chối lời mời đến tham dự bữa tiệc, cũng có ý sâu sa rằng Thái Dương chỉ có một người thân duy nhất là Không Bồi, cũng là người có ảnh hưởng lớn nhất với cô ấy.

Thế là trực tiếp chạy đến đây đánh đường vòng, hẳn không biết mình quyết định có đúng không.

Không Bồi đang loay hoay với công việc dở dang, mang theo chút nghi hoặc tiếp Khúc Hạo Triết. Anh lấy một ly nước đưa qua rồi ngồi xuống kiên nhẫn chờ đôi phương mở lời.

“Chúng ta đã từng gặp nhau, ở nhà của Thái Dương.” Khúc Hạo Triết hít sâu một hơi.

Không Bồi gật đầu: “Cậu đã từng đi cùng Thái Dương đến kiểm tra sức khỏe.”

Khúc Hạo Triết ngạc nhiên mừng ra mặt: “Thái Dương nói với chú sao?”

Nhìn chàng trai trẻ trung, thẳng thắn mang đôi chút liều lĩnh, toàn thân hừng hực lửa nhiệt tình này, Không Bồi bật cười: “Tôi nhìn thấy.”

“Công ty có bữa tiệc mừng sáu năm thành lập, tôi muốn mời Thái Dương làm bạn nhảy nhưng cô ấy từ chối. Hoa Điều nói có lẽ chú có khả năng làm cô ấy đổi ý.” Khúc Hạo Triết đối mặt với bậc cha chú dĩ nhiên có chút luống cuống: “Tôi thật sự rất thích Thái Dương, điều kiện... của tôi, hoàn toàn có thể mang đến cho Thái Dương một cuộc sống thật tốt, tôi sẽ đối xử tốt với cô ấy cả đời.”

Không Bồi thờ dãi: “Ý của Thái Dương thế nào?”

“Cô ấy nói chuyện này không thể miễn cưỡng được.” Khúc Hạo Triết thành thật trả lời.

“Cậu muốn tôi giúp thế nào?” Trong lòng Không Bồi đã hiểu rõ.

“Hoa Điều nói cô ấy rất nghe lời chú.” Áo sơ mi của Khúc Hạo Triết lấm tấm những giọt mồ hôi: “Tôi muốn nhờ chú khuyên cô ấy làm bạn nhảy với tôi trong bữa tiệc sắp tới, tôi chỉ muốn... được gặp cô ấy.”

Không Bồi chăm chú nhìn hắn thật lâu, nhìn thấy sự giả dối đầy mong đợi đó, anh trịnh trọng gật đầu: “Tôi sẽ truyền đạt lại tâm ý của cậu, đi hay không, do bản thân Thái Dương quyết định.”

Khúc Hạo Triết vội vàng đưa qua một tấm thiệp mời vô cùng tinh xảo, cuống quýt nói cảm ơn rồi đứng dậy xoay người rời đi.

Không Bồi nhìn tấm thiệp trên bàn, thần thờ thật lâu thật lâu.

Sau khi ăn cơm tối xong, hai người ngồi trong thư phòng đọc sách, Thái Dương dời ánh mắt khỏi quyển án lệ dày cộm nặng nề, ngẩng đầu lên nhìn Không Bồi đang đứng ở góc cửa sổ hút thuốc, rồi lại nhanh chóng cúi đầu xuống không để lộ chút dấu vết nào.

Lúc Thái Dương đang ở trong phòng ngủ lau mái tóc ướt sũng vừa mới tắm ra, Không Bồi gõ cửa bước vào, đặt tấm thiệp trên tay xuống bàn: “Khúc Hạo Triết mời cháu tham gia tiệc rượu, có lẽ ngại nói trực tiếp với cháu nên đưa thiệp mời đến bệnh viện.”

Động tác của Thái Dương khựng lại, có chút luống cuống, nổi giận nói: “Cháu đã nói với anh ta không đi rồi.”

“Người ta rất có thành ý, chỉ là một bữa tiệc, không đại diện cho bất cứ điều gì.” Không Bồi mỉm cười nhìn về mặt hiếm khi lộ ra tính trẻ con của Thái Dương: “Đúng hôm đó chú có ca phẫu thuật, không đưa cháu đi được. Buổi tối làm xong việc có lẽ vừa vặn thời gian đến đón cháu.”

Thái Dương nghĩ ngợi một lúc rồi gật đầu.

“Lúc đi nhớ chú ý cẩn thận.” Trước khi xoay người ra ngoài, Không Bồi dặn dò: “Bảo Khúc Hạo Triết tới đón cháu.”

Thái Dương nhìn hai chiếc hộp giấy trên giường, cô đưa tay mở ra, bên trong là một chiếc đầm dạ hội màu đen cổ điển của Rick Owens, một đôi giày cao gót cùng màu và chiếc ví cầm tay màu bạc, đôi giày tinh xảo với những dây quai mảnh đan cài vào nhau, đặc biệt là gót giày không cao lắm nhưng vẫn toát lên vẻ thanh thoát. Đầm dạ hội với phong cách tối giản đầy tinh tế nhẹ nhàng khéo léo khoe tám lưng trần gợi cảm nhờ thiết kế cổ yếm, đai thắt đính hạt cườm lộng lẫy tôn lên vòng eo nhỏ nhắn, tà váy buông lơi thướt tha vô cùng quyến rũ... cô biết Không Bồi đã chuẩn bị nó. Thái Dương đưa tay chạm vào chiếc váy, là lụa tơ tằm cao cấp, Thái Dương thích cái cảm giác nhẹ tênh mượt mà, bóng sáng lạnh lạnh, ấm áp khi đông sang, thoáng mát khi hè tới như vậy, nó mang vẻ đẹp thuần khiết mong manh nhưng ôm trọn sự cao quý không chịu cúi đầu khuất phục.

Khúc Hạo Triết đã đứng đợi dưới lầu từ rất sớm, trong điện thoại hắn cố đè nén thanh âm kích động. Khi nhìn thấy Thái Dương trong chiếc váy dạ hội màu đen, mái tóc búi rối đầy quyến rũ đi tới, rất lâu sau mới chột hoàn hồn: “Thái Dương, bây giờ anh chỉ muốn giấu em thật kỹ!”

Thái Dương ngồi vào xe, dịu dàng cất lời nhưng đầy nghiêm túc: “Khúc Hạo Triết, chỉ là vũ hội thôi, tàn tiệc rồi, chúng ta lại trở về cuộc sống của riêng mình.”

Khúc Hạo Triết ngồi ngay ngắn lại: “Lần đầu tiên nhìn thấy em trong trang phục dạ hội long lanh nên có chút hồn xiêu phách lạc, sau này anh sẽ không nói hươu nói vượn nữa, anh cam đoan nói được làm được.”

Thái Dương không nhịn được khẽ thở dài: “Nghe anh nói, thật giống như yêu nữ xuất hiện.”

Thấy Thái Dương mỉm cười, Khúc Hạo Triết cũng nhoen miệng cười tươi rói: “Em thật có khiếu thẩm mỹ, cảm ơn em đã để tâm như thế.”

Thái Dương nghĩ nên giải thích thế nào, có điều chữ ‘chú’ đó cô không cách nào mở miệng ra được, lại không thể gọi là Không Bồi, như vậy quá bất thường, nên chỉ im lặng không nói gì.

Tiệc rượu thịnh soạn đầy ấn tượng, có rất đông khách mời tham dự, thế mới biết Hoa Điều làm việc cho một công ty quy mô không phải lớn bình thường. Đứng giữa hội trường, Khúc Hạo Triết là một người đầy sắc sảo khôn khéo từ giao tiếp đối đáp đến xử lý mọi vấn đề, hoàn toàn là đáng vẻ của một người đàn ông điển trai tài giỏi, nhưng khi đứng trước mặt Thái Dương lại trở nên dè dặt gần như không dám hít thở, cứ y hệt một người khác.

Thái Dương nhảy cùng Khúc Hạo Triết điệu đầu tiên, giữa không khí ồn ào náo nhiệt, cô nhìn thấy ánh mắt quan sát không che giấu nỗi buồn của Đồng Nhan, Thái Dương cảm thấy có chút ngột ngạt liền lấy cớ đi nhà vệ sinh.

Đồng Nhan liền bước theo phía sau: “Cô thật sự muốn quen với Khúc Hạo Triết sao?”

Một cô gái vốn thanh tú mảnh mai, đơn thuần đáng yêu giờ lại lộ ra ngữ khí đầy thâm lương. Thái Dương lại không nhịn được khẽ thở dài, thế gian này rốt cuộc chẳng biết ai nợ ai nhiều hơn.

“Không.” Thái Dương trịnh trọng nói: “Tôi và Khúc Hạo Triết chỉ là quan hệ rất đối bình thường, sau này cũng tuyệt đối không có gì tiến triển.”

Đồng Nhan nghi hoặc nhìn Thái Dương, Thái Dương không nói gì nữa xoay người rời đi.

Cả hội trường chẳng khác gì một khối không gian ba chiều đang lưu chuyển, Thái Dương phát hiện chỉ duy nhất Đồng Nhan yên lặng đứng đó, không ăn, không khiêu vũ, chỉ lẳng lặng nhìn Thái Dương và Khúc Hạo Triết, Thái Dương đột nhiên cảm thấy sao mình tàn nhẫn thế này.

Cô liền nói với Khúc Hạo Triết mình hơi chóng mặt muốn về trước.

Khúc Hạo Triết vô cùng sốt ruột: “Đề anh đưa em về.”

“Vũ hội mới bắt đầu chưa được một nửa, anh là chủ nhân, sao có thể giữa chừng chạy trốn được?” Thái Dương từ chối: “Thời gian còn sớm, tôi lại thường đi về một mình, là gan rất lớn không có chuyện gì đâu.”

Thái Dương không để ý tới những lời Khúc Hạo Triết năn nỉ cố giữ lại, vội vàng đi xuống lầu, sao cô có thể duy trì tâm trạng thoải mái, nhẩn nhẩn ở lại nơi này nhìn Đồng Nhan cho được? Rốt cuộc tình cảm được tạo thành từ thứ gì? Ion, nguyên tử hay phân tử? Không hình không dạng, không màu không mùi, không quy luật, vào một thời khắc rất nhỏ nào đó nó dịu dàng mang đến những ngọt ngào hạnh phúc, nhưng rồi cũng vô tình tàn nhẫn bắt ngờ đem đến đầy xót xa, làm thế nào mới có thể nắm bắt được đây?

Xuống tới đại sảnh, Thái Dương hít sâu một hơi rồi thở phào nhẹ nhõm, toàn bộ cơ thể cũng trở nên khoan khoái. Nhưng chỉ một giây sau, cô ngơ ngác nhìn người đàn ông mặc chiếc áo lam nhạt giản dị nhưng đầy thanh sạch đang ngồi trên sofa ở góc đại sảnh, nhìn thấy cô người đó cũng sững sờ đứng lên, là Không Bồi.

Hai người cứ đứng yên như vậy nhìn nhau, Thái Dương có thể thấy trong mắt anh lóe lên tia kinh ngạc, bất ngờ, tán thưởng, cả chua xót buồn bã, từng chút từng chút một lướt qua khuôn mặt đầy thâm trầm đó, thấy cả sự chật vật khi Không Bồi vội dời ánh mắt, cố che giấu cảm xúc của mình.

Thái Dương khẽ thở dài, không biết vì đứng lâu hay vì điệu khiêu vũ lúc nãy, mà mắt cá chân bỗng mơ hồ đau đớn.

“Sớm như vậy đã ra rồi?” trong đáy mắt của anh gió yên sóng lặng lại quay về, chẳng còn chút dao động nào, điềm nhiên hỏi.

“Vai diễn xong rồi ạ.” Thái Dương nhìn những đường sọc trắng trên chiếc sơ mi lam nhạt của anh: “Cảm ơn bộ lễ phục của chú.”

Không Bồi mỉm cười: “Thích là tốt rồi.”

“Đói bụng.” Thái Dương chợt nhớ ra từ nãy tới giờ hầu như mình không ăn gì.

“Chủ nhân bữa tiệc Khúc Hạo Triết có phần không chu đáo rồi.” Không Bồi vẫn mỉm cười: “Đáng vẻ cháu thế này, chỉ có thể đi ăn cơm Tây.”

Đi theo Không Bồi ngồi vào xe, Thái Dương chợt nghĩ tới: “Lỡ như mấy tiếng nữa cháu mới xuống, chú cứ ngồi đợi như vậy sao?”

Không Bồi không nói gì, lúc Thái Dương cho rằng sẽ không có câu trả lời, bỗng nghe thấy thanh âm của anh: “Đợi ở đây, mới yên tâm.”

Trong lồng ngực, trái tim Thái Dương khẽ nảy lên, nhìn những ngọn đèn sáng rực dần lùi về sau bên ngoài cửa sổ, nhìn cặp đôi đang cãi nhau bên đường,

nhìn đám đông ồn ào hỗn loạn hòa trong không khí náo nhiệt, vậy mà xúc động đến rung rung.

Lúc cánh cửa phòng riêng trong nhà hàng khép lại, không gian cũng trở nên yên ắng, hơi lạnh từ chiếc máy điều hòa nhiệt độ phả ra đều đều, phả lên khóe môi vẫn còn cong cong nụ cười của Thái Dương, cảm giác xúc động vừa nẩy ôm trọn trái tim cô. Mãi đến khi nhân viên phục vụ đưa thực đơn lên, hàng loạt món ăn từ khai vị, súp, món phụ, món chính, rau quả, tráng miệng từ thấp tới cao chẳng thiếu thứ gì lần lượt thoát ra khỏi bờ môi xinh xắn, giọng nói trong veo: “Trứng cá muối, súp hành tây kiểu Pháp, cá nướng sốt tartar, cà ri sườn bò, rau cải và nấm nướng phô mai, bánh mì sandwich nướng syrup maple (siro lá phong).”

Không Bồi ngồi một bên chăm chú nhìn cô đầy thú vị, Thái Dương giương mắt tròn xoe ngẩng đầu nhìn anh, chợt nhận ra tâm ý của mình hoàn toàn không che giấu, đó đều là những món anh thích, liền hạ giọng thật thấp nói với nhân viên phục vụ: “Thử xem vị tiên sinh kia có bổ sung gì không?”

Không Bồi gật đầu: “Khui một chai Penfolds.”

Thái Dương ngạc nhiên, Không Bồi mỉm cười dịu dàng giải thích: “Là thương hiệu của Úc, vang Pháp nhiều thương hiệu và phức tạp, trái lại mất đi phong cách.”

Lúc đợi thức ăn bê lên, bầu không khí lại chìm vào yên lặng, Thái Dương trầm nghĩ đây là lần đầu tiên cô mặc váy dạ hội ngồi ăn cơm với Không Bồi, dường như bộ trang phục không biết nói cười này lại giúp cô có được cảm giác ngang hàng với anh, ngồi bên anh như một người đàn ông và một người phụ nữ.

Đàn ông và phụ nữ? Thái Dương hoảng loạn che giấu những suy nghĩ đang tự do lướt gió tung mây trong đầu mình, sắc mặt ửng hồng, trong lúc rối rắm lại thốt ra một câu vô cùng ngớ ngẩn: “Vì sao rượu vang lại đỏ ạ?”

Không Bồi nhìn thoáng qua đôi gò má hây hây: “Rượu vang thông thường không pha bất kỳ sắc tố nào, màu sắc của nó có được do nước nho ép tiếp xúc với vỏ nho trong quá trình ủ rượu mà thành.”

“Nó cũng giống như tình cảm của con người, từ mạch máu lan truyền đến da, người ta không thể nào kiểm soát can thiệp được.” Thái Dương cảm thán.

Không Bồi không nói gì, anh đưa ly rượu lên miệng chậm rãi uống, tựa như làm vậy có thể uống cạn phong trần.

Lúc Hoa Điều trở về liền đi thẳng đến công ty báo cáo nhiệm vụ, không liên lạc gì với Lục Chính, sau đó ghé qua chỗ Thẩm Thư.

Nhìn thấy Hoa Điều, Thẩm Thư vô cùng bất ngờ, mỗi lần Hoa Điều đến đây đều mang tâm trạng chống đối, lần đầu tiên ngoan ngoãn chủ động đến chơi thế này.

“Chị cảm thấy hiện giờ em có gì không giống người khác không?” Làn da của Hoa Điều ngăm đi nhiều, vẻ mặt yếu đuối bất lực.

Thẩm Thư không cười, chỉ nghiêm túc nhìn đứa trẻ đang dần trưởng thành với vết sẹo khắc sâu trong lòng chẳng dễ gì xóa bỏ: “Xinh đẹp hơn người khác rất nhiều.”

“Có đáng để người ta thích không ạ?”

“Người có đôi mắt trẻ thơ, đối với tình cảm rất chân thành. Vì vậy, đáng giá.”

“Thật ạ?” Hoa Điều xác nhận lại.

“Thật.” Thẩm Thư biết, Hoa Điều đang bị một tình cảm không thể chế ngự được bao trùm mọi cảm xúc, vì vậy mới bất lực và sợ hãi.

“Có người chiếm giữ cuộc sống của em, ăn cũng người đó, thở cũng người đó, ngủ cũng người đó đến cả trong mơ cũng là người đó, vậy bản thân em đâu rồi? Có khi nào cứ như vậy đắm chìm không bao giờ tìm lại được mình nữa không ạ?”

“Sao có thể?” rốt cuộc Thẩm Thư cũng bật cười: “Tình yêu là trao đi và nhận lại, em ở trong tim người đó, người đó cũng đồng thời xuất hiện trong tim em, thế nên người đó đem chính mình trả lại cho em.”

Hoa Điều thở phào một hơi, cảm xúc bị đè nén một thời gian dài giờ được khơi thông, cảm giác vô cùng nhẹ nhõm.

“Có điều mãi mãi đừng bao giờ níu chặt hay cố sở hữu người đàn ông em yêu, phải học cách cho người đó không gian của riêng họ, nếu không, sự bám víu của em sẽ trở thành nỗi vướng bận khiến họ ngột thở. Nhưng cũng đừng trốn quá xa khiến người đó không tìm thấy được em.”

Thẩm Thư đưa tay quán nhẹ lọn tóc xoắn bồng bềnh của Hoa Điều: “Yêu nhau không phải lúc nào cũng kiểm soát hay quản thúc cũng không phải trò trốn tìm. Giữa cuộc đời rối ren phức tạp đầy gánh nặng này, nếu đã yêu nhau thì đừng quá ràng buộc lẫn nhau, cả hai hãy là chỗ dựa, cho nhau sự bảo vệ lòng trung thành, để có thể cùng nhau hạnh phúc.”

Hoa Điều nhìn Thẩm Thư, đôi mắt trong trẻo lấp lánh: “Yêu là giúp người ta được là chính mình, yêu bằng bản năng của trái tim, không ngờ vực cũng không tùy tiện thay đổi.”

“Đúng, thông minh như vậy, chỉ một chút đã thông suốt rồi.” Thẩm Thư nhìn Hoa Điều, mỉm cười.

Chạng vạng tối hôm đó, Hoa Điều lần đầu tiên gõ cửa nhà Lục Chính.

Lục Chính ra mở cửa, trên người mặc bộ quần áo mùa hè ở nhà đơn giản thoải mái thế nhưng nhìn khá phong cách.

Thấy Hoa Điều, vẻ mặt đầy lo lắng mong đợi, nhưng vẫn nhoẻn miệng cười tươi: “Khiến bản thân đen thành thế này, chẳng khác gì công chúa Công-gô.”

Lục Chính sai chân bước vào nhà, vờ như lơ đãng hỏi: “Đã suy nghĩ kỹ rồi sao? Đổi luôn cả số điện thoại, cũng thật quyết tâm mà.”

Hoa Điều vẫn không nói gì, chỉ ngồi yên trên ghế sofa, loay hoay với mấy hoa văn nằm rải rác trên váy.

Lục Chính ngồi xuống một góc cách Hoa Điều khá xa: “Ảnh quảng cáo chụp thế nào rồi?”

Hoa Điều gật đầu: “Cũng được.”

Sau đó Lục Chính không nói gì, chỉ ngồi đó dịu dàng nhìn Hoa Điều, Hoa Điều cố kìm nén những giọt nước mắt chực rơi xuống, cũng không dám mở miệng nói gì, sợ sẽ òa khóc.

“Nghe Hoa Điều, kể từ khi em bắt đầu hung hăng phá vỡ cuộc sống bình thường của anh, em đã không còn được quyền đứng ngoài quan sát bỏ mặc anh nữa, em có trách nhiệm phải trả lại niềm vui hạnh phúc cho anh.” Lục Chính dịu dàng chậm rãi nói: “Anh đau khổ hay hạnh phúc, đều phụ thuộc vào suy nghĩ quyết định của em.”

Hoa Điều nhẹ giọng hỏi: “Có ăn được cơm? Ngủ có ngon không?”

Lục Chính đang dần lấy lại bình tĩnh, nghe thấy câu hỏi đó, vẻ mặt tràn ngập niềm vui: “Không có em ở đây, mọi thứ đều không ổn.”

“Rất nhớ em sao?”

“Nhớ, rất nhớ, lúc nào cũng nhớ.” Lục Chính đứng dậy bước tới ôm Hoa Điều vào lòng: “Nhớ đến tim cũng đau, rất đau.”

“Vậy thì phải đến chỗ Khổng Bồi khám gấp.” Hoa Điều chôn khuôn mặt mình trong ngực Lục Chính, khẽ hít thở mùi hương ấm áp đó, lí nhí nói.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Thái Dương thường ăn trưa ngay trong văn phòng công ty. Sở Giới nhìn Thái Dương đang loay hoay với xấp tài liệu trên tay: “Ăn trước rồi làm sau, cho dù có là địa chủ thì cũng phải để đầy tớ ăn no bụng mới có sức mà làm, ít nhất cũng phải lưng dạ.”

Thái Dương bật cười không thôi, thả tập tài liệu xuống.

Dưới ánh mặt trời sáng rỡ bên ngoài, Sở Giới chăm chú nhìn Thái Dương, nói những lời từ tận đáy lòng: “Hy vọng vụ án trong tay cháu sẽ trả về điều tra bổ sung, hoặc có sự cố gì đó có thể hoãn lại, kéo dài thời hạn thẩm tra xử lý, càng lâu càng tốt.”

Thái Dương mở to mắt không hiểu nhìn hấn.

“Như vậy thì cháu và Khổng Bồi có thể ở với nhau lâu thêm chút nữa.” Sở Giới nói chuyện rất nghiêm túc hoàn toàn không có vẻ đùa cợt thường ngày: “Gần đây, chú cảm thấy cả cháu và Khổng Bồi đều khỏe mạnh rạng rỡ ra.”

Thái Dương có chút bối rối, có chút ngượng ngùng, có chút thống khổ, cũng có chút không biết phải nói gì liền đứng dậy định rời đi.

“Hôm qua đi ăn món Pháp sao? Thế nên khẩu vị trở nên tao nhã ăn không vô mấy thứ này nữa hả?” Sở Giới khôi phục bản tính thường ngày: “Đừng phải hành động khiêu khích là im lặng không nói gì, thật không biết làm thế nào mà cháu lại trở thành luật sư, còn làm tốt đến như vậy.”

Thái Dương dừng chân, xoay người lại, bẽ khay thức ăn định mang vào phòng làm việc của mình.

Vừa đi vừa nghe thấy Sở Giới nói với theo: “Quay lại đây, kể cho cháu nghe chuyện này.”

Đúng lúc đó Hứa Vi Vi và Phương Phương đi vào: “Lão nhân gia người thì có thể có chuyện gì tốt chứ?” Rồi quay sang nhìn Thái Dương: “Thái Dương, vừa rồi tòa án gọi điện thoại đến, nói ba ngày sau công khai thẩm tra xử lý.”

Trước mặt mọi người không thể bỏ đi được, Thái Dương lại ngồi xuống, nét mặt không biểu hiện chút cảm xúc gì, chậm rãi ăn cơm.

Hứa Vi Vi nhận được điện thoại, thả lại một câu có người hẹn rồi chuẩn mất. Phương Phương đi mở VCD, Sở Giới thần bí thấp giọng nói: “Hôm qua Không Bồi và Lâm Hòa Khiêm mở chung trong ca phẫu thuật, vừa làm xong liền dẫn dò giao hết mọi thứ cho Lâm Hòa Khiêm, vội vàng rời đi. Không Bồi trước giờ luôn là người gặp biến không kinh, có chuyện gì khiến cậu ấy mất bình tĩnh được chứ, chú và Lâm Hòa Khiêm cho rằng đã xảy ra chuyện lớn rồi, cuối cùng sau một loạt điện thoại, thì ra đi ăn cơm Tây với cháu.”

Sở Giới ‘chặc chặc’ chất lưỡi hít hà: “Đạo này, bọn chú tìm hẩn uống rượu hẩn cũng không đi, trước đây cố định mỗi cuối tuần một lần, chưa bỏ sót buổi nào.”

Mặt Thái Dương đỏ bừng lên sắp lan xuống tận cổ, chiếc đĩa hát phát ra giai điệu nhẹ nhàng nhưng ca từ mang nét buồn bã thê lương, chăm chú lắng nghe, là ‘Cô đơn trọn một đời’ của Lưu Nhược Anh, từng câu từng chữ đọng đầy sự bất lực và tan nát cõi lòng.

<http://m.mp3.zing.vn/bai-hat/Co-Don-Mot-Doi-Nguoi-Luu-Nhuoc-Anh/ZWZAFUIZ.html>

Sở Giới im lặng hồi lâu không nói gì, Thái Dương đứng dậy muốn rời đi, Phương Phương nhún nhảy phóng tới mỉm cười: “Có hay không?”

Thái Dương trầm nghĩ, có lẽ chỉ những cô gái trẻ đầy hạnh phúc mới có thể nghe bản nhạc buồn thế này với niềm vui nụ cười tươi rói.

Thái Dương một mình trở lại phòng làm việc, cầm tập hồ sơ chứng cứ trên tay ngầy người ngồi đó, Sở Giới tiến vào ngồi đối diện cô thật lâu, rốt cuộc chỉ thờ dài nói: “Đời người ngắn ngủi như vậy, hai người hãy hiểu cho nhau.” Nói xong lập tức rời đi.

Bài hát đó cứ rì rả quấn quanh nơi đáy lòng Thái Dương:

“Em nghĩ em sẽ mãi cô đơn

Cả cuộc đời cô đơn như thế

Em nghĩ em sẽ mãi cô đơn

Rồi như thế cô đơn một đời

Bầu trời càng xanh trong

Càng sợ ngẩng đầu nhìn

Kết phim càng hạnh phúc

Càng đượm nỗi bi thương

Thời gian càng đông đầy

Càng bất an lo lắng

Vì em luôn một mình

Bước theo đời cô độc...”

Thái Dương nhận được điện thoại, vẫn là âm thanh lơ đãng uể oải như trước, nói muốn gặp mặt, hẹn ở một quán bar.

Tính cách của Thái Dương khá gan dạ bướng bỉnh, liền thẳng thắn đồng ý. Trước giờ tan làm, không khóa cửa phòng làm việc, cũng không nói với Sở Giới, lập tức rời đi.

Quán bar có cái tên rất kỳ lạ, ‘Chính là bạn’. Cảm giác đầu tiên của Thái Dương chính là choáng váng, cửa đại sảnh rất lớn, trang hoàng xinh đẹp lộng lẫy, đầy cửa ra bước vào, tuy đang là ban ngày, nhưng bên trong mang đến cho người ta cảm giác lạc vào một không gian khác. Những ánh đèn lấp lánh như những ánh mắt của trời đêm bố trí rải rác như quân cờ, phảng phất trong không khí là mùi hương dạ lý, có một bức tường phủ đầy thảm xanh với những bông hoa ẩn mình khoe sắc bên khe nước lững lờ tuôn xuống mang lại cảm giác trong lành và một chiếc bàn tròn ghế đá. Từng món đồ trang trí, từng chi tiết đều được chăm chút rất cẩn thận tỉ mỉ, cả những người khó tính nhìn vào cũng khó bắt bẻ được, nó toát lên sự xa hoa sang trọng, sành điệu và đầy gu thẩm mỹ. Từ trần nhà đến vách tường, từ quầy bar đến sân khấu biểu diễn, dưới hệ thống ánh sáng được điều khiển bằng kỹ thuật vi tính, màu sắc và hoa văn của những ngọn đèn led liên tục biến đổi hóa thân theo những nhịp điệu của âm nhạc tạo thành một giai điệu ánh sáng huyền bí khiến người ta trầm luân. Nơi chiếc bàn đá, có một người đàn ông mặc áo thun đen ngồi im lặng, nếu không chú ý sẽ rất khó nhìn thấy.

Thái Dương đã từng thấy qua ảnh chụp của anh ta trong hồ sơ tài liệu, thế nên cô bước tới trực tiếp ngồi xuống đối diện với hẩn. Không ngờ người đàn ông này còn rất trẻ, nơi khóe miệng cong lên thành cánh cung, như đang khinh khỉnh mỉm cười. Đáng vẻ cũng chẳng khác gì giọng nói trong điện thoại, cả người lơ đãng uể oải ngồi đó, nhìn thấy Thái Dương cũng không đứng dậy, chỉ thoáng đảo mắt nhìn qua.

Thái Dương cũng không nói gì, kiên định nhìn lại hẩn, ánh mắt điềm nhiên phẳng phặng như mặt hồ, không sợ hãi cũng không kiêu ngạo.

Rốt cuộc người đàn ông cũng mở miệng nói chuyện: “Xin chào, luật sư Khổng.”

Thái Dương khẽ gật đầu: “Xin chào, Bàng Đức.”

“Cái tên này thật hay? James Bond 007, vừa lịch sự tao nhã vừa dũng mãnh khí khái.” Thấy vẻ mặt Bàng Đức khá tự đắc, Thái Dương nói tiếp: “Trong Tam quốc, là Bàng Đức chém chết chủ tướng quân phản loạn lên Trung Lang tướng, nhận tước Đô Đình hầu, một đời uy phong凛冽. Trong “Lưỡi đao – 1937” là Bàng Đức giết người không chớp mắt, sự gan góc khó che khuất.”

(* Tên Bàng Đức phát âm giống Bond.

Phim Lưỡi Đao – 1937: Bến Thượng Hải năm 1930... số phận của người lính cai ngục Trịnh Thu Sâm bỗng chốc thay đổi khi gặp tên tù mang số 13, Bàng Đức. Sau hai năm mang cơm cho Bàng Đức, Trịnh Thu Sâm thực sự coi Bàng Đức là thần tượng của mình. Bàng Đức đọc sách cho anh nghe, dạy cho anh những điều anh chưa bao giờ biết đến, dạy anh biết phản kháng... và yêu cầu anh bắn phát súng tử hình ông ta với lời khuyên ‘nếu không giết người được thì anh sẽ mãi mãi không trưởng thành.’)

Hắn giương mắt lên, dưới ánh đèn mờ ảo lại sáng ngời tia lấp lánh: “Tôi, là Bàng Đức xông pha khắp đầu đường ngõ hẻm phía nam.”

Thái Dương thầm buồn cười, cái người này nhất định là xem tiểu thuyết Cổ Long mà lớn lên đây, tự nhận mình là anh hùng lặn lội chốn giang hồ, dùng trạng thái cảm xúc lạ lùng đó chiều hư bản thân, nên mới ngang ngạnh tự cao tự đại thế này. Nhưng kỳ lạ một điều, cô không thấy ghét hắn, cô cho rằng cái người tên Bàng Đức này sâu trong nội tâm có lẽ là một người coi trọng nghĩa khí đầy thú vị.

Thái Dương khẽ ho nhẹ một tiếng, bình thần cất lời: “Bàng Đức ở Paris, thiếu tá Pond người đầu tiên công khai ủng hộ chủ nghĩa phát xít Đức trong Chiến tranh thế giới lần thứ hai, sau khi chiến tranh kết thúc bị quân đội Mỹ dẫn độ, về sau rối loạn tâm thần, bị giam cầm trong bệnh viện mười hai năm. Còn có một Bàng Đức ở Mỹ, tên gọi Roscoe Pound là một nhà giáo dục và là một nhà nghiên cứu pháp lý Hoa Kỳ xuất sắc, sau khi rời khỏi vị trí trưởng khoa Luật của đại học Harvard biến thành một người vị lợi chủ nghĩa, không ai sánh bằng.”

Bàng Đức cầm nín không nói gì, vẻ mặt đầy cổ quái nhìn cô, chậm rãi thu lại sự ngạo mạn toát ra toàn thân, vỗ vỗ tay lạnh lạnh, có người vội bê lên hai ly cocktail.

Ly rượu đưa đến trước mặt Thái Dương rất bình thường, hương vị mạnh mẽ khỏe khoắn, màu hổ phách nồng nàn, bên trên đặt một lát chanh trên mặt có một viền đường cát.

Bàng Đức chăm chú quan sát Thái Dương sẽ uống thế nào, Thái Dương đưa tay cuộn lát chanh bao lớp đường lại, đưa lên miệng khẽ cắn một cái, đợi khi vị ngọt và vị chua ngập khoang miệng, cô nâng ly lên uống một ngụm rượu.

Bàng Đức không chút che dấu nét vui vẻ trên khuôn mặt, nhướn miệng cười thật tươi: “Đây là cocktail tequila, là rượu điều chế trong miệng, rất nhiều người bỏ đường vào ly khuấy lên, làm thế nào cô biết cách uống nó?”

Thái Dương lắc lắc cái ly, đặt xuống: “Tôi có người bạn thích rượu, đi cùng cô ấy nhiều lần, tự nhiên biết được một ít.”

“Vây ly này của tôi là gì?” Bàng Đức đẩy ly rượu của mình qua trước mặt Thái Dương, hơi thở của Thái Dương như tắt nghẹn, cái ly này nhìn rất ngốc nghếch, chân cao bụng to tròn, nơi đáy ly là một màu lam đậm rồi nhạt dần lên trên, như gần như xa như trong cơn mộng ảo.

Thật lâu sau Thái Dương mới tìm thấy lại giọng nói của mình: “Loại rượu này là giấc mộng hồ Léman, lấy những mộng ảo nơi thiên đường Bắc hồ Léman mà chế thành.”

“Cô thích nó?” Bàng Đức chăm chú nhìn Thái Dương: “Cô thích màu lam? Hay người cô yêu thích màu lam?”

Thái Dương chợt sững người nhưng rất nhanh sau đó đã lấy lại sự điềm tĩnh thường ngày, cả khuôn mặt cũng phẳng lặng như nước.

“Vì sao ngăn cản tôi tiếp nhận vụ án này?” Thái Dương hỏi.

“Có người nói cô là người lợi hại nhất, khó dàn xếp nhất.” Bàng Đức cũng khôi phục bộ dạng biếng lười: “Đoán chừng sẽ bắt lợi cho chúng tôi.”

“Anh có ý định dàn xếp?” Thái Dương bắt lấy sự sơ hở trong lời nói: “Bởi vì đương sự của tôi căn bản không hề động tay chân với anh, nên anh chợt dạ có ý định dàn xếp.”

“Đứng, hắn không ra tay, nhưng trong lòng tôi có một vết thương đang rỉ máu không ngừng.” Bàng Đức chỉ thẳng vào ngực mình: “Hắn ngang nhiên chiếm đoạt người phụ nữ của tôi! Nói tôi có tài cán gì, chỉ là một kẻ sống trong bóng tối ‘hắc đạo’, làm những việc bất chính, thế nên tôi liền dùng cái gọi là ‘bạch đạo’ – phán quyết của pháp luật để xử lý hắn!”

“Ấu trĩ!” Thái Dương đứng dậy: “Hẹn gặp lại trên tòa, để tôi nói cho anh biết một ít thường thức pháp luật, loại tổn thương về mặt tình cảm, bị phụ tình này vô pháp yêu cầu bồi thường thiệt hại, bao gồm cả bồi thường về mặt tinh thần! Đã thừa nhận mình là đàn ông, thì đừng tiếp tục gây chuyện phiền toái nữa, cần khoan dung phải khoan dung, cần chấp nhận phải chấp nhận!”

Nói xong Thái Dương xoay người định rời đi, phía sau lại truyền tới âm thanh lờ lờ uể oải: “Cô cho rằng cô có cơ hội thắng sao? Chứng cứ ban đầu trên bàn làm việc của cô, đoán chừng đã biến mất.”

Thái Dương sững người, hồi lâu sau lại sải chân bước thẳng ra cửa.

“Cô không sợ thua rồi sẽ để lại dấu ấn không tốt trong giới luật sao?” Giọng nói mang theo chút cười nhạo.

“Văn phòng không lớn, tôi hoàn toàn có thể dễ dàng tìm ra ai là người động tay vào.” Thái Dương cười cười: “Khắp người toàn là những mảnh khoe gian xảo, chẳng có gì to tát.”

Ngay sau đó lại nói tiếp: “Bằng Đức, mất phụ nữ, mất tình yêu và mặt mũi, những thứ đó đều không quan trọng. Quan trọng đừng ném mất bản thân mình, vậy thì rất khó làm người.”

Nói xong Thái Dương xoay người đi thẳng ra cửa, vừa sải chân đã cảm giác được Bằng Đức như cơn gió vụt tới tóm lấy cánh tay cô. Thái Dương không né tránh, không vùng vẫy cứ đứng yên như vậy nhìn Bằng Đức một tay đang giữ tay mình, tay còn lại lấy điện thoại ra nhấn số nói: “Đem vật đó trả lại đi.”

Bằng Đức cúp điện thoại, nhưng vẫn không buông tay: “Tôi giao người bạn này cho cô.”

Thái Dương biết, đây là một sự trọng đãi hết sức tuyệt vời. Cúi đầu nhìn cánh tay ngăm đen chắc khỏe của Bằng Đức đang giữ chặt tay mình, thế nhưng cô lại cảm nhận được thiện ý và sự an toàn. Bằng Đức vung về dùng ngoại hình biếng nhác để che giấu nhiệt huyết trong lòng.

Nghĩ vậy, Thái Dương không khỏi nhoen miệng cười, gật đầu, rồi xót xa nghĩ có lẽ đã đến lúc cô phải chuyển khỏi nhà của Không Bồi rồi.

Bằng Đức huyết sáo một cái: “Nhị Mao, tới đây nhận lỗi với luật sư Không đi!” Vừa dứt lời, Thái Dương nhìn thấy một người đàn ông tóc dài, ria mép lúng phúng, gầy trơ xương, đôi mắt hẹp dài, giọng gào chạy tới, nhìn Thái Dương nói: “Điện thoại là tôi gọi, xin lỗi.”

Thấy Thái Dương không kịp phản ứng, liền bổ sung: “Chính là bảo cô đi đăng ký 120 đó.”

Thái Dương mỉm cười: “Không có gì, không dọa được tôi.”

“Nếu là bạn bè, thì ngồi xuống thêm lúc nữa đi.” Bằng Đức thoáng đỏ mặt nói.

“Đây là quán bar của anh sao?” Thái Dương thấy Bằng Đức gật đầu, lại hỏi: “Vì sao lại gọi là ‘Chính là bạn’?”

“‘Chính là bạn’... vốn chính là bạn.” Bằng Đức giải thích.

(Ý của Bằng Đức, cái tên chính là bạn đặt, sao còn hỏi.)

Thái Dương bật cười, quả là một cái tên thú vị, sau đó thu lại nụ cười nghiêm mặt, trịnh trọng nói: “Bằng Đức, đến tòa tự thú đi, anh chỉ bị nghi ngờ tội vu khống hãm hại, yên tâm đi, không phải tội gì lớn.”

Bằng Đức đầy chí khí gật đầu: “Hận không biết cô sớm một chút, xem như hận gặp nhau muộn vậy.”

Thái Dương yên tâm rồi đi, biết vụ án sẽ không cần mở phiên tòa nữa.

Bằng Đức tiễn Thái Dương ra tận cửa, ánh mặt trời không còn vung rác hào sáng tùy ý như giữa trưa, nhưng không khí vẫn còn cái hơi nóng hanh vàng của nắng. Lần đầu tiên Thái Dương quan sát đánh giá một người đàn ông, cô nhìn Bằng Đức, cảm thấy người đàn ông này hoàn toàn không giống người lặn lội chốn giang hồ, dưới ánh mặt trời sáng rõ, cả người toát ra vẻ thân thiện, kiên định, nhìn kỹ còn có chút tao nhã, hẳn trịnh trọng mời: “Luật sư Không, nhất định phải tới đây uống rượu.”

Trong lòng Bằng Đức, sự hiểu biết và bản tính lương thiện của Thái Dương rực rỡ như ánh mặt trời khiến hắn bất giác nảy sinh sự tôn trọng.

Thái Dương vô cùng vui vẻ hài lòng đi về, vừa tới cửa văn phòng nhìn thấy Tiểu Mỹ đang hấp tấp chạy ra, thấy Thái Dương liền đứng sững lại nhỏ giọng nói: “Cảm ơn trời đất, chị đã về, chủ nhiệm Sở lật tung mọi thứ lên tìm chị.” Sở Giới là một trong những đối tác cũng là chủ nhiệm của Văn phòng luật sư, Tiểu Mỹ vẫn thường xưng hô như thế.

Thái Dương nhớ tới điện thoại di động của mình vẫn còn để trên bàn làm việc lại ra ngoài đã lâu. Liền lập tức đi đến phòng làm việc của Sở Giới, nghe thấy Tiểu Mỹ ở phía sau nói vọng theo thật nhỏ: “Bác sĩ Không Bồi cũng đang ở đây.”

Thái Dương mang theo chút thấp thỏm mở cửa phòng làm việc ra, nghe thấy tiếng động hai người đàn ông đồng loạt quay đầu lại, nhìn thấy Thái Dương cả hai liền thờ phào nhẹ nhõm.

Không Bồi chậm rãi thu lại ánh mắt đầy lo lắng, nhưng những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán không cách nào che giấu, anh đi đến ghế ngồi xuống. Sở Giới quyết không bỏ qua: “Lần đầu tiên thấy cháu vô tổ chức vô kỷ luật thế này, làm viên chức, đi ra ngoài không biết chào hỏi sao?! Cửa phòng cũng không khóa, người lại đột nhiên biến mất, cháu trước giờ không phải là người khiến người ta phải lo lắng như vậy?”

“Cháu xin lỗi, cháu...” Thái Dương giải thích: “... đi gặp Bằng Đức.”

Hai người lập tức khản trương, Thái Dương vội nói: “Vấn đề được giải quyết rồi ạ, ngày mai Bằng Đức sẽ đi tự thú.”

Về mặt Sở Giới đầy ngạc nhiên: “Làm cách gì vậy? Không phải dùng mỹ nhân kế chứ?”

Thái Dương luống cuống nhìn Không Bồi, Không Bồi khẽ ho nhẹ một tiếng.

“Cháu phở cập cho anh ta chút kiến thức pháp luật.” Thái Dương hiếm khi nói đùa một câu.

“Tôi nay Hoa Điều và bạn trai mời chúng ta ăn cơm, gọi điện thoại cho cháu không có người bắt máy, sau đó gọi tìm chú.” Sở Giới cũng đã trút xong cơn giận: “Chú mới biết cháu biến đâu mất, khiến chúng tôi nháo nhào như người ngã ngựa đổ be bét trong chiến trường.”

Không Bồi đứng dậy: “Tôi về bệnh viện trước, lát nữa tôi sẽ đưa Thẩm Thư tới, cậu và Thái Dương trực tiếp đến nhà hàng luôn đi.”

Từ đầu tới cuối không nói với Thái Dương lời nào, Thái Dương ngờ ngác đứng đó, Sở Giới vỗ vỗ vai cô: “Vừa rồi, Không Bồi lo lắng hỗn loạn, mặt mũi nhợt nhạt trắng bệch ra, có điều, trước giờ cũng không đen.”

Thái Dương không khỏi phì cười một tiếng.

Lúc đi ra nhìn thấy Hứa Vi Vi đang rót nước trong phòng giải khát, Thái Dương bước lại gần.

“Luật sư Hứa, tất cả mọi việc trên thế gian này, chỉ cần làm, sẽ không cách nào che giấu được người khác.” Về mặt Thái Dương điềm tĩnh, chỉ có ánh mắt nhìn về phía xa xa: “Chỉ một lần này thôi, lần sau không được viện dẫn lẽ này nữa.”

Bàn tay bùng ly nước của Hứa Vi Vi thoáng run rẩy, im lặng không nói gì. Thái Dương biết đôi khi những lời khuyên nhủ lại mang đến sự ghen ghét đố kỵ giữa phụ nữ với nhau, thế nên không nói thêm gì, vội rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

NNEYA – Chương 9

Tháng Tư 26, 2017 ~ Tồn Còi

Hoa Điều dựa theo khẩu vị của Thái Dương chọn một nhà hàng Tứ Xuyên, lúc Thái Dương và Sở Giới đến nơi, mọi người đã ngồi vào bàn, bên cạnh Không Bồi và Thẩm Thư đều còn một chỗ trống, Sở Giới sai bước nhanh về phía trước: “Tôi muốn ở sát bên bà xã mình.”

Thái Dương nhìn Không Bồi, anh không biểu hiện gì chỉ rót trà cho mọi người. Thế là cô đi tới ngồi xuống cạnh anh. Hoa Điều luôn cười nói tươi rói, cô nàng mặc một chiếc váy hàn quốc, sắc tím nền nã, cổ và vạt áo có điểm xuyên những hoa văn màu đen nằm rải rác, nơi vòng eo thon nhỏ là chiếc thắt lưng đen. Thái Dương không nhận được nhoen miệng cười, giả chiếc váy này chắc chỉ hơn một trăm tệ, nếu là trước kia, sợ rằng cô nàng Hoa Điều đã lấy ra lau giày. Hoa Điều sao không nhìn ra được suy nghĩ của Thái Dương, nhưng không thêm để ý, nhẹ nhàng đứng dậy: “Cả nhà có mặt đông đủ, cháu đưa bạn trai đến giới thiệu với mọi người, đây là Lục Chính a.” Sau đó, giới thiệu chính thức với từng người, Lục Chính trình trọng đứng dậy, bắt tay từng người một. Mọi người đều có nhin cười, hỗ trợ hai người đang chìm đắm trong tình yêu hoàn thành nghi thức nê nếp đầu ra đây này.

Lúc bắt tay Thái Dương, Lục Chính nắm thật chặt, dùng lực khá mạnh, về mặt vô cùng cảm kích: “Hoa Điều có em bên cạnh, là may mắn lớn nhất.” Nơi khóe mắt Thái Dương có giọt nước trong suốt chực rơi ra, mãn nguyện và hạnh phúc.

Sở Giới cảm thán: “Hoa Điều quả là biến hóa ngày ngàn dặm, trước kia lúc nào cũng xanh xanh đỏ đỏ sặc sỡ sắc màu, nhờ có Lục Chính chăm sóc dạy dỗ, dễ nhìn hơn rồi.”

Hoa Điều cười, chỉ Thái Dương đang mặc đồng phục đi làm áo sơ mi quần tây trung tính trêu: “Mặc gì dễ nhìn hơn Thái Dương là được.”

Lục Chính gấp thức ăn cho Hoa Điều, trong mắt không giấu được vẻ cưng chiều, Thái Dương ngồi một bên vừa uống trà vừa ngắm nhìn bọn họ, chợt nghe thấy Sở Giới phát biểu tiếp: “Bởi vì Thái Dương không có một người đàn ông tốt như Lục Chính dạy dỗ.” Thái Dương nuốt chút nữa phun hết nước trong miệng, cô miễn cưỡng nuốt xuống, ho sặc sụa, mặt cũng đỏ bừng. Thế là mọi người cười ầm lên. Không Bồi ở bên cạnh đưa khăn tay qua, Thái Dương cầm lấy lau nước mắt đang túa ra vì sặc.

Không Bồi hỏi Lục Chính: “Quen biết Hoa Điều ở nhà Thái Dương phải không?”

“Vâng.” Lục Chính thành thật trả lời: “Em gái cháu và Thái Dương ở cùng tầng mười ba, là hàng xóm của nhau. Đúng rồi, lúc Viêm Viêm phẫu thuật đã từng gặp qua chú một lần.”

Thái Dương âm thầm cảm kích Không Bồi đã dời đi lực chú ý của Sở Giới, quả nhiên, về mặt Sở Giới đầy hiểu kỳ: “Hai người, ai phải lòng ai trước?”

“Cháu thích Hoa Điều trước.” Lục Chính luôn điềm tĩnh chừng mực lúc này đỏ mặt như một đứa trẻ: “Gặp một lần không quên được, sau đó liền theo đuổi không ngừng.”

Hoa Điều mở to mắt chăm chú nhìn Lục Chính, khoe môi cong lên mỉm cười, niềm hạnh phúc không ngăn được bùng lên rạng ngời trên khuôn mặt. Cô nàng bên lên cúi đầu cúi tay gấp cho Thái Dương một miếng thịt lợn rang cay, nhân viên phục vụ ở phía sau đang đặt thức ăn lên bàn vội nghiêng người tránh né, chảo dầu chiên cá trên tay chao đảo. Lục Chính vội đưa tay kéo Hoa Điều vào lòng, may mắn không bị đụng trúng. Không Bồi ở một bên khẽ hô nhẹ vội xoay người ra chắn, đưa tay ôm lấy Thái Dương, Thái Dương ngẩn ra, mặc dù không bị đổ vào người nhưng vì nhân viên phục vụ đứng khá gần nên cánh tay bị một ít dầu nóng bắn vào. Không đợi mọi người kịp phản ứng, Không Bồi lập tức xem xét vết thương, cầm cổ tay cô, dùng khăn giấy cẩn thận lau sạch vết dầu mỡ rồi vội hỏi nhân viên phục vụ đang hoảng hốt đứng ngay người bên cạnh: “Nhà vệ sinh!”

Nói xong liền đỡ Thái Dương đứng dậy đi đến nhà vệ sinh, mở vòi nước lạnh rửa sạch vết thương. Thái Dương vẫn chưa cảm giác được đau đớn, chỉ thấy mu bàn tay bị nước xối vào mát lạnh, nhưng nơi cổ tay anh đang nắm, rất nóng. Mọi người đi tới phía sau ló đầu vào nhìn, Thái Dương hơi lúng cuống, liền ngo ngoáy muốn rút tay ra, nhưng bị Không Bồi giữ thật chặt: “Không có việc gì, mọi người ra ăn đi, mình tự làm được.”

Thẩm Thư cắt lời: “Chúng ta về chỗ ngồi đi, có Không Bồi kiểm tra là được rồi.”

Không Bồi quan sát thật kỹ, nhìn thấy một vết đỏ khá lớn nhưng không rộp nước, liền thở phào: “Sẽ nhanh khỏi thôi, Hoa Điều lấy giúp chú một cái khăn sạch.”

Mọi người tản ra, Thái Dương nghĩ ngợi một lúc rồi khẽ nói: “Vụ án đã không còn vấn đề gì, cháu vẫn nên dọn về nhà.”

Lục nắm trên cổ tay chợt nhẹ đi, nhưng ngay lập tức liền khôi phục lại như trước, cô nghe thấy Không Bồi nói: “Hôm nay muộn quá rồi, ngày mai hãy đi.”

Thái Dương khẽ gật đầu, Hoa Điều chạy tới cầm khăn sạch đưa qua, Không Bồi thấm ướt nước rồi vắt khô, nhẹ nhàng đắp lên tay Thái Dương.

Sở Giới đang khiển trách nhân viên phục vụ: “Nếu cái chảo dầu này mà bắn trúng lên mặt là hủy hoại dung nhan rồi, tiểu thư này còn chưa có kết hôn đó!”

Mọi người cười ầm lên, Sở Giới làm luật sư quen với việc bảo vệ quyền lợi.

“Xong rồi ạ.” Thái Dương đi ra nhìn trên bàn: “Tuy dầu bị đổ một ít, nhưng cá vẫn còn, cháu không có việc gì, mọi người ngồi xuống ăn thật ngon đi.”

Mọi người ngồi vào chỗ, Không Bồi lấy một cái túi nylon sạch bao tay Thái Dương lại, Thái Dương mỉm cười dùng tay trái cầm đũa nói: “Món cay Tứ Xuyên nguội sẽ rất khó ăn, nhanh ra tay đi ạ.”

Sở Giới chăm chăm nhìn Thái Dương, Thái Dương lập tức cảm thấy lạnh sống lưng, lạnh luôn cả người: “Gần đây cảm giác Thái Dương ngày càng cười nhiều hơn, trước giờ về mặt lúc nào cũng phẳng lặng chẳng chút biểu cảm. Tôi vẫn thường nói với Thẩm Thư chắc Thái Dương bị bệnh nghề nghiệp rồi.”

“Bệnh gì ạ?” Hoa Điều nghe không rõ.

“Chính là chứng bệnh có chuyện trong lòng nhưng miệng quyết không nói, mặt quyết không đổi đó.” Sở Giới quàng xiên nói xong cười ồ lên.

Nhân viên phục vụ vừa gấp rắc rối kia dè dặt bưng một đĩa thức ăn lên: “Đây là giò heo muối chiên giòn, ông chủ tặng thêm bày tỏ sự xin lỗi.”

Sở Giới ha hả cười: “Bóng tay đưa tặng móng giò, vậy bóng đầu há chẳng phải tặng của trọc sốt cay sao?”

Hoa Điều hợp thời ầm ĩ lên: “Thái Dương thích ăn cua, ăn lẩu cua cay toàn gọi thêm cua.”

Sở Giới thành tâm thành ý chỉ vô cái đầu húi cua của mình nói với nhân viên phục vụ: “Làm bóng tôi lần nữa, miễn phí của trọc sốt cay.”

Còn bất thường hơn chính là nhân viên phục vụ hết sức thành thật nói: “Tôi sẽ cố thử ạ...”

Tức khắc, mọi người cười ngạo ngạo đến rồi tỉnh rồi mù.

Không lâu sau, quả thật bưng lên một chảo đầy cua trọc bóng lưỡng, nóng sốt tươi ngon. Người quản lý cũng đi theo vào, mỉm cười dùng chất giọng Tứ Xuyên: “Không cần uốn tóc đầu, món mua cay này miễn phí.”

Phương ngữ Tứ Xuyên cất lên êm ái uyển chuyển, lịch sự hài hước, tâm trạng của mọi người cũng cảm thấy vui vẻ thoải mái hơn rất nhiều.

Sở Giới hăng hái giới thiệu: “Đây là loại cua thượng đẳng của Myanmar, thịt cua non mịn béo ngậy thơm nức, nếm thử đi!”

Ba người đàn ông bất giác gỡ những miếng thịt cua ngon nhất đặt vào bát của người phụ nữ bên cạnh mình, rồi cùng ngẩn ra nhìn nhau, phá lên cười, Lục Chính trịnh trọng đính một lời chú thích: “Anh hùng có cách nhìn giống nhau!”

Sở Giới quyết không buông tha Không Bồi: “Tôi và Lục Chính chăm sóc phụ nữ, một người là bà xã, một người là bà xã tương lai, còn cậu là gì?”

Lục Chính cũng lạng lẹ quan sát hai người họ, Hoa Điều từng kể anh nghe chuyện này, hiện giờ trực giác mách bảo rằng Không Bồi và Thái Dương quả

là người cùng một thế giới, đầy khiêm nhường lễ độ mà xa xôi, nhưng trong cách ứng xử lại giống nhau đến từng chi tiết nhỏ nhất, vô cùng hài hòa, hết mức ân ý.

Thẩm Thư biết, kể từ khi Sở Giới biết Khổng Bồi có tình cảm với Thái Dương, lúc nào cũng muốn tạo cơ hội cho Khổng Bồi thừa nhận. Nhưng Thẩm Thư cũng biết Khổng Bồi rất quyết tuyệt, thế nên liền nhẹ giọng giải vây: “Khổng Bồi chăm sóc Thái Dương, là bác sĩ chăm sóc bệnh nhân.”

Khổng Bồi và Thái Dương cảm kích ngược mắt nhìn Thẩm Thư, Khổng Bồi cẩn thận tháo chiếc khăn trên tay Thái Dương xuống, đem vào nhà vệ sinh giặt sạch.

Hoa Điều vui vẻ cười toét cả miệng, nâng cao chiếc ly trên tay: “Chiếm của nhà hàng người ta món hời lớn như vậy, chúng ta cạn ly uống mừng nào.”

Mọi người cùng nâng ly uống cạn, Lục Chính nhìn đáng vẻ đáng yêu hết trẻ con của Hoa Điều, vừa cưng chiều vừa cảm khái: “Có một quan điểm cho rằng phụ nữ chỉ có hai thiên tính, làm con gái và làm mẹ, nói cách khác chỉ có hai loại tính cách là đáng yêu và bao dung. Mà làm vợ là do bị đàn ông ép buộc mà thành.”

Thẩm Thư tán thưởng nhìn Lục Chính, người đàn ông này thành thực và khoan dung hơn cả đáng vẻ bên ngoài của mình, anh ta yêu thương Hoa Điều từ nội tâm sâu thẳm.

“Đúng vậy, phụ nữ thường dựa theo ánh nhìn của đàn ông mà hoạch định chính mình, vì vậy hiền lương, nghe lời, nhẫn nhịn. Thực tế, xã hội gia trưởng khi mà người đàn ông nắm giữ mọi quyết định trong quá khứ đã được thừa nhận là sai trái. Người ta cho rằng đàn ông và phụ nữ phải nhận được nền giáo dục tương tự, phải có cơ hội như nhau, đó là bình đẳng.” Thẩm Thư thở dài: “Nhưng nếu xét theo quan niệm trên, thì vẫn là đàn ông cường quyền.”

“Nếu theo chủ thể pháp luật mà nói, phụ nữ và trẻ con là những đối tượng yếu đuối cần được bảo vệ, nhà nước cũng biết xã hội chẳng dễ dàng gì đối với phụ nữ, thế nên mới nghĩ ra lập pháp để bù đắp, vì vậy mới có ‘Luật bảo vệ quyền phụ nữ’. Sở Giới mỉm cười gật gù nói tiếp: “Xét theo án tử mà nói, không áp dụng hình phạt tử hình đối với trẻ vị thành niên và phụ nữ mang thai. Có thể thấy, thuộc tính của phụ nữ trong xã hội là yếu đuối đáng thương, vì vậy điều đàn ông chúng ta cần làm là... chăm sóc tốt cho vợ từ cấp vì mô.”

Thái Dương là người đầu tiên bật cười, Sở Giới đúng là nói chuyện gì cũng liên hệ tới pháp lý, pháp quy, không phải bệnh nghề nghiệp là gì?

Khổng Bồi trở lại chỗ ngồi xuống, chậm rãi áp khăn lên tay Thái Dương.

“Khổng Bồi, cậu có cho rằng hiện giờ là xã hội gia trưởng không?” Sở Giới đột nhiên hỏi, trước mặt mọi người Khổng Bồi rất ít khi nói chuyện, chỉ bình thần nghe, nhàn nhạt mỉm cười.

Khổng Bồi nghĩ một lúc: “Phải.”

“Vậy cậu định đối xử thế nào với phụ nữ?” Sở Giới chẳng có chút ý tốt nào.

“Cậu dùng tình riêng vận dụng vào việc công, chủ thể không đúng.” Khổng Bồi trực tiếp từ chối trả lời.

Sở Giới nghe xong ngẹn nửa ngày mới kịp phản ứng: “Tôi làm luật sư đi, làm bác sĩ đúng là lãng phí nhân tài không được trọng dụng mà.”

Chợt di động của Khổng Bồi reo lên, Sở Giới nhìn thoáng qua đã biết: “Bác sĩ phải mở phiên tòa rồi.”

Quả nhiên cúp điện thoại xong, Khổng Bồi nói lời xin lỗi: “Có bệnh nhân cấp cứu, mọi người từ từ ăn, ăn xong đưa Thái Dương về.”

Nói rồi cúi đầu nhìn vết thương trên tay Thái Dương: “Ngăn trên cùng tủ thuốc ở nhà có thuốc mỡ ‘Kính Mặc Hồng’, nhớ sau khi bôi thuốc vào phủ một lớp gạc lên, không được chạm vào nước.”

Nói xong vội vàng rời đi.

Lúc ra về, Thái Dương ngồi xe của Hoa Điều, mọi người lên xe hồi lâu nhưng Lục Chính không có ý định khởi động. Thái Dương biết bọn họ có lời muốn nói.

“Thái Dương, Khổng Bồi và cô ảnh hưởng đến nhau sâu như vậy.” Lục Chính hỏi: “Vì sao không thể ở bên nhau?”

Thái Dương lắc đầu không đáp lại, chung quy cô cơ hồ không dám thừa nhận tình cảm của mình, thật lâu sau mới hỏi lại một câu: “Yêu nhau vì sao lại không thể ở bên nhau ư? Biết đối phương đang ở nơi đó, biết anh ấy khỏe mạnh bình yên, biết tình cảm của mình không trút thêm gánh nặng lên vai anh ấy, biết một ngày nào đó có thể nhìn thấy anh ấy, là được rồi.”

Hoa Điều và Lục Chính vì tâm ý nhỏ nhoi này của Thái Dương mà xót xa không dứt.

Hoa Điều khẽ nói: “Thái Dương, yêu không phải như vậy. Yêu là chăm sóc ý lại, là phụ thuộc gắn kết, là khi nhớ có thể ôm chặt người ấy, cảm nhận những đường nét trên cơ thể và hơi ấm trong tim. Cùng chia sẻ đau đớn, nhân rộng niềm hạnh phúc. Tình yêu không phải là đạo lý, nó không lý do, không cách dè nén, cậu từng nói với tớ hãy yêu bằng bản năng mà!”

Thái Dương trầm mặc thật lâu, Lục Chính lặng lẽ đuổi tay nắm lấy tay Hoa Điều, dùng sức nắm thật chặt, không muốn buông ra.

“Khúc Hạo Triết là do cậu đặt mưu bày kế sao?” Thái Dương hỏi Hoa Điều.

“Đúng vậy, tớ muốn làm cho Không Bồi cảm thấy nguy cơ.” Hoa Điều không khỏi cảm thấy tự hào về bản thân: “Có hiệu quả không?”

“Đừng lãng phí sức nữa, chuyện này, người trong cuộc không giải quyết được, cậu sao có thể giúp nổi đây?” Thái Dương bật cười.

“Chưa chắc, có biết cái thứ gọi là kali clorat không? Khi nhiệt phân nó để điều chế oxi cho thêm mangan dioxit vào làm chất xúc tác, nó sẽ đẩy nhanh tốc độ phản ứng, dễ bị phân hủy hơn.” Hoa Điều nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: “Tớ chính là chất xúc tác đó.”

Lục Chính bất chợt nghĩ đến một nguyên lý, cũng dùng giọng điệu hệt như Hoa Điều nói rằng: “Có biết nguyên lý đun nóng của lò viba không? Bản thân nó không truyền nhiệt lượng, mà những sóng vi ba xâm nhập vào thức ăn kích thích các phân tử trong đó sinh ra nhiệt lượng, tình cảm đôi khi cũng cần một chút ‘sóng’.”

Hoa Điều chăm chú nhìn Thái Dương, cất lời: “Tớ đang cảm nhận được hạnh phúc, vì vậy, hy vọng cậu cũng có thể hạnh phúc.”

Thái Dương ngồi trong phòng khách nhà Không Bồi, bật đèn đọc sách. Đã hơn nửa đêm, ở đây khắp nơi đều phẳng phát hơi thở mùi hương của anh, Thái Dương lừa mình dối người nghĩ rằng: “Nếu đã không đi, thì ở lại lâu hơn một chút.”

Không Bồi tra chìa khóa vào, nhẹ nhàng mở cửa ra, Thái Dương cũng không đứng dậy, chỉ ngồi đó nhìn anh.

Không Bồi mệt mỏi xoa xoa hai đầu chân mày, có chút kinh ngạc: “Đã hai giờ rồi, sao không ngủ?”

Anh bước tới sofa, cúi người cầm tay Thái Dương lên, cẩn thận kiểm tra vết thương rồi đắp băng gạc lại. Thái Dương nhìn mái đầu anh, nghĩ tới lời Hoa Điều nói: ‘Yêu là chăm sóc ý lại, là phụ thuộc gắn kết, là khi nhớ có thể ôm chặt người ấy, cảm nhận những đường nét trên cơ thể và hơi ấm trong tim. Cùng chia sẻ đau đớn, nhân rộng niềm hạnh phúc...’ Cô muốn đưa tay chạm vào mái tóc đó, nhưng sự dè dặt nhiều năm khiến cô không dám tùy tiện làm theo lòng mình. Thấy Không Bồi đã băng lại vết thương xong, cô đứng dậy quyết định chui vào vỏ ốc nơi cô luôn ẩn nấp, giữ lại bí mật cho riêng mình. Dầu chẳng quay đầu, vẫn biết phía sau là một nỗi dằn vặt cô đơn.

Chân bước tới cửa phòng, Thái Dương nghe thấy Không Bồi ở phía sau cất lời: “Người được đưa đến tới nay, không cứu được.”

Thái Dương lẳng lặng xoay người lại, nhiều năm qua, đây là lần đầu tiên Không Bồi đặt mình ngang hàng với cô, cho cô thấy góc yếu đuối trong anh không chút che giấu.

Không Bồi đốt một điếu thuốc, mùi thuốc lá nhàn nhạt lan tỏa trong không khí. Gương mặt anh mơ hồ sau làn khói mỏng mảnh, Thái Dương không nói gì, chỉ yên lặng lắng nghe.

“Lúc đầu, anh ta vẫn còn có thể nói chuyện, bảo rằng lồng ngực rất đau. Dần dần, chú nhìn anh ta tủa ra từng tầng mồ hôi lạnh, lo lắng bất an, sợ hãi, sắc mặt tái nhợt, huyết áp giảm xuống, tay chân lạnh run, sau đó chìm vào hôn mê.” Giọng nói của Không Bồi đầy mệt mỏi: “Chú không cứu được anh ta, chỉ có thể tro mắt nhìn anh ta gãy dựa cổ hộp những ngum khí vào, những ngum thở đó là quá trình trao đổi chút oxy và cacbonic cuối cùng. Sinh mệnh thật mỏng manh, vừa tươi sáng như vậy, chớp mắt đã vụt tắt.”

Thái Dương biết Không Bồi đã gãy dựa với chính mình quá lâu, dường như đã rút cạn sức chịu đựng của anh.

Không Bồi dập tắt thuốc: “Anh ta bốn mươi ba tuổi, chú và anh ta bằng tuổi nhau.”

Thái Dương chậm rãi bước tới, đứng trước mặt Không Bồi, cô chỉ cao tới vai anh, hạt cúc thứ hai trên áo anh rơi vào đáy mắt cô, nghe nói nơi đó là vị trí trái tim. Cô không dám ngẩng đầu lên, những giọt nước mắt không chỗ ẩn nấp, từng giọt lớn giọt nhỏ rơi xuống. Cô nhẹ nhàng đặt hết trọng tâm cơ thể mình tựa lên ngực người đàn ông cô tin nhiệm yêu thương, vòng tay ra sau ôm trọn bờ lưng anh, mùi thuốc lá thoang thoảng hòa quyện với mùi hương thanh sạch cơ thể anh, cõi lòng ấm áp như trong những giấc mơ, cũng mong manh đến vậy tình dục đều biến mất. Cơ thể Không Bồi cứng đờ, anh không tránh né, cũng không nhúc nhích, chỉ đứng yên đó, Thái Dương vùi đầu sâu trong lồng ngực anh khóc nức nở.

Rất lâu sau, Thái Dương đứng thẳng dậy, khẽ thì thầm: “Cảm ơn.”

Cô không ngẩng đầu lên, cũng không biết ánh mắt Không Bồi dõi nơi nào, chỉ nhanh chóng xoay người đi về phòng. Hùng đông, khi những tia sáng đầu tiên hắt lên bầu trời, Thái Dương biết cô không cách nào đối diện với Không Bồi nơi ánh sáng rực rỡ, nó khiến trái tim cô tan nát nên dứt khoát thu dọn đồ rời đi. Ngọn đèn trong thư phòng anh vẫn bật sáng, cô nghe thấy có tiếng động nơi cánh cửa nhưng anh không đi ra.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Lục Chính và Hoa Thường gặp nhau trong một tiệm sách, Hoa Thường gầy hơn trước rất nhiều, nơi đồng tử trong tròng mắt vương chút buồn bã nhưng

tinh thần vẫn rất tươi sáng. Cô bé cô đẹp bỏ chút tình cảm mới chớm, duỗi cánh tay đầy thân thiện bắt tay Lục Chính: “Thầy Lục, hoan nghênh thầy làm anh rể của em”

Lục Chính biết đứa trẻ ngây thơ này đã dần trưởng thành, không khỏi vui mừng: “Hoa Thường, cố gắng học thật giỏi, nhất định sẽ có một nam sinh tốt nhất thích em”

“Thầy cũng hãy đối xử tốt với chị em, mẹ nói chị ấy đã phải trải qua rất nhiều đau khổ.” Hoa Thường dần cười mở hơn: “Em nhắc thầy với ba mẹ, bọn họ vui lắm, hy vọng có thể cùng nhau ăn một bữa cơm. Nhưng chị ấy cứ chặn trái chặn phải, sợ bọn họ làm phiền thầy.”

Lục Chính biết Hoa Điều không muốn anh cảm thấy bị áp lực, anh bật cười, người phụ nữ này, đối với bản thân mình hoàn toàn không có chút lòng tin nào.

“Tuy thầy không còn dạy chúng em nữa, nhưng...” Hoa Thường mỉm cười chăm chú nhìn Lục Chính: “Có rất nhiều người nhớ thầy.”

Dựa theo nghề nghiệp đạo đức, Thái Dương không được phép trực tiếp đứng ra đảm nhận vụ án của Bàng Đức, mà chuyển cho một đồng nghiệp khác trong văn phòng tiếp nhận thay. Nhưng cô hy vọng có thể làm được chút gì cho người đàn ông khi khải này, nên đã mạo hiểm làm trái với quy định, kết hợp với đồng nghiệp kia, bí mật chuẩn bị hồ sơ bào chữa cho anh ta. Người đồng nghiệp đó quan hệ khá tốt với Thái Dương, nói đùa rằng: “Bạn trai sao, chưa bao giờ thấy luật sư Không vì ai mà phạm vào nguyên tắc của mình.” Thái Dương không muốn giải thích gì, chỉ mỉm cười lắng nghe.

Khi tiếp xúc với Bàng Đức, cô phát hiện Bàng Đức là một người luôn hết lòng suy nghĩ cho đối phương, trượng nghĩa, vô tư, thông minh, tinh tế tỉ mỉ, cũng rất kiên cường mạnh mẽ. Không giống một tên lưu manh vô tri vô giác không sợ trời không sợ đất, dường như đã được dạy dỗ rất tốt, trải qua cuộc sống tồi tệ mới có thể hình thành nên tính cách như vậy. Chẳng qua thói quen hay nói đúng hơn là thích dùng dáng vẻ bất cần để che giấu nội tâm dễ xúc động và sự cảm kích của mình.

Tình bạn giữa hai người trải qua quá trình cùng chung hoạn nạn, một cách vô thức, ngày càng thân thiết gần gũi.

Vụ án đó, cuối cùng Bàng Đức bị kết tội vu cáo hãm hại, phán quyết hai năm hoãn thi hành ba năm, vì tự thú nên được áp dụng tình tiết giảm nhẹ, Bàng Đức không bị mất tự do chỉ hạn chế không được đi khỏi nơi cư trú. Hắn gọi điện nhất định mời bằng được Thái Dương tới quán bar uống rượu.

Mùa hè sắp đi qua hết những ngày cuối cùng, vết thương nơi mu bàn tay Thái Dương vì được chăm sóc cẩn thận nên cũng không để lại sẹo.

Thái Dương đang bận rộn với vụ án mới, thỉnh thoảng cùng Hạo Triết ra ngoài ăn bữa cơm. Khúc Hạo Triết biết mình và Thái Dương không thể nào có kết quả, nên cũng không còn hy vọng gì. Có lúc, cả hai gọi Hoa Điều và Đồng Nhan cùng ra ngoài tụ họp, trái lại mọi người gặp nhau rất vui vẻ.

Từ sau cái đêm rời khỏi nhà Không Bồi, cô và anh không liên lạc với nhau. Giữa những ngày tháng đó, có đôi lần mọi người họp mặt, nhưng Không Bồi không tham dự, thậm chí đến viện có cũng chẳng nói lời nào.

Những lúc rảnh rỗi không có việc gì làm Sở Giới luôn một mình lẩm bẩm: “Gần đây Không Bồi hút thuốc vô cùng cẩn thận.” “Hầu như ngày nào cũng trực đêm, Thẩm Thư nói Thẩm Khanh cũng trực đêm hàng ngày, đến nỗi trong bệnh viện đã xuất hiện tin đồn thú vị.” Mỗi lần nghe thấy, Thái Dương luôn cố gắng để nén tâm trạng trong lòng đi xử lý công việc, thầm nghĩ bản thân phải sống thật tốt, để anh không phải thêm bận lòng vì cô.

Thái Dương hẹn Hoa Điều tới quán bar của Bàng Đức, nơi này vẫn phong cách đầy hào nhoáng bắt mắt như trước, Bàng Đức đang ngồi trên ghế mây gần quầy bar, biếng nhác tựa người ra sau nghe nhạc, nhìn thấy Thái Dương liền đứng thẳng tắp dậy, mang theo chút cẩn trọng hiếm thấy. Thái Dương giới thiệu Hoa Điều với Bàng Đức: “Đây là Hoa Điều, bạn thân nhất của tôi, nhờ đi với cô ấy nên tôi mới có chút kiến thức về cocktail.”

“Muốn uống gì?” Bàng Đức hỏi ngắn gọn.

“Martini đi.” Hoa Điều chọn một loại cocktail đơn giản.

“Giống vậy.” Thái Dương nói.

“Tôi sẽ đem ra thứ gì đó thật đặc biệt.” Bàng Đức nhanh chóng rời đi, Hoa Điều nhìn không gian xung quanh, khen ngợi không dứt.

Lúc Bàng Đức trở lại, trên tay là hai ly rượu màu sắc vô cùng thú vị, Hoa Điều hớn hờ cầm lấy đưa cho Thái Dương một chiếc ly lỏng lách xanh lá nhạt màu những con châu chấu, rồi cầm cho mình một ly Godfather.

‘Châu Chấu’ không chỉ đẹp với vẻ bên ngoài, hương vị nhẹ nhàng nhưng quyến rũ, là bản hòa tấu hoàn hảo giữa bạc hà the mát và sô cô la nồng nàn, sóng sánh trong chiếc ly Martini hình phễu miệng rộng chân cao, phía trên thành để dây là một màu nồng đậm như ngọc bích. Còn ‘Bổ Già’ Hoa Điều lấy cho mình, đựng trong chiếc ly rocks glass thân tròn hơi thu nhỏ nơi miệng cốc mang màu vàng nguyên thủy, những viên đá mạnh mẽ bên trong, dưới ánh đèn mờ hồ càng khiến người ta như lạc vào mộng ảo.

“Tớ thích rượu này.” Hoa Điều nâng ly lên nhìn Thái Dương nói: “Phảng phất hương vị hạnh nhân giòn ngọt đáng đáng hòa với sự trầm mặc của Whisky, ngọt ngào và cay đắng.”

“Đúng là chuyên gia.” Bàng Đức ngồi một bên tán thưởng nhưng ánh mắt như có như không lướt nhìn Thái Dương, Thái Dương chỉ chăm chú vào ly rượu trước mặt hoàn toàn không phát hiện ra, ánh nhìn đó rơi hết vào mắt Hoa Điều.

“Bằng Đức, căn cứ theo pháp luật, có một số vấn đề anh cần phải chú ý, không được phạm tội hoặc làm trái pháp luật thêm lần nào nữa, nếu không sẽ bị hủy hoãn thi hành án, bị bắt giam, mất đi tự do cơ bản.” Thái Dương nhắc nhở.

Bằng Đức là một bộ dáng chẳng chút quan tâm, gọi nhân viên phục vụ bưng tới một ly bò cạp, chậm rãi nhâm nhi.

Thái Dương cũng không để ý tới dáng vẻ đó, nói tiếp: “Căn cứ điều 76 của Bộ luật hình sự, trong thời gian được hoãn chấp hành án mà người bị kết án có hành vi vi phạm pháp luật hoặc có căn cứ cho rằng người đó bỏ trốn thì cơ quan quy định sẽ báo cáo cơ quan thi hành án hình sự đề nghị Chánh án tòa án đã ra quyết định hoãn hủy bỏ quyết định đó. Ngay sau khi có quyết định hủy quyết định hoãn chấp hành án, cảnh sát hỗ trợ tư pháp, cảnh vệ tư pháp thực hiện áp giải người chấp hành án để thi hành án.”

“Người bị kết án là chỉ tôi sao?” Bằng Đức tựa như phát hiện ra sự tình mới mẻ.

Thái Dương uống một ngụm rượu cho thông cổ họng, nói tiếp, giọng nói nghiêm túc đều đều: “Điều 75 của luật hình sự, người bị kết án được hoãn chấp hành án phải tuân thủ các quy định dưới đây: chịu sự kiểm soát, giáo dục, không được tự ý rời khỏi nơi quản chế. Chấp hành nghiêm chỉnh chính sách, pháp luật và quy định của chính quyền địa phương. Trình diện báo cáo với nơi quản chế việc chấp hành quy định về quản chế. Trường hợp được phép đi khỏi nơi quản chế, người bị kết án phải khai báo với nơi quản chế. Nếu phạm phải tình tiết nghiêm trọng sẽ chấp hành nguyên thời hạn thi hành án.”

Giờ Hoa Điều mới biết Thái Dương là luật sư cần mẫn thế nào, không khỏi mở to hai mắt.

Bằng Đức đột nhiên hỏi: “Trong mấy năm này, có thể kết hôn không?”

Hoa Điều vừa hớp một ngụm rượu thiếu chút nữa phụt ra, nhưng về mặt Thái Dương hoàn toàn bình thản chẳng chút gợn sóng: “Có thể.”

“Vậy thì tốt.” Bằng Đức dường như yên tâm.

Nhưng cô nàng Hoa Điều lại chẳng thể yên tâm, ánh mắt của Thái Dương luôn chỉ có một mình Không Bồi, đối với người khác giới rất chậm chạp ngốc nghếch, hoàn toàn không nhìn ra người đàn ông trước mặt này rõ ràng đã thích mình.

“Luật sư, ngày mai bắt đầu đi tập thể dục với tôi đi.” Bằng Đức nhìn Thái Dương nói.

Thái Dương không trả lời thẳng câu hỏi mà chỉ nói: “Sức khỏe tôi rất tốt, hơn nữa không có thời gian.”

Bằng Đức lắc lắc đầu: “Cô đang sống nhưng tinh thần không sống, có người cho dù họ tỉnh lặng đứng yên thì từng tế bào trong cơ thể vẫn vận động không ngừng, mà cô ngay cả lúc hoạt động, tinh thần vẫn chết lặng... đây là một sự sa sút rất đáng sợ.”

Hoa Điều nhìn Bằng Đức ngấp vẻ tán thưởng trong mắt, người đàn ông trẻ tuổi tính cách có phần mất trí này, thế mà liếc một cái đã nhìn thấu được tâm tư Thái Dương luôn cố che giấu.

“Cũng không cơ thể rắn chắc, làn da khỏe mạnh, trang phục tươi sáng.” Bằng Đức vẫn luôn gọi Thái Dương là luật sư, hẳn biết, người phụ nữ có vẻ lạnh lẽo hoang vắng này, trong tim là một ngọn lửa khổng lồ, chỉ không biết vì người đàn ông nào mà bùng cháy, hẳn rất hiếm kỳ, đồng thời cũng sợ hãi.

Thái Dương vẫn như cũ chẳng nói gì, mọi người chìm vào yên lặng, bỗng điện thoại của Hoa Điều vang lên, Lục Chính và đồng nghiệp đã dùng xong cơm tối, chuẩn bị tới đón Hoa Điều. Thái Dương không muốn đi, lần đầu tiên cô cảm thấy nơi cô gọi là nhà đó nó trống rỗng tận cùng như chực chờ nuốt trọn chút sự sống còn của cô, cô có chút thích không khí nơi này, cái không khí nguyên sơ trong lành không cần nguy trang che giấu mà Bằng Đức mang tới, không cần giải thích điều gì, không tâm sự, chỉ ngồi như vậy, dễ chịu và an toàn.

Thái Dương biết cô không đối mặt nổi với sự xa cách của Không Bồi, cuộc sống của cô không còn ngoan cường được như trước nữa.

Lúc Hoa Điều và Lục Chính rời đi, Thái Dương nhìn bóng lưng đầy nhịp nhàng hài hòa của họ, liền quay đầu nói với Bằng Đức cũng đang chìm trong suy nghĩ rồi ren bên cạnh: “Trai tài gái sắc, thật tuyệt phải không?”

“Cô vì người đàn ông tên Lục Chính kia mà khổ sở sao?” Bằng Đức không nhịn được hỏi.

Thái Dương sửng người kinh ngạc, sau đó phì cười, lắc đầu, đúng là một hiểu lầm buồn cười.

Cô chỉ vào chiếc ly màu hổ phách trước mặt Bằng Đức: “Lấy một ly giống vậy.”

Có người bạn kêu Bằng Đức, Thái Dương khoát khoát tay ra hiệu cho Bằng Đức đi.

Scorpion uống vào vị ngon không mạnh, Thái Dương thả ánh mắt nhàn nhã thông dong đưa chiếc ly lên miệng hớp một ngụm nuốt ực xuống, một ly lại một ly, mơ hồ nghĩ người đàn ông trẻ con Bằng Đức này có phải trả tiền rượu không, nghĩ ngày mai phải dùng cách gì để đương đầu với cuộc sống, cuộc sống... là dùng để đương đầu sao?

Mãi đến khi có người cầm cái ly nhỏ dài mảnh mai trên tay đi: “Scorpion là loại rượu vô cùng nguy hiểm, đợi đến khi cô phát hiện ra có điều khác thường, thì đã say mềm rồi.”

Là Bằng Đức trở lại, Thái Dương áp mặt xuống bàn đá lạnh lạnh: “Thích uống cocktail, vì nó thật đẹp.”

“Đúng vậy, thật đẹp.” Bàn Đức vịn đỡ Thái Dương lên, thoáng nói: “Cô cũng là một người phụ nữ thật đẹp.”

“Biết không, trong thế giới tự nhiên chỉ có con người là phụ nữ đẹp hơn đàn ông.” Thái Dương tựa người vào Bàn Đức, đầu óc có chút choáng váng: “Những loài khác, đều là con đực đẹp hơn con cái, như sư tử đực có cái bờm đầy oai phong, không tước đực có đuôi sặc sỡ, còn có gà trống lớn so với gà mái mẹ cũng đẹp hơn.”

Bàn Đức phì cười không thôi, nhìn sáu cái ly trống rỗng trên bàn, thầm nghĩ người phụ nữ này say như vậy mà còn có thể nói chuyện rõ ràng thế này.

Bàn Đức muốn đưa Thái Dương về nhà: “Thái Dương, nhà cô ở đâu?”

“Nói những áng mây.” Thái Dương khẽ nhắm mắt lại: “Cao lắm, nhưng chỉ một con gió thổi qua, liền tan tác.”

Bàn Đức nhìn thấy nơi khóe mắt đỏ có những giọt nước lặng lẽ rơi xuống, hần lúng cuống không biết phải làm gì, liền ngồi xuống, kêu người đưa khăn nóng và nước ấm tới, cẩn thận lau mặt Thái Dương, thấy Thái Dương có chút khôi phục lại tỉnh táo liền nhét ly nước vào tay cô: “Luật sư, từ từ uống chút nước đi.”

“Tôi không thích làm luật sư.” Thái Dương ôm ly nước ấm vào lòng: “Nhưng Khổng Bồi nói pháp luật là thanh chủ thủ, có thể cứu người cũng có thể phòng thân.”

“Khổng Bồi?” Bàn Đức thắc mắc không khỏi buột miệng gọi tên Thái Dương: “Thái Dương, Khổng Bồi là ai?”

Trong vầng vạt con say, Thái Dương sửa lại: “Tôi không phải thái dương, Khổng Bồi mới là thái dương. Tôi là hướng dương dõi theo mặt trời. Trời tối rồi, thái dương xuống núi, tôi không còn tìm thấy đường về.”

Rốt cuộc Thái Dương mệt mỏi rồi bật khóc: “Tôi không thấy Khổng Bồi, là lỗi của tôi, đi theo anh ấy mười mấy năm, bây giờ đánh mất anh ấy rồi.”

Từng giọt từng giọt nước mắt đứt vỡ rơi vào ly thủy tinh, bỗng bên cạnh có người cầm lấy cái ly đặt lên bàn, đưa tay ôm Thái Dương vào lòng định rồi đi. Bàn Đức cảnh giác chăm chú nhìn người đàn ông về mặt hốc hác ăn mặc gọn gàng sạch sẽ, toàn thân toát ra vẻ nho nhã, khác chế ả nhẵn trước mặt, lên tiếng hỏi: “Anh là ai?”

“Tôi là người nhà của Thái Dương, tên Khổng Bồi.” Khổng Bồi khôi phục lại thần sắc bình thản điềm tĩnh, nét đau đớn lướt vụt qua đầu chân mày nhanh đến mức khiến người ta hoài nghi mình nhìn nhầm: “Cảm ơn anh cậu đã chăm sóc Thái Dương.”

Bàn Đức biết người đàn ông trước mặt này là người quan trọng nhất trong lòng Thái Dương, người đàn ông này đã ngồi ở bàn bên cạnh một hồi lâu, những lời Thái Dương nói, chắc chắn anh ta đã nghe thấy rất rõ. Thế nên gật đầu: “Rượu này say rất nặng, hãy chăm sóc tốt cho cô ấy.”

Khổng Bồi gật đầu, Thái Dương áp mặt trong ngực anh ngửi thấy hơi thở quen thuộc, cả người liền thả lỏng mềm nhũn tựa sát vào Khổng Bồi, đầu áp vào bờ vai vững chãi.

“Còn có, đừng để cô ấy đau lòng thế này nữa.” Bàn Đức đứng phía sau dặn vói theo. Khổng Bồi thở dài, cánh tay khẽ dùng sức bế Thái Dương đi ra ngoài.

Khổng Bồi đặt Thái Dương nằm ở ghế sau xe, gối đầu lên áo blouse của mình. Lúc này ở bệnh viện nhận được điện thoại của Hoa Điều nói Thái Dương đang ở quán bar, bảo anh mau đến đón. Đến cả áo blouse anh cũng không kịp cởi ra, vội vàng chạy tới nơi này. Khổng Bồi xoay người lại nhìn Thái Dương say ngủ rất ngon, gương mặt nhỏ nhắn thanh tú sạch sẽ, hơi thở phả ra đều đều, chỉ có hàng mày khẽ nhíu lại. Anh duỗi ngón tay, khẽ run rẩy chạm vào vầng trán cô, nha đầu nhỏ của anh rất lâu rồi không gặp, gầy đi nhiều, vừa rồi anh bế trong tay yếu đuối và nhẹ hẫng đến đau lòng. Không biết sau khi anh rời đi, cô sẽ thế nào, tim chợt nhói lên, cổ nện giọt nước mắt đang muốn rơi ra, quay đầu lại khởi động xe rồi đi.

Thái Dương bị tiếng chuông điện thoại làm cho giật mình choàng tỉnh, cảm thấy đầu đau như búa bổ như bị ai đó đập mạnh vào, cô nhắm mắt lại đưa tay quờ quạng theo âm thanh phát ra từ điện thoại. Nhưng lại chạm trúng một bàn tay, lập tức bừng tỉnh mở to mắt, nhìn thấy Khổng Bồi đang ngồi dưới đất nhìn mình, về mặt anh cũng là bộ dạng vừa tỉnh ngủ.

Khổng Bồi mỉm cười, sự ấm áp dập dờn trong đôi mắt đỏ đầy hiền lành: “Tối qua, cháu giữ chặt không buông, chú định ở bên cạnh cháu một lúc, kết quả lại ngủ thiếp đi.”

Khổng Bồi cứ ngồi như vậy cả đêm?

Thái Dương có chút đau lòng, có chút xấu hổ, có chút ngượng ngùng, có cả vui sướng, thế nên nhất thời không biết phải nói gì.

“Cháu nghe điện thoại đi, nghe xong ra ăn chút gì rồi đi làm” Khổng Bồi vẫn cười hiền như thế, tất cả những cảm xúc của cô in hết trong mắt anh. Thái Dương cuống quýt buông tay anh ra, Khổng Bồi đứng dậy vươn duỗi tay chân, Thái Dương cầm điện thoại, trong lòng lo lắng nghĩ cô đã uống say tới mức nào, sao lại chạy đến nơi này của anh?

“Sao rồi? Tổ gọi điện cho Khổng Bồi tới đón cậu, các cậu gặp nhau chưa?” Hoa Điều không cách nào che giấu sự phấn khích mong đợi, Thái Dương hoảng hốt, cô được anh đón về? Sao không thể nhớ? Suốt đoạn đường đó cô đã nói những gì?

Điểm tâm là bánh mì và sữa tươi, trên bàn ăn, Khổng Bồi nghỉ ngơi một lúc rồi chậm rãi cất lời: “Sau này đừng uống rượu nhiều như vậy, không tốt cho

sức khỏe.”

Thái Dương gật gật đầu, lại gật gật đầu.

Khổng Bồi ngáp ngừng như có lời muốn nói... lại thôi, rốt cuộc không nói gì.

Trong phòng làm việc, Thái Dương đang loay hoay giữa đồng hồ sơ bừa bộn, lúc ngẩng đầu lên nhìn thấy Bảng Đức đứng ở cửa, tựa người vào tường đứng đó, trên tay là một bó xa cúc lam. Thái Dương chăm chú nhìn bó hoa, không lớn không nhỏ, những chiếc lá xanh vây quanh thân cỏ, những bông hoa nhỏ như hình ngôi sao màu xanh nước biển pha chút ánh tím đầy sức sống mọc nơi đầu cành, mảnh mai duyên dáng như một thiếu nữ dịu dàng, thi vị.

Bảng Đức nhoèn miệng cười: “Hoa này thích ánh sáng, thích đất cát thoát nước tốt, dù mùa đông thân cỏ héo khô nó cũng sẽ vượt qua cái giá lạnh đợi ngày đâm chồi ra hoa, tôi cảm thấy từ tính cách đến diện mạo đều rất giống cô.”

Thái Dương nhận lấy, nhìn thấy Hứa Vi Vi chột thoáng qua ngoài cửa, liền hỏi: “Quen với luật sư Hứa sao?”

Bảng Đức lơ đãng: “Ừm, hàng xóm.”

Thái Dương ngẫm hiểu, sợ rằng không đơn giản như thế.

Bảng Đức khịt mũi xem thường: “Đừng đoán mò, tôi không có hứng thú với người phụ nữ đó.”

Nhưng cô ấy có hứng thú với anh, Thái Dương không khỏi than thầm, tình cảm, rốt cuộc chẳng biết ai nợ ai.

Bảng Đức lấy từ trong túi ra một chiếc thẻ vàng: “Tặng cô thẻ tập thể dục.”

Thái Dương chẳng nói gì, Bảng Đức sao có thể không nhìn ra tâm tư của cô: “Không được bỏ sót, tôi sẽ đi theo... quan sát cô mỗi ngày.”

“Quán bar của anh thì sao?” Thái Dương cảm thấy không thể nào tin nổi.

“Có người coi.” Bảng Đức nghiêm chỉnh lại: “Tập thể dục là thể hiện trách nhiệm với bản thân, cô thử xem, bắt đầu từ hôm nay.”

Thái Dương ngẫm nghĩ một hồi: “Được, tối nay tôi sẽ gọi điện cho anh.”

Bảng Đức hồ hững gật đầu, hồ hững rời đi, Thái Dương thích tình bạn tự nhiên thoải mái như vậy, nhoèn miệng cười cúi đầu tiếp tục công việc.

Chột nghe thấy cửa mở ra, có tiếng chân người bước vào, Thái Dương tưởng Bảng Đức quay lại, ngẩng đầu lên lại nhìn thấy Sở Giới.

“Tiểu Mỹ nói cả ngày không nhìn thấy cháu, đi đến tòa án sao?” Thái Dương lại cúi xuống tiếp tục xem hồ sơ, là một vụ án bồi thường thiệt hại tai nạn giao thông.

“Hoa đẹp quá, hoa gì vậy?” Sở Giới là điển hình mù hoa... đối với hoa cỏ hoàn toàn chẳng phân biệt được mấy loài. Lễ tình nhân nào cũng mua một bó hồng thật to tặng cho Thẩm Thu.

“Hoa xa cúc.” Thái Dương không khỏi ngẩng đầu lên, mơ hồ cảm thấy có gì đó là lạ, Sở Giới cũng rất bận rộn, sẽ không thể nào rảnh rỗi chạy tới đây hỏi han kiến thức hoa cỏ.

“Có việc gì vậy ạ?” Thái Dương dừng công việc lại, chăm chú hỏi.

“Khổng Bồi đang trên đường.” Sở Giới nhìn thấy Thái Dương mơ hồ chớp mắt, liền hạ quyết tâm: “Trên máy bay, đi Mỹ.” Vừa tập trung quan sát phản ứng của Thái Dương vừa nói tiếp: “Là bệnh viện cử đi, đến đại học Y San Diego bồi dưỡng nghiên cứu, nhập học cùng với tân sinh viên của bọn họ, ngày mười tám tháng chín khai giảng, học kỳ một năm.”

Thái Dương vẫn duy trì trạng thái bất động, im lặng không nói gì, Sở Giới có chút lo lắng: “Khó chịu thì khóc đi, chú và Lâm Hòa Khiêm cảm thấy nên nói trước với cháu một tiếng, nhưng Khổng Bồi không cho.”

Rất lâu sau, Thái Dương mới nhìn ra ánh nắng ngoài cửa sổ, nghen ngào hỏi một câu chẳng chút liên quan: “Giờ này, ở California là mấy giờ ạ?”

Sở Giới chưa xót tính thâm: “Chậm hơn chúng ta mười sáu tiếng, có lẽ đang là nửa đêm.”

Thái Dương ngẩn ngơ hồi lâu mới thở dài: “Cháu tiến một bước, anh ấy lùi lại một bước, bây giờ lùi ra sau mười mấy tiếng đồng hồ, không muốn nhìn chung ánh mặt trời với cháu nữa.”

Sở Giới tiến lên, nhẹ nhàng giữ lấy bờ vai đang khẽ run rẩy của Thái Dương: “Đừng trách hấn, trong lòng hấn còn khổ sở hơn cháu.”

Thái Dương cứ như vậy, không âm thanh tiếng động, không giãy dụa, thậm chí cả nước mắt cũng không rơi xuống.

Chương 11

Hết giờ làm, Sở Giới cố ý tìm Thái Dương đi uống rượu, Thái Dương mỉm cười yếu ớt, vẻ mặt bình thản như không có chuyện gì xảy ra: “Cháu đã hẹn đi tập thể dục với Bằng Đức.”

Sở Giới nhìn cô, cô cũng nhìn lại: “Đừng lo lắng, cháu không sao, rồi anh ấy sẽ trở về, cuộc sống vẫn phải trôi qua phải không ạ?”

Thế là Sở Giới cũng mỉm cười: “Xem ra Không Bồi vẫn hiểu cháu rõ nhất, nói cháu mạnh mẽ hơn bất kỳ ai khác.”

Dưới lầu, Bằng Đức đứng tựa người vào chiếc xe việt dã, hí hóp chờ. Sở Giới cũng đi xuống với Thái Dương, thấy vậy liền quay đầu dựng thẳng ngón tay cái, dùng khẩu hình miệng nói: “Thật tình thật.”

Không biết là nói Bằng Đức hay nói cô, Thái Dương mở cửa xe ngồi vào, Bằng Đức thuận tay ném cho cô một chiếc túi to đựng một bộ quần áo thể dục màu cam chất liệu bông co giãn, một đôi giày thể thao cùng màu, không ngờ lại còn có cả đồ dùng rửa mặt và đủ thứ đồ uống các loại.

Bằng Đức đột nhiên hỏi: “Mang giày cỡ bao nhiêu?”

Thái Dương nhìn logo con ngựa phía sau giày: “Mua đúng rồi.”

Bằng Đức khá đặc ý: “Chính xác như tôi ước lượng. Phải hơn nửa tiếng sau khi ăn mới nên tập thể dục, ăn chút gì trước đi.”

Thái Dương lắc đầu: “Không có khẩu vị, đi luôn đi.”

Phòng tập rất lớn, là một tòa nhà hai tầng, tầng một có phòng tắm, phòng thay đồ, phòng trà thậm chí có cả nhà hàng và cửa hàng bán đồ thể thao. Tầng hai được chia ra làm hai gian lớn ngăn cách bởi cầu thang ở giữa, sảnh bên trái đèn đuốc sáng ngời, bố trí đa dạng các loại máy tập thể hình, dọc theo tường là một dãy máy chạy bộ xếp hàng dài, bên phải có treo mấy bao cát, bàn bóng bàn, và một số dụng cụ chuyên môn cô không biết tên. Phía trong cùng là một khoảng trống rất rộng, Thái Dương biết đó là nơi tập khiêu vũ.

“Qua đây, nhìn bên này đi.” Bằng Đức chuyển hướng sang sảnh bên phải, nơi đó ánh đèn nhu hòa ấm áp, Thái Dương đẩy cửa đi vào, nhìn thấy xung quanh là thác nước nhân tạo róc rách chảy qua những lá cây ngọn cỏ bừng sức sống rồi tuôn ra cái hồ phía ngoài mảnh sân trồng bắt đầu vòng tuần hoàn mới. Bằng Đức đứng bên cạnh nói: “Đây là nơi tập yoga. Thẻ của cô là thẻ vip có thể tập môn nào cũng được.”

Thái Dương thay đồ đi tới chỗ nơi chạy bộ, đưa mắt quan sát cái máy. Bằng Đức mặc một bộ đồ thể thao màu xám vô cùng phong độ đẹp trai cúi người giúp Thái Dương mở công tắc, cài đặt tốc độ, thời gian. Thái Dương bắt đầu lên chạy, Bằng Đức đứng tránh sang một bên.

Thái Dương cứ chạy về phía trước không biết mệt mỏi, cảm giác sâu trong tim có một vòng nước xoáy không ngừng xoay tròn kéo cô xuống, cô gắng gượng tiến lên một bước, nó lại lôi cô xuống sâu hơn, dường như phải chạy thật nhanh mới có thể xoa dịu bớt đau đớn và khổ sở. Cô duỗi tay nhấn nút tăng tốc, mặc cho mồ hôi ướt đầm mái tóc.

“Không Thái Dương cô điên rồi sao?!” Bằng Đức đưa tay bấm nút dừng, Thái Dương theo quán tính, ngã sang một bên. Bằng Đức vội nhanh tay đỡ cô ôm vào lòng, Thái Dương khẽ run rẩy, cả người đầm đìa mồ hôi.

“Cô làm sao vậy?” Bằng Đức cũng trở nên hoảng hốt bởi sự tuyệt vọng, mệt mỏi và sợ hãi trong mắt Thái Dương.

“Đưa tôi về đi.” Thái Dương yếu ớt nói, ánh mắt mọi người xung quanh tò mò đổ dồn nhìn về phía hai người. Bằng Đức lấy cái khăn vắt trên cổ xuống lau hết mồ hôi trên mặt Thái Dương, đỡ cô dậy, cũng không thay quần áo trực tiếp lên xe rời đi.

Đêm đầu thu, bầu trời trong vắt, những cơn gió nhẹ nhàng lướt qua gò má chẳng hề khiến người ta ghét bỏ. Đây là một nơi rất cao, cúi đầu nhìn xa xa bên dưới có thể thấy muôn vạn ánh đèn, phía sau mỗi ngọn đèn đều có câu chuyện cũ, đã từng bị thương hoặc đã từng hạnh phúc. Thái Dương ngồi đó, duy trì một tư thế yên lặng rất lâu không nhúc nhích, Bằng Đức tựa người vào xe hút thuốc nhìn cô.

Thái Dương phui người đứng dậy: “Đi thôi, tôi mời anh ăn cơm.”

Bằng Đức không nói gì, chỉ im lặng nhìn cô suy ngẫm.

Thái Dương quyết không nói nửa lời vì sao mình như vậy, Bằng Đức dụi tắt đầu thuốc: “Cô không nói ra, không ai có thể giúp được cô.”

Gió đêm dần thổi tới, nơi này không có đèn đường, bóng tối bao trùm khắp không gian. Thái Dương ôm chặt hai cánh tay, cảm giác có chút se lạnh. Bằng Đức mở cửa xe, bật hết đèn lên, ánh sáng rọi thẳng về phía trước, như vạch ra một khe hở cho người ta lối thoát trong đêm tối.

“Trên đời không có hoàn cảnh nào tuyệt vọng, chỉ có người tuyệt vọng vì hoàn cảnh.” Giọng nói của Bằng Đức vẫn hờ hững biếng nhác như trước giờ.

Thái Dương lên tiếng phủ nhận: “Tôi không tuyệt vọng.”

Bằng Đức nghĩ ngợi rồi nói: “Vì cái người tên Không Bồi kia sao?”

Thái Dương sững người kinh ngạc, dưới ánh đèn xe, đôi mắt đen lấp lánh nhìn thẳng vào mắt hắn: “Vì sao anh biết anh ấy?”

Bằng Đức tắt hết đèn xe đi, hắn không cách nào che giấu được ngọn lửa trong mắt mình, nó cũng nóng rẫy, khẩn thiết, tuyệt vọng quên mình mà thiêu đốt như cô vậy.

“Hôm cô uống rượu, Không Bồi đến đón cô.” Bằng Đức cố gắng để giọng nói của mình có thể hờ hững: “Anh ta nghe thấy lời cô nói.”

Thái Dương im lặng lắng nghe, nghe cả tiếng hít thở ngày càng dồn dập của mình.

“Cô nói cô không phải thái dương, Không Bồi mới là thái dương. Cô chỉ là hướng dương dõi theo mặt trời. Trời tối rồi, thái dương xuống núi, cô không còn tìm thấy đường về.” Bằng Đức nói một chữ, tim Thái Dương lạnh theo một chữ, cuối cùng đến cả ngón tay cũng rét lạnh.

Cô lắp bắp không nói nên lời: “Là vì tôi, nên anh ấy mới đoạn tuyệt rồi đi như thế.”

Bằng Đức ngồi bên cạnh thấy cô run rẩy liền cầm lấy bàn tay cô, những ngón tay chẳng chút hơi ấm lạnh lẽo như băng phiến. Hắn không chịu nổi nữa, liền phát câu hỏi: “Anh ta đi đâu? Tôi đã cảnh cáo anh ta không được làm cô đau lòng nữa mà.”

Thái Dương vẫn yên lặng như trước, cô nghe thấy giọng nói rất nhẹ của Bằng Đức vang ở bên tai: “Có từng nghe qua chưa? Khi bạn hạnh phúc trên cát có bốn dấu chân, khi bạn đau khổ trên bờ cát chỉ còn lại hai dấu. Vì khi bạn vui vẻ hạnh phúc, tôi ở bên bạn; khi bạn đau khổ bị thương tôi công bạn trên lưng; thế nên bạn phải thật hạnh phúc, nếu không tôi sẽ mệt lắm.”

Thái Dương dần lấy lại tinh thần, rút tay ra khỏi tay Bằng Đức, Bằng Đức giữ chặt lại: “Thái Dương, đừng trốn tránh, tôi sẽ luôn ở bên cô, không liên quan gì đến tình cảm nam nữ.”

Thái Dương cảm nhận được hơi ấm lan tỏa tận đáy lòng, cô gạt đầu, suy nghĩ một hồi rồi chậm rãi nói: “Năm tôi sáu tuổi, Không Triết trở thành ba dượng của tôi. Năm tôi lên mười, mẹ tôi và Không Triết cùng qua đời trong một tai nạn giao thông. Không Bồi là em của Không Triết, anh ấy nhận nuôi tôi. Giờ anh ấy cũng đi, đi học nghiên cứu ở đại học Y California, một năm sau mới về.”

“Bất quá chỉ có một năm.” Bằng Đức khôi phục lại bộ dáng uể oải phát phờ, yên tâm khởi động xe: “Nhắm mắt lại kê đệm, xuân hạ thu đông sẽ qua đi rất nhanh.”

“Từ trước đến giờ, anh ấy đi đâu cũng nói cho tôi biết.” Thái Dương thờ dãi: “Lần này đi, anh ấy không nói gì, có thể thấy anh ấy muốn phân rõ khoảng cách giữa chúng tôi.”

“Bình thường hai người ở cạnh nhau thế nào?” Bằng Đức rất điềm tĩnh lái xe: “Cô tin tưởng, kính trọng anh ta, ...”

“Không phải, tôi yêu anh ấy.” Thái Dương chẳng chút nghĩ ngợi, lần đầu tiên trong một đêm mùa thu trong vắt, cô thừa nhận tình cảm mình đã giấu chặt nơi đáy lòng.

Xe đột nhiên khựng lại, bản thân hắn cố che giấu bầu một câu: “Phải sửa xe.”

“Chúng ta đi ăn mì bò California đi. Đây là thứ duy nhất tôi biết có liên quan đến California.” Bằng Đức phản chấn lại: “Vừa ăn vừa nói.”

Vì đã qua thời gian bữa tối, nên trong tiệm khá vắng người. Lúc mì thịt bò bung lên, Bằng Đức nhìn thấy có bốn năm lát thịt phủ trên mặt liền phát biểu ý kiến: “Nhìn xem, đây chính là hộp chúng quốc Hoa Kỳ, có vài lát thịt cũng che lên mặt, nơi nào giống hoành thánh của người Trung Quốc, vô bao ngoài nhân ở bên trong, vừa lợi ích thực tế vừa nội tâm sâu sắc.”

Thái Dương nghe vậy liền bật cười, dưới ánh đèn sáng rõ của nơi này, nụ cười đó cũng chân thật hơn rất nhiều.

Thấy cô cười Bằng Đức cũng yên lòng, bảo cô mau ăn đi.

Bằng Đức vừa cúi đầu ăn vừa nói: “Vậy đó là tình yêu đích thực của cô sao?”

Thái Dương không hiểu nghi hoặc nhìn hắn, Bằng Đức liền giải thích: “Năm tay, ôm hôn, nói em yêu anh, tặng hoa, nửa đêm ngủ không được gọi điện cho đối phương, mong trời mau sáng để gặp mặt, mua di động đôi đôi phương một cái mình một cái, lúc đi xem phim mười ngón tay đan vào nhau chẳng biết phim chiếu gì... người đó ở nơi này, hết thấy là người đó; người đó không ở nơi này, hết thấy cũng là người đó.”

Thái Dương trừng to mắt nhìn Bằng Đức, hết như nhìn một kẻ quản trí miệng nói toàn những lời mê sảng.

Bằng Đức có chút xót xa: “Luật sư, cô bao nhiêu tuổi?”

“Hai mươi lăm.” Thái Dương vẫn như cũ không hiểu nổi ý hắn.

“Không Bồi?” Bàn Đức nuốt sợi mì xuống, hỏi tiếp.

“Bốn mươi ba.” Thái Dương cũng chậm rãi gấp sợi mì lên, thuận miệng đáp.

“Những năm qua, anh ta không kết hôn sao?” Bàn Đức cuối cùng cũng đã ăn sạch mì trong bát, còn húp hết gần nửa bát nước, rồi xoa xoa bụng.

Thái Dương lắc đầu: “Năm anh ấy ba mươi mấy tuổi có từng định kết hôn, nhưng vô tình bị tôi phá hỏng.”

Bàn Đức như đã hiểu, liền nói: “Luật sư, khoảng cách xa nhất trên thế gian này không phải ở đây và California, thậm chí cũng không phải sự sống và cái chết, mà là khi đứng trước mặt nhau lại không thể nói yêu nhau.”

Bàn Đức nói tiếp: “Không Bồi đi cùng những năm tháng tươi đẹp nhất của cô, nhưng lại không thể yêu cô, đối với anh ta mà nói, là chuyện tàn khốc nhất.”

Thái Dương chấn động, tàn khốc? Bản thân cô biết Không Bồi kháng cự, nhưng không biết sự kháng cự này nó tàn nhẫn đến vậy!?

“Đúng vậy, Không Bồi vừa muốn yêu cô, vừa muốn kháng cự bản thân không được phép yêu cô.” Bàn Đức thở dài: “Một người có thể chiến đấu với bản thân mình bao lâu đây? Rốt cuộc cũng đến lúc nó rút cạn sinh lực. Khiến anh ta rời khỏi chiến trường chỉ có duy nhất một lý do, đó là anh ta không còn không chế được cục diện nữa rồi, lúc uống say cô còn làm gì?”

Sắc mặt Thái Dương đỏ ửng lên, xoay xoay cái muỗng trong tay: “Tôi... ôm anh ấy.”

Bàn Đức vờ giận dữ: “Tôi nhất định phải ôm cô một cái, để bù lại.” Thái Dương không thể nhịn được cười: “Được, để anh ôm.”

Bàn Đức nghiêm mặt trịnh trọng: “Nói lời giữ lời?”

Thái Dương ngẩng đầu nhìn hắn, Bàn Đức lại cười hi hi: “Ngày mai đi, hôm nay tập thể dục xong còn chưa có tắm đâu.”

“Kỳ thật, Không Bồi đi như vậy là chuyện tốt đối với cả hai.” Bàn Đức lại khôi phục dáng vẻ uyên thâm: “Nhiều năm qua, hai người vẫn luôn ở trạng thái bên ngoài xa cách nội tâm gắn liền; khao khát, kìm nén, né tránh, nhưng không có bất kỳ tiến triển nào. Mấu chốt nằm ở Không Bồi, anh ta không tháo gỡ được khúc mắc trong lòng, chỉ dám chôn sâu cô trong đó, nên không cách nào thoát ra khỏi cái vòng lẩn quẩn. Giờ đi rồi, nhìn thấy cách sống của phương Tây, thêm vào đó là nỗi nhớ khi xa cách, anh ta sẽ hiểu ra mọi chuyện rồi trở về tìm cô.”

“Hiểu cái gì?” Thái Dương có chút mù mờ.

“Hiểu rằng, anh ta không chỉ yêu cô mà còn không cách nào rời xa cô được, trở về nhất định sẽ nói rõ cho cô biết.” Bàn Đức chậm rãi nói: “Tình yêu trong xa cách như ngọn lửa trong gió, gió dập tắt ngọn lửa nhỏ nhưng sẽ thổi bùng lên đám lửa lớn. Điều này cũng có thể khảo nghiệm mức độ tình cảm giữa hai người.”

Thái Dương gật đầu tỏ vẻ đồng ý, thầm nghĩ một năm sau khi Không Bồi trở về, có lẽ anh sẽ có đôi chút thay đổi.

“Đối với cô, đây cũng là chuyện tốt.” Bàn Đức chăm chú nhìn Thái Dương: “Một năm này, cô có thể sống một cuộc sống độc lập.”

“Tôi? Vẫn luôn là người rất tự lập, trước giờ luôn cố không phụ thuộc vào ai.” Thái Dương không cho là đúng.

“Không Thái Dương cô sai rồi, trước giờ cô chưa bao giờ thật sự độc lập, cô vẫn luôn sống trong thế giới của Không Bồi. Cái cô gọi là mạnh mẽ, điềm tĩnh, đó là bởi vì Không Bồi thích cô như thế. Nói thẳng ra, từ sinh hoạt đến tinh thần, cô luôn phụ thuộc vào Không Bồi. Thế nên nhất định Không Bồi cũng lo rằng cô thích anh ta vì cô đã quen với việc ở bên anh ta và rồi một ngày khi nhận ra điều đó cô sẽ hối hận. Trong một năm này, cô hãy thử trải nghiệm cuộc sống theo cách riêng của mình, thay đổi quan điểm thái độ, đối xử với bản thân, với bạn bè, thậm chí với bạn trai bằng con người thật của mình, hãy sống trong niềm vui, khát khao tận hưởng cuộc sống. Chỉ khi nào cô là chính mình, cô mới có thể phán đoán được rốt cuộc cô yêu anh ta, hay chỉ là y lại anh ta.”

Bàn Đức nhìn về mặt kính ngác đầy kính nể của Thái Dương, biết bản thân đã tác động được những suy nghĩ của cô: “Khi đó, cô có thể đặt mình ngang hàng với Không Bồi, có thể thoải mái hít thở khi nói chuyện với anh ta. Anh ta sẽ dần mất đi cái cảm giác trường bối luôn đè nặng trên vai, vì cô là phụ nữ, không còn là trẻ con nữa.”

Thái Dương chợt thông suốt: “Tôi nên báo đáp anh thế nào đây?”

“Chọn một ngày, ôm một cái.” Bàn Đức lại trở về bộ dạng kiêu căng lớn lối: “Cô cũng có thể đổi cách khác để báo đáp.”

Nhìn thấy ánh mắt hỏi dò của Thái Dương, Bàn Đức nói từng câu từng chữ vô cùng rõ ràng: “Bắt đầu tập thể dục, hồi sinh một lần nữa.”

Sở Giới đầy kính ngác nhìn Thái Dương tinh thần sáng láng ra vào vào, làm việc, tập thể thao, lúc ăn cơm còn nói chuyện cười đùa, thậm chí còn tranh thủ thời gian nghỉ trưa đi mua sắm với Tiểu Mỹ... trước kia Thái Dương không bao giờ làm mấy loại chuyện nhảm chán này. Sở Giới còn trịnh trọng thỉnh giáo Thẩm Thư xem có phải Thái Dương vì quá khổ sở dẫn đến tâm lý xảy ra vấn đề rồi không.

Sau khi nghe xong, Thẩm Thư dịu dàng mỉm cười: “Không có vấn đề gì, trải qua chút đả kích, Thái Dương đang nghiêm túc yêu thương cuộc sống, đối với tương lai của Không Bồi và Thái Dương, có lẽ là chuyện tốt.”

Trong một buổi chiều mát rượi, Thái Dương nhận được thư của Không Bồi, con người anh luôn thành thực như vậy, cho dù là tiếng Anh, những con chữ nơi đầu bút vẫn rần ròi đầy dịu dàng. Thái Dương áp lá thư vào ngực, lắng lại tâm trạng kích động thật lâu vẫn luyến tiếc không nỡ xé ra, khẽ miết tay vào cái tên ‘Sun’ anh viết trên phong bì, thầm nghĩ đến tâm trạng của anh khi hạ bút xuống, cứ như vậy cất vào túi xách thật kỹ. Lúc tập thể dục, Bằng Đức quải lại nhìn nụ cười cứ treo nơi khóe miệng Thái Dương.

Đêm xuống, một ánh đèn, một chén trà, Thái Dương chậm rãi mở lá thư của Không Bồi ra.

Thái Dương,

Có khỏe không?

Sở Giới vẫn thường gửi email, biết cuộc sống của cháu mỗi ngày đều phong phú tươi đẹp, chú rất vui. Nhiều năm trước đây, cháu từng dùng một giọng nói rất khê hỏi chú rằng: “Đừng đi được không? Đừng để cháu lại một mình có được không?” Thế nên trước khi đi, ví như một lần nữa nghe cháu hỏi như thế, chú sợ mình không thể cất chân đi, rồi khỏi rồi mới có thể nói cho cháu biết.

Chú đã tới nơi này được vài ngày, ổn định mọi thứ rất nhanh, đừng lo lắng. San Diego là một thành phố duyên hải nằm ở góc tây nam California, mùa xuân mát mẻ những cơn mưa lất phất, mùa hè ánh mặt trời treo cao trong vắt, mùa đông ít lạnh và mưa, bây giờ đang vào mùa thu, nhiệt độ từ mười hai đến hai mươi bốn độ, trời trong rất dễ chịu. Khí hậu là môi trường sinh tồn, mỗi ngày được đắm mình trong bầu không khí dịu nhẹ cũng xem như điều may mắn. Nơi đây mang phong cách hiện đại với những bờ biển dài tuyệt đẹp, những con đèo ngang núi, những khu rừng quanh co uốn khúc, cây cối um tùm rậm rạp. Thành phố Los Angeles gần đó, giao thông rất thuận tiện dễ dàng. Nhà hàng, quán ăn, và các điểm tham quan có phong cách rất riêng. Phía đông San Diego, địa hình đa dạng từ chân đồi xanh mướt đến những dãy núi cao vút chọc trời rồi quay về với thị trấn lịch sử yên bình. Đường phố ở đây cắt nhau vuông góc như bàn cờ nên rất dễ định hướng. Khu vực phía Tây, dọc theo bờ biển là khu Embarcadero (bến cảng nhân tạo cho tàu đậu) với phong cảnh rất đẹp. San Diego thời kỳ đầu thống trị bởi Tây Ban Nha và Mexico, trong những ngày đầu phát triển của thành phố, người Tây Ban Nha đến đây giao thương buôn bán, sau vì địa lý chính trị dòng chảy người Mexico cũng tràn vào, vì vậy ở nơi này đâu đâu cũng có thể thấy kiến trúc mang phong cách Tây Ban Nha và món ăn Mexico. Cho thấy sự giao thoa mang đến rất nhiều sắc thái văn hóa độc đáo.

Hệ thống đại học San Diego California được xây dựng dựa theo tài liệu tham khảo từ Đại học Oxford và Cambridge, có phần tương tự với đại học Santa Cruz và Princeton. Có thể chọn chương trình học từ cử nhân đến MBA với rất nhiều chuyên ngành. Trong trường có ký túc xá và căn hộ dành riêng cho sinh viên, có thể đón xe buýt ngay trong khuôn viên trường.

Chú không cần tham gia khóa đào tạo ngôn ngữ, nên trực tiếp vào làm việc trong phòng thí nghiệm, thầy hướng dẫn là một ông cụ rất thú vị, thường hét to gọi: “Kong?”. Vì không sử dụng được thanh điệu nên rất khó nhận ra tên, nhưng quá trình học tập nghiên cứu, làm việc cùng nhau rất hài hòa. Việc đầu tiên hiện giờ của chú là học cách sử dụng hình ảnh công nghệ mới, đó là công nghệ hình ảnh được dùng trong các máy MRI, sử dụng nam châm mạnh và sóng radio để tạo ra hình ảnh của trái tim. Công nghệ này có thể cung cấp hình ảnh chi tiết của tim và các mạch máu từ nhiều góc độ để chẩn đoán các dị tật bẩm sinh của tim, các trường hợp tắc nghẽn và triệu chứng suy tim, đây là một kỹ thuật mới rất tốt, được kỳ vọng năm năm sau nó sẽ thay thế cách chụp động mạch thông thường. Nhưng thứ khiến chú thấy hứng thú nhất chính là sử dụng tế bào gốc có trong nước ối của bào thai, các tế bào gốc này có khả năng biệt hóa thành các tế bào chuyên biệt có thể nuôi cấy van tim. Như vậy trước khi đưa trẻ ra đời, có thể sử dụng kỹ thuật này tạo ra một van tim, đợi sau khi chúng được sinh ra, tiến hành phẫu thuật cấy ghép chữa lành trái tim bị bệnh. Thí nghiệm này vẫn còn trong giai đoạn sơ khai, chú rất muốn tham gia vào các thí nghiệm của họ, nhưng có một số điều kiện không phù hợp.

Thời tiết dần trở lạnh, thể chất của cháu hàn, nhớ vận động nhiều, chú ý giữ ấm. Nhìn dưới góc độ kinh tế, thời gian là báu vật vô giá. Dùng thời gian để học tập là hành động suốt đời, nhờ đó mà phong phú, sáng suốt, vì vậy không được phép từ bỏ.

Thái Dương, từ góc độ pháp luật mà nói, chúng ta là quan hệ huyết thống. Bởi vì có thể đưa cháu đi một đoạn đường, nên mới nâng niu trân trọng; cũng bởi vì chỉ có thể đưa cháu đi được một đoạn đường, nên cuối cùng chú phải buông tay. Nhưng cuối cùng của tất cả, chỉ mong rằng cháu có thể thật sự hạnh phúc.

Chúc tất cả những gì tốt đẹp bình yên.

Không Bồi.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

Thái Dương đưa tay tắt ngọn đèn duy nhất trong phòng, bóng tối lập tức phủ trùm lấy không gian, cô nhắm mắt lại nặc chính mình chìm vào bóng đêm tĩnh lặng. Những lời Không Bồi viết trong thư như lời trò chuyện với bạn bè, anh nói về San Diego, về môi trường, về lịch sử và thậm chí là đề tài nghiên cứu, về rất nhiều thứ, chỉ không có tình cảm của anh trong đó. Anh không nói có trống trải buồn tênh, có nhớ nhung tưởng niệm. Nhưng sâu trong những

dòng chữ, Thái Dương vẫn cảm nhận được Khổng Bồi đầy gian nan mà nói với cô rằng: ‘Từ góc độ pháp luật, chúng ta là quan hệ huyết thống. Bởi vì có thể đưa cháu đi một đoạn đường, nên mới nâng niu trân trọng; cũng bởi vì chỉ có thể đưa cháu đi được một đoạn đường, nên cuối cùng chủ phải buông tay’. Đáy lòng anh đau đớn rạn nứt như vậy có khác gì những hốt hoảng lo lắng của cô khi nhìn thấy dòng chữ đó. Anh nói ‘cuối cùng của tất cả, chỉ mong cô có thể hạnh phúc’; những lời đó đã để lộ tầng tầng lớp lớp tình cảm nhưng nhớ ẩn giấu trong lòng.

Thái Dương hít một hơi thật dài, bật đèn, cầm bút lên, nhưng thật lâu vẫn không viết được chữ nào. Sợ những gì có thể viết ra quá hời hợt sơ sài... , còn những lời tận đáy lòng muốn nói, lại không thể viết lên mà gửi đi, ‘Hãy nhanh trở về, em rất nhớ anh.’

‘Rót cuộc Hoa Điều đã chọc giận Lục Chính’, Thái Dương kỳ quái mở to mắt nhìn hai người một trước một sau đi vào nhà mình, thầm nghĩ vậy.

Hoa Điều buồn bực ngồi trong phòng ngủ không chịu ra, Lục Chính ngồi trên sofa phòng khách nói lời xin lỗi: “Ngày nghỉ cuối tuần, bị chúng tôi làm phiền rồi.”

Thái Dương mỉm cười ảm áp: “Hai người là người nhà, đừng khách khí như vậy.”

Lục Chính lau mồ hôi lấm tấm trên trán, thở dài một hơi, nhờ sự thân thiện của Thái Dương tâm trạng căng thẳng đã vơi đi không ít.

Thái Dương nhìn hẩn thẩn dò, Lục Chính siết chặt nắm tay nhìn chằm chằm vào cửa phòng ngủ: “Hoa Điều muốn chia tay.”

Thái Dương kinh ngạc: “Xảy ra chuyện gì?”

Lục Chính dường như đang tìm cách đập tan cơn giận của Hoa Điều: “Viêm Viêm tìm gặp Hoa Điều, có lẽ đã nói mấy lời bừa bãi gì đó. Hoa Điều liền dứt khoát đòi chia tay.”

Thái Dương đã hiểu ra, cái cô gái nóng nảy đầy kích động kia nhất định đã nói những lời khiến Hoa Điều cảm thấy áp lực khó xử. Cô nhìn Lục Chính nháy nháy mắt, đưa tay làm động tác trấn an rồi cố ý nói thật to: “Tình cảm yếu ớt mong manh tới mức chỉ vì mấy lời không đáng quan tâm của người khác mà có thể nói chia tay, vậy thì chia tay thôi. Lục Chính anh đi trước đi, người như vậy không đáng lưu luyến.”

Lục Chính cũng vờ ra về, còn vô cùng chân thật gây ra tiếng động mở cửa thật lớn. Cửa phòng ngủ bên trong cứ như vậy lập tức bật ra, Hoa Điều gương mặt đầy nước mắt chạy tới đuổi tay đâm vào ngực Lục Chính, Lục Chính một tay đóng cửa lại, một tay ôm Hoa Điều vào lòng, nghiêng rằng giận dữ nói: “Còn càn quấy như vậy lần nữa, anh sẽ cho em ăn đòn một trận đó.”

“Lục Viêm Viêm nói em không xứng đáng với anh, nói sinh viên trong trường bàn tán sau lưng anh, nói ba mẹ anh rất đau lòng, không để ý tới anh nữa.” Hoa Điều nức nở: “Em đòi chia tay là vì muốn tốt cho anh.”

Lục Chính siết chặt cánh tay giữ lấy Hoa Điều: “Tốt với anh, thì đừng dọa anh nữa.”

Thái Dương nhìn thấy vậy không khỏi phì cười, Hoa Điều lập tức đứng thẳng dậy, quay đầu lại bùng bùng nổi giận: “Cậu có còn là bạn thân của tớ không, tính kể sau lưng tớ.”

“Không tính kể, cậu có thể chạy ra nhanh vậy sao?” Thái Dương nhìn hai người họ, tâm trạng bỗng tốt hơn rất nhiều: “Bình pháp Tôn tử có nói, thỉnh tướng không bằng kích tướng.”

Lục Chính đưa tay lau sạch nước mắt trên mặt Hoa Điều: “Ba mẹ anh rất hiền, cả ngày làm bạn với thiên nhiên, độ lượng và thấu hiểu. Hai người biết em rồi, bảo mấy hôm nữa sẽ về đây thăm em.”

Hoa Điều không dám tin hỏi: “Bọn họ biết em... tất cả mọi chuyện sao?”

Lục Chính đau lòng gật đầu: “Đừng ám ảnh những chuyện đau lòng đó nữa, anh ở đây, không ai có thể tổn thương em.”

Hoa Điều theo thói quen áp mặt vào ngực Lục Chính, chợt nhớ ra Thái Dương đang đứng bên cạnh liền khựng lại.

Lục Chính và Thái Dương thấy vậy liền bật cười, Lục Chính đưa tay ôm cô vào lòng, khẽ nói: “Thái Dương là người nhà.”

Rót cuộc Thái Dương cũng tỏ lòng thương xót đi vào bếp, vừa đi vừa nói: “Tối nay ở lại đây ăn cơm đi, tớ làm tôm rang muối và cá sốt chua ngọt.”

“Được!” Cả hai đồng loạt ho hô.

Buổi tối tụ họp còn có Sở Giới, Thẩm Thư và Lâm Hòa Khiêm, bọn họ vốn định gọi điện báo Thái Dương ra ngoài ăn, cuối cùng bị trực tiếp mời đến nơi này. Lâm Hòa Khiêm đáng người mập mập mặt mũi hiền lành, rất thích các món ăn ngon, nhìn thấy một bàn thức ăn liền mỉm cười tươi như hoa.

“Không ngờ còn có cả ‘lươn giòn núi, đúng là đầu bếp vĩ đại mà!’” Lâm Hòa Khiêm ‘chặc chặt’ tấm tắc, nhanh chóng tìm một chỗ thoải mái nhất ngồi xuống.

“Đây là lươn sao?” Hoa Điều kỳ lạ chỉ vào cái đĩa, những sợi màu nâu đen được chắt thành hai khối, nhìn như hình núi đá, giữa hai ngọn núi có hai sợi giòn rụm bắc ngang qua giống cây cầu nhỏ. Trên đỉnh núi có đặt những sợi gừng như mái rom che núi. Bên dưới đặt những lá mùi tây như cây xanh rậm

rạp tươi tốt. Cherry đỏ cắt mỏng phần đầu đặt lên đỉnh mái rom, nhìn vô cùng độc đáo bắt mắt.

lon giòn đá

“Không phải, là nắm, dùng kéo cắt thành từng dây.” Thái Dương gọi mọi người ngồi vào bàn.

“Tôi thấy đây không phải đầu bếp mà là nghệ thuật gia.” Sở Giới than thở: “Không nỡ ăn.”

“Chuyện đó thì có gì kỳ lạ, phần lớn những đầu bếp tài giỏi của Trung Quốc đều là những ‘mỹ thực nghệ thuật gia’.” Lâm Hòa Khiêm từ từ thưởng thức từng món một, chậm rãi nói: “Từ xưa tới nay, ẩm thực Trung Quốc theo đuổi sự toàn vẹn, cầu kỳ. Sự tinh tế trong món ăn phải hội tụ đầy đủ hương, sắc, vị đến cách bày biện trang trí. Món ăn ngon phải có màu sắc đẹp, phải có hương thơm ngào ngạt, có vị ngon được chế biến từ nguyên liệu tươi, và cách trình bày thu hút ấn tượng.”

Hoa Điều kinh ngạc: “Học vấn uyên thâm như vậy! Cháu luôn cho rằng liên quan tới ăn uống cũng chỉ có giảm cân.”

Thẩm Thư chậm rãi nói: “Kiến thức về ẩm thực có thể nói là vô cùng tận, xét về phân bố có ‘Bắc Trung Nam’, xét theo khẩu vị có ‘Nam ngọt, Bắc mặn, Đông cay, Sơn chua’, chủ yếu có bốn trường phái lớn là Tứ Xuyên, Sơn Đông, Giang Tô, Phúc Kiến. Nếu ăn theo mùa thì mùa đông hương vị thuần túy nồng đậm, mùa hè nhẹ loãng thanh mát, mùa đông thường ninh hầm, mùa hè thường rau trộn tươi non.”

“Đúng vậy, từ xa xưa người Trung Quốc đã hình thành vững chắc quan niệm ‘dân coi cái ăn là trời’, thế nên rất chú trọng đến nghiên cứu văn hóa ẩm thực, một lời khó mà nói hết. Cho dù dùng cái hương, sắc, vị, hình, như người ta thường nói cũng khó bao quát được.” Thái Dương bê ra cho mọi người thêm một bát canh ngêu cá chép.

Sở Giới húp một muỗng canh, thấy ngon miệng, về mặt thẩm tính toán gì đó đầy hứng thú: “Tôi chỉ thấy người Trung Quốc khá thông minh, biết làm thế nào để nhét nhân bánh vào bên trong. Người Mỹ không như vậy, họ để nhân bánh lộ hết ra ngoài, mọi người xem cái gì mà hamburger, hot dog, pizza.”

“Pizza là của người Ý làm.” Lâm Hòa Khiêm buồn cười sửa lại: “Nhưng suy cho cùng, người Mỹ mua thức ăn thật đơn giản: một túi bánh mì, một lon thức uống, một bao cà rốt, vài củ hành, thỉnh thoảng có người mua thêm ít thịt bò. Bọn họ rất hiếm khi sử dụng gia vị, chỉ có dầu trộn salad là được dùng nhiều nhất. Có người tổng kết đặc điểm của thức ăn Mỹ, một là sống, bít tết tái còn tơ máu; hai là lạnh, phàm là đồ uống gì cũng cho thêm đá; ba là ngọt. Cái này dĩ nhiên là do người Trung Quốc dựa trên khẩu vị của mình mà nhận xét, nhưng cũng không phải không đúng. Trên thực tế, người Mỹ ăn uống chú trọng dinh dưỡng chứ không phải khẩu vị, bình thường phần lớn người Mỹ cũng không biết nấu nướng.”

Thẩm Thư xới cho Sở Giới bát cơm thứ ba: “Ở Trung Quốc, bất kỳ bữa tiệc nào, bất kể mục đích là gì, cũng sẽ chỉ có một hình thức, đó là mọi người ngồi vây quanh lại chung một chỗ. Trong bữa tiệc sẽ dùng bàn tròn, hình thức này có thể giúp tạo nên bầu không khí đoàn kết, lịch sự, hứng thú. Những món ăn ngon được đặt ở vị trí giữa bàn, nó không chỉ để người ta thưởng thức nếm thử mà còn thể hiện tình cảm khi người ta gặp gỡ mời nhau.”

Sở Giới đột nhiên nói: “Không Bồi nói ở Mỹ, quán cà phê Vân Nam, trà Tứ Xuyên rất phổ biến, tiệm thức ăn nhanh McDonald cũng nhiều như mì Hà Nam ở Trung Quốc. Đến quán cà phê, uống một tách cà phê hơn một đô, ăn một cốc kem hai ba đô, kem Mỹ có thể nói là tuyệt nhất, đa dạng phong phú, bên trên có đủ các loại hạt giòn tan, rất ngon.”

Mọi người khựng lại không nói gì nhìn Sở Giới, bầu không khí đang náo nhiệt đột nhiên yên lặng, lộ ra vẻ quái dị.

Tất cả mọi người đều biết Không Bồi không thích ăn kem, người thích, là Thái Dương.

“Không Bồi đi Mỹ sao?” Hoa Điều không nhịn được cất tiếng hỏi, thấy Thẩm Thư khẽ gật đầu, lại quay sang nhìn thấy Thái Dương vẫn là đáng vẻ tựa như không có gì xảy ra.

Lâm Hòa Khiêm vội tìm chuyện nói: “Vốn dĩ kế hoạch ban đầu của bệnh viện là cử Không Bồi đi, huấn luyện xong sẽ trở về đảm nhiệm chức Phó viện trưởng. Nhưng tiểu tử đó nói trong nhà có chuyện không đi được, đến lúc bệnh viện chuyển lịch sang cho tôi, âu phục cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, hẳn lại đổi ý.”

Mọi người cười ầm lên nhìn về mặt vờ tiếc nuối của Lâm Hòa Khiêm: “Âu phục của tôi và diễn thuyết đảm nhiệm chức viện trưởng gì đó vứt hết.”

Ánh mắt Thái Dương khẽ lay động, anh là hoàng hốt trốn bữa.

Ăn cơm xong, Sở Giới kéo Lục Chính, Hoa Điều và Thẩm Thư chơi bài. Lúc Thái Dương thu dọn bát đĩa, Lâm Hòa Khiêm đi tới giúp một tay.

Nghĩ ngợi một hồi, Lâm Hòa Khiêm rút cuộc cũng nói: “Đừng oán giận Không Bồi, cậu ấy cũng không dễ dàng gì.”

Thái Dương lắc đầu, sao cô có thể oán giận anh?

Lâm Hòa Khiêm có đôi tay mập mạp, không thon dài giống bàn tay Không Bồi, Thái Dương nghĩ tay như vậy cũng có thể làm phẫu thuật sao?

Lâm Hòa Khiêm thờ dài, thấp giọng nói: “Không Bồi... rất yêu cháu, ngoài sức tưởng tượng.”

Thái Dương ngẩng đầu mỉm cười, trong đôi mắt to tròn long lanh những giọt nước, đôi đồng tử đen láy đầy trí tuệ, giọng nói trong veo: “Cháu biết ả.”

Trong thời đại email chớp mắt đã tới, bức thư vẫn vượt ngàn dặm xa xôi đến tay cô, Thái Dương nhìn thấy bao nổi nhớ mong anh gửi về động lại nơi dấu

tay trên từng con chữ.

Lúc Bàn Đức nhấn chuông cửa cũng đã khá muộn. Mọi người đang ngồi ăn hoa quả, nhìn thấy Bàn Đức xách rượu đi vào, ai nấy đều cảm thấy kỳ quái.

“Qua giờ cơm rồi.” Hoa Diệu và Bàn Đức đã biết nhau.

“Ăn rồi, tôi đây xem bóng đá Châu Âu.” Bàn Đức chào hỏi từng người một, bộ dạng chẳng chút câu nệ, ra vào hoàn toàn tự do thoải mái.

Lục Chính khẽ hô một tiếng: “Barcelona đấu với Real Madrid! Hôm nay bị Hoa Diệu làm cho rối bời, quên mất chuyện quan trọng.”

Thái Dương tỉnh tỉnh trong sáng chẳng nghĩ ngợi gì phức tạp, nên không cảm thấy nửa đêm nửa hôm có người đàn ông mang rượu xuất hiện trước cửa nhà mình có gì đáng kinh ngạc, hơn nữa đáng về Bàn Đức rất hào phóng thoải mái khiến người ta không thể nào bài xích được. Chẳng mấy chốc, bốn người đàn ông một chai rượu, thêm một ít xúc xích, vừa thưởng thức vừa xem tivi.

Sau đó, Hoa Diệu phát hiện Lục Chính và Lâm Hòa Khiêm thích đội áo trắng, còn Bàn Đức và Sở Giới thích đội sọc xanh đỏ.

“Có biết cầu thủ nào không?” Lục Chính mỉm cười quay đầu nhìn Hoa Diệu, ánh mắt đầy yêu chiều.

“Dạ có.” Hoa Diệu mỉm môi trả lời: “Biết một người, rất đẹp trai.”

Thấy mọi người quay lại nhìn mình, xấu hổ nói: “Vợ anh ta là Victoria.”

Tiếng cười nổi lên bốn phía, thì ra nói Beckham.

Lục Chính cảm khái: “Beckham đã là anh hùng tuổi xé chiều.”

Bàn Đức bữu môi xem thường: “Beckham mùi hương son phấn quá nồng, không hoang dã ngổ ngược, có điều sút phạt trực tiếp không tệ. Không như Ronaldinho, lối chơi đầy ngẫu hứng đá bóng như múa như say, mỗi trận là một điệu vũ mê ảo đầy cuồng dại với những pha đi bóng lắt léo, những kiểu lừa bóng đạt đến độ ‘đăng phong tháo cực’, một phù thủy chính hiệu trên sân cỏ. Sút phạt đầy tài năng, những pha quặt bóng vào những nơi không ai ngờ đến, có thể đưa trái bóng tới bất cứ vị trí nào.”

Sở Giới cũng thích Ronaldinho, nhưng lại có nguyên do khác: “Anh ta thân thiện hiền hòa, không tham công, là một người có nhân cách tốt.”

Mọi người thảo luận hồi lâu không thấy Hoa Diệu nói gì nữa, thì ra đã tựa người vào sofa phía sau Lục Chính ngủ thiếp đi, bàn tay vẫn nắm chặt tay Lục Chính. Lục Chính nhẹ nhàng gỡ ra, đặt Hoa Diệu nằm ngay lại, lấy một cái chăn mỏng cẩn thận đắp lên rồi nắm lấy tay cô.

Bàn Đức ở một bên nhìn thấy hai bàn tay đan vào nhau có chút sững người, quay đầu tìm Thái Dương, nhìn thấy Thái Dương ngồi một bên nhẹ giọng trò chuyện với Thẩm Thu. Lâm Hòa Khiêm theo ánh mắt hần nhìn qua, nhìn Thái Dương, rồi nhìn Thẩm Thu, cuối cùng dôi mắt đi không nói đi.

Tuy Nghệ Cẩm Tường và Hàn Thu dạy cùng một trường với Lục Chính, nhưng vì không cùng chung học viện nên rất ít khi gặp mặt. Lúc Lục Chính nhìn thấy hai người đứng trước cửa văn phòng của mình cũng vô cùng kinh ngạc.

Nhưng rất nhanh sau đó anh liền mỉm cười: “Tôi nay không có lớp học, Hoa Diệu đi tìm Thái Dương rồi, chỉ bằng chúng ta đi ăn một bữa cơm được không ạ.” Lúc ba người ngồi vào chỗ, Nghệ Cẩm Tường và Hàn Thu luôn chăm chú quan sát Lục Chính, trong ánh mắt lộ ra vẻ vui mừng và tin nhiệm.

“Gần đây Hoa Diệu khác trước rất nhiều, cũng gần gũi với chúng tôi hơn. Trước đây, nó không bao giờ chịu nói chuyện với ba mẹ.” Hàn Thu xúc động nói cảm ơn: “Cảm ơn cậu đã giúp Hoa Diệu thay đổi, khiến nó cảm thấy vui về hạnh phúc.”

“Nhờ có Hoa Diệu, con mới biết được cuộc sống phong phú hạnh phúc đến vậy.” Về mặt Lục Chính đầy chân thành: “Con phải cảm ơn hai người đã dưỡng dục Hoa Diệu.”

Nghệ Cẩm Tường đầy trịnh trọng cất lời: “Tôi và bà xã mình tự nhận là người học nghệ thuật không phải kẻ tầm thường. Thế nhưng thời điểm Hoa Diệu cần chúng tôi nhất, chúng tôi lại chỉ có thể cho nó những lời răn dạy, quở mắng và trách móc. Lúc đó, phải kèm cặp rất nhiều sinh viên, cả ngày đều là công việc, không có tâm tư phân tích rốt cuộc thời kỳ trưởng thành Hoa Diệu đã chịu nhiều khốn khổ thế nào, cậu đã bù đắp lại cho nó những gì chúng tôi bỏ lỡ.”

Lục Chính mỉm cười: “Còn có chuyện này con muốn xin ý kiến bác, cuối tháng này ba mẹ con trở về, đúng lúc ngay dịp sinh nhật của Hoa Diệu, giờ mà kết hôn thì có chút vội vàng, vậy... có thể đính hôn trước được không ạ?”

Hàn Thu chần chừ một lúc rồi hỏi: “Cậu có biết, năm đó...”

Lục Chính nở nụ cười đầy cởi mở, chẳng chút khúc mắc: “Con biết, không quan trọng, hiện giờ con chỉ muốn được ở bên cạnh Hoa Diệu, chăm sóc cô ấy.”

Nước mắt Hàn Thu lập tức rơi xuống, Nghe Cẩm Tường vỗ vỗ vai Lục Chính, liên tiếp gật đầu: “Được, được, đính hôn.”

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

Ngày tháng cứ mãi miết đi qua, thời tiết cũng dần trở lạnh, gần đến sinh nhật của Hoa Điều, Thái Dương chuẩn bị cho cô ấy một đôi hoa tai Opal trắng, mỗi chiếc là bốn viên opal như những giọt nước nhỏ kết lại với nhau thành một cánh hoa rất độc đáo, cô đưa cho Bằng Đức xem trước.

“Những món đồ này, bắt quá chỉ là một đồng các khoáng chất.” Bằng Đức tuy xem thường nhưng cuối cùng vẫn phát biểu cho chút ý kiến: “Xét về giá trị, Opal trắng không bằng Opal đen; xét về màu sắc nó không bằng Opal lửa; xét về bảo dưỡng, so với bất kỳ loại đá quý nào Opal là thứ yếu ớt nhất sợ nóng, sợ ánh sáng. Lại không có lợi ích thực tế bằng phi thủy.”

Thái Dương ngạc nhiên nhìn Bằng Đức, Bằng Đức nói tiếp: “Tôi mà mua cho vợ mình, chỉ mua vàng. Cô xem, kim cương là cacbon, thạch anh là silic, thạch anh tím là silic lẫn sắt, opal là silic và hydro, oxy; ngọc lục bảo đựng crom mà lên màu xanh biếc, đá rubi đựng crom lên màu đỏ, ngọc bích cầm thạch đựng titan cho lên màu lam. Màu sắc đẹp mắt thì thế nào? Tuy là ngàn năm vạn năm tạo thành, cũng chỉ là tạp chất được tái sinh, chẳng có được niềm vui thuần khiết.”

Thái Dương kinh ngạc mở to hai mắt, Bằng Đức lại xảo quyết mỉm cười: “Tôi học nghiên cứu về khoáng vật.”

“Sao tôi lại không biết chứ?” Thái Dương ghen đơ hỏi.

“Trước giờ cô không hỏi.” Bằng Đức cất kỹ món quà của Thái Dương: “Tôi sẽ giúp cô đặt vào một cái hộp thật đẹp.”

Thái Dương nhìn Bằng Đức có dáng vẻ chẳng khác nào tên côn đồ vô lại này với ánh mắt hoàn toàn lạ lẫm, rốt cuộc nơi nội tâm hấn ẩn giấu bao nhiêu điều kỳ diệu đây? Hấn nhạy cảm, thông minh, lấy việc giúp người làm niềm vui cho chính mình, trọng nghĩa khinh tài, nhưng lúc nào cũng làm ra vẻ như có như không, hờ hững chẳng thêm để ý đến thứ gì. Khiến bạn không cảm thấy bị áp lực, lại không ngừng nhận được niềm vui và sự thư thái hấn mang đến. Thái Dương tiến lại gần vuốt tay ra ôm hấn: “Còn nợ anh.”

Cái ôm của Bằng Đức rất ấm áp, hoàn toàn không có chút ý niệm tình cảm trai gái, hấn nói lỏng vòng tay rồi nói: “Luật sư, cô lại gầy rồi.”

Kể từ sau lá thư hôm đó, rất lâu rồi cô không nhận được thư của Khổng Bồi. Những thông tin về anh đều do Sở Giới gián tiếp truyền đạt lại, Thái Dương nghĩ, mùa đông đang đến, không biết anh sẽ trải qua Giáng sinh như thế nào.

Món quà sinh nhật Lục Chính tặng cho Hoa Điều vô cùng khí thế, cách xa một trời một vực món quà của Thái Dương, là một chiếc nhẫn kim cương và buổi lễ đính hôn.

Trong tiệc đính hôn, lần đầu tiên Thái Dương nhìn thấy ba mẹ Lục Chính, hai người họ làn da ngăm đen, quần áo mộc mạc giản dị, ánh mắt đầy yêu thương. Nghe thấy họ dặn dò Hoa Điều: “Bé con, chúng ta không có nhiều thời gian chăm sóc Lục Chính, sau này nhờ con thay chúng ta bù đắp lại cho nó.”

Hoa Điều nghe xong, nước mắt không ngừng rơi xuống, Nghe Cẩm Tường và Hàn Thu ở bên cạnh luôn nắm chặt tay nhau. Nhiều năm qua, bọn họ vì áy náy luôn đáp ứng tất cả những đòi hỏi vật chất tùy tiện của Hoa Điều, nhưng không biết làm cách nào mới có thể đi vào nơi nội tâm chất chồng vết thương đó. Nghe Cẩm Tường nhìn Lục Chính, ông tiến lên bắt tay, nắm thật chặt trịnh trọng nói: “Cảm ơn.”

Trong phòng tràn ngập niềm hạnh phúc, lúc Thái Dương bước ra ngoài, Bằng Đức cũng đi theo bên cạnh: “Cũng muốn kết hôn sao? Chỉ bằng thử nghĩ đến tôi xem? Đáng người nhất đẳng, mặc âu phục vào còn điển trai hơn cả Lục Chính.”

Thái Dương không khỏi lướt qua tâm trạng đang ưu tư mà phì cười.

Đột nhiên có một người hệt như con lóc lao đến trước mặt hai người, nhìn kỹ lại, là Lục Viêm Viêm với trang phục luôn là màu đỏ, một bộ âu phục rực rỡ. Cô ta liếc nhìn Thái Dương, rồi nhìn Bằng Đức, vẻ mặt đầy hấn học: “Cô và Hoa Điều đúng là một dạng, không thể sống thiếu đàn ông sao?”

Thái Dương chau mày, cô không thích những lời lẽ xúc phạm thô lỗ như vậy, cũng không hiểu sự thù địch nặng nề này từ đâu mà ra, nên không nói gì bước đi, nhưng cánh tay đã bị Lục Viêm Viêm tóm chặt: “Năm đó, sao cô và Hoa Điều không chết luôn đi?!”

Thái Dương giật mình, Bằng Đức cũng chấn động, đồng thời gạt mạnh cánh tay Lục Viêm Viêm ra, kéo Thái Dương rời đi.

Không ngờ Lục Viêm Viêm đứng phía sau nghiêng răng bật cười: “Nghe Hoa Điều lừa dối dụ dỗ anh trai tôi, có thể đính hôn cũng xem như tu thành

chánh quả, vì anh trai tôi, tôi nhận. Nhưng Không Bồi cho dù có nhẫn nhịn đi nữa cũng sẽ không bao giờ có thể kết hôn với con gái của hung thủ giết anh trai mình, cô hết hy vọng đi.”

Câu nói này rất dài và trúc trắc, hồi lâu sau Thái Dương mới kịp phản ứng, cô cũng nhìn thấy ánh mắt không thể tin của Bằng Đức. Ánh mắt đó ngoài kinh hoàng sững sốt còn thấm đẫm cả xót xa và thương cảm.

Bằng Đức lập tức quay lại nói với Lục Viêm Viêm: “Muốn theo dõi chuyện thì cũng phải làm cho đáng tin vào, mọi người đều biết Không Triết chết vì tai nạn xe cộ.”

Trong mắt Lục Viêm Viêm lộ ra vẻ tàn nhẫn mà lứa tuổi này không nên có: “Anh nên biết tôi là phóng viên của tuần san không chỗ nào không nhúng tay vào... tất cả mọi chuyện của cô ta và Hoa Điều, tôi biết rõ từng chút một. Nếu không có vấn đề gì, Không Bồi sẽ không chuyển nhà sau khi sự việc xảy ra.”

“Tại sao điều tra tôi?” dường như tất cả sức lực của Thái Dương đã bị rút cạn, cô không biết vì sao cô bé xinh đẹp mà cô từng giúp đỡ lại giống như ma quỷ đầy lạnh lùng khát máu nhìn chằm chằm vào vết thương rách toan của cô thế này.

“Rất đơn giản.” Bằng Đức tựa như chẳng có việc gì một bên ôm lấy Thái Dương đang lung lay sắp đổ: “Thích Không Bồi, bị Không Bồi từ chối, giận chó đánh mèo, chạy tới đây nói vớ nói vẩn trút giận sang người khác.”

Lục Viêm Viêm mặt sạch bình tĩnh, sắc mặt đen sạm lại, thẹn quá hóa giận: “Tôi... sao có thể thích một ông già!”

Bằng Đức thờ dãi: “Hắn là đã bám lấy làm phiền Không Bồi không ít phải không, có thể bị Không Bồi chọc giận tới mức này, chắc chắn trước đó đã làm cho Không Bồi tức giận vô phương cứu chữa. Tiểu thư, cô tự mình rước nhục, chẳng thể trách người khác.”

Nói dứt lời, liền dẫn Thái Dương rời đi.

Ra đến cửa, nhìn thấy Đồng Nhan và Khúc Hạo Triết trang phục lộng lẫy đang nói chuyện với nhau. Khúc Hạo Triết cổ vờ như không nhìn thấy bàn tay Bằng Đức đang nắm tay Thái Dương: “Đang tìm em chụp ảnh đây.”

Thái Dương sắc mặt nhợt nhạt lắc đầu. Khúc Hạo Triết muốn hỏi chuyện gì đã xảy ra liền thuận tay kéo Thái Dương lại, Thái Dương đứng không vững loạng choạng té xuống. Bằng Đức đỡ cô lên, xoay người đảm bảo một cước về phía Khúc Hạo Triết, Khúc Hạo Triết nhìn thấy Bằng Đức vốn gai mắt đã lâu, nhất thời tức giận cũng vịn tay đảm lại.

Mọi việc xảy ra trong nháy mắt, Thái Dương bất giác lấy lại bình tĩnh, khàn giọng nói: “Dừng lại đi, đây là lễ đính hôn của Hoa Điều.”

Âm thanh quá nhỏ, hai người không ai nghe thấy, vẫn âm ỉ đánh nhau. Đồng Nhan nhìn thấy Bằng Đức thuận tay cầm cái ly thủy tinh trên bàn, chẳng chút suy nghĩ nhào vô chần cho Khúc Hạo Triết, chỉ nghe thấy Khúc Hạo Triết ôm lấy mình hoảng hốt la lên: “Đồng Nhan.” Cũng không thấy đau, đưa tay sờ lên đầu thấy máu chảy xuống, nhoen miệng cười an ủi: “Không sao, đừng lo lắng.”

Bằng Đức vội mở cửa xe ra chờ hai người bước lên, Khúc Hạo Triết nhìn cũng không thèm nhìn, ôm Đồng Nhan ngồi vào trong.

Thái Dương ổn định lại tâm trạng, đi theo lên xe, ngồi vào chỗ lấy điện thoại ra gọi cho Hoa Điều, nói bốn người đi uống rượu. Trong ngày vui này, Hoa Điều không nổi giận, chỉ cười hi hi: “Tôi nay sẽ đi tìm mọi người.”

Đồng Nhan phải khâu mấy mũi, may mắn chỉ là vết rách ngoài da, cô ấy bảo Thái Dương ngồi bên cạnh mình.

Đồng Nhan khẽ nói thầm: “Vị trí vết thương cũng không khác Hoa Điều bao nhiêu.”

Thái Dương cầm tay cô ấy: “Bảo Khúc Hạo Triết vào đi, anh ta ở bên ngoài sắp phát điên rồi.”

Sắc mặt Đồng Nhan đỏ ửng lên: “Tôi xấu hổ lắm.”

Thái Dương mỉm cười ảm áp, bước ra cửa nhìn thấy hai người đàn ông đứng cách nhau rất xa, không ai thèm để ý ai.

Nét mặt Khúc Hạo Triết đầy lo lắng: “Như thế nào, có nghiêm trọng không?”

Thái Dương lắc đầu: “Vào xem đi.”

Khúc Hạo Triết không chút chần chừ, vội vã chạy vào, Thái Dương biết tình cảm Khúc Hạo Triết dành cho Đồng Nhan đã âm thầm nảy nở và đang lớn dần lên, có lẽ bản thân anh ta chưa nhận ra mà thôi.

Cô đi đến bên cạnh Bằng Đức: “Đây là thương tích nhẹ, chỉ liên quan đến bồi thường dân sự. Chỉ cần nặng hơn chút nữa, thời gian hoãn thi hành án sẽ lập tức bị hủy bỏ.”

Bằng Đức nhìn Thái Dương: “Luật sư, không nên tin lời nói của người phụ nữ điên đó.”

“Tôi sẽ tìm chứng cứ.” Thái Dương mệt mỏi tựa người vào tường: “Tôi vẫn luôn không có được đáp án chính xác từ Không Bồi, thì ra tôi đã đặt sai câu hỏi, chúng ta đi thôi.”

Bàng Đức đi về phía phòng cấp cứu định xin lỗi Đồng Nhan, vừa hé cửa ra đã vội lui lại, nhất định là nhìn thấy hai người đó đang thân mật với nhau.

Thái Dương nhoen nụ cười hiếm hoi từ nãy đến giờ: “Anh trái lại đã tác thành cho một mối nhân duyên rồi, hôm nào đó mời bọn họ ăn bữa com giảng hòa đi.”

Bàng Đức không yên lòng, cứ khăng khăng đi theo Thái Dương. Thái Dương đành mặc kệ, bảo hắn ngủ trên sofa.

Lúc đang làm việc Hoa Diệu gọi điện tới: “Hôm qua tớ bận rộn đến hồ đồ, Thái Dương sau này cậu nhất định đừng đính hôn, hãy trực tiếp kết hôn luôn. Hôm nay, Đồng Nhan và Khúc Hạo Triết cùng nghỉ phép, các cậu uống rượu kiểu gì vậy?”

Thái Dương nhìn Bàng Đức đang ngủ say sưa trên sofa trong phòng làm việc của mình: “Không uống nhiều, chỉ mượn cơ hội để lười biếng thôi.”

Thái Dương đặt điện thoại xuống định đi ra ngoài, Bàng Đức vẫn còn đang nhắm mắt chợt lên tiếng: “Luật sư, đi đến Cục Cảnh sát tìm hồ sơ, chúng ta cùng đi.”

Thái Dương xiêu lòng đầu hàng: “Được, cùng đi.”

Thì ra nơi Không Bồi sống trước đây cách chỗ này rất xa, cũng may Thái Dương có người quen, nên rất nhanh đã tìm ra được một tập hồ sơ từ trong phòng lưu trữ, năm tháng qua đi bề mặt đã ố vàng. Đây là hồ sơ vụ án và bản kết luận điều tra, bên trên có viết hai cái tên: Không Triết, Mục Đan.

Không được phép mang hồ sơ ra ngoài, Thái Dương vào một căn phòng làm việc không có người, run rẩy mở ra. Bàng Đức đứng một bên hút thuốc, lặng lẽ nhìn gương mặt Thái Dương ngày càng tái nhợt, hơi thở dồn dập, đợi đến khi lật xong trang cuối cùng, mồ hôi lạnh tuôn đầm đìa trên người Thái Dương, ánh mắt không biết đã lạc đi nơi nào, Bàng Đức cảm thấy có gì đó không ổn, đang định đi qua, đã nhìn thấy Thái Dương mềm nhũn, bất tỉnh ngã xuống đất.

Thái Dương cảm thấy như có một ngọn lửa hùng hực thiêu đốt rồi một tảng băng lạnh đè ép cô xuống, trong cơn mơ hồ mê tỉnh đó trước mắt có lúc là màu đen kịt của vòng nước xoáy sâu hun hút, có khi là màu máu đỏ đầy tang thương. Phảng phất có tiếng người nói chuyện, nhưng không biết đang nói gì.

Xa xa ngoài cửa sổ, hình như cô nhìn thấy một bãi cỏ xanh ngút ngàn, một chiếc váy trắng, dường như là dáng vẻ chính mình thời thơ ấu, rất ngoan ngoãn và yên tĩnh. Có ánh trời chiều buông nắng xuống ngày đông, phảng phất bên tai tiếng Không Bồi cười hiền lành ấm áp: “Thái Dương, Thái Dương, tới đây xem mặt trời nào.”

Cô nhìn thấy một căn phòng có rất nhiều sách, một cái bàn thật lớn của Không Bồi, cái bàn nhỏ kia là của mình, mỗi lần hai người ngồi đọc sách hồi lâu, Không Bồi thường nhẹ nhàng cất lời khen: “Thái Dương, có thể chú tâm vào đọc sách là người con gái xinh đẹp nhất.”

Ánh sáng bỗng mất đi, bóng tối đổ ập xuống, gió mưa vùn vù, sấm chớp thét gào. Thái Dương nhìn thấy chính mình, nhỏ bé co ro bưng tỉnh giữa giông tố, cô tìm thấy một vòng tay ấm áp quen thuộc, nghe thấy giọng nói dịu dàng của Không Bồi: “Thái Dương, Thái Dương, đừng sợ, chú ở đây.”

Đột nhiên, cô nhìn thấy mẹ nằm đó, khuôn mặt bà hơi ngẩng lên, sắc mặt trắng bệch, mắt nhắm nghiền. Cô đứng bên cạnh, thẳng tắp, không khóc, chỉ lặng lẽ hỏi: “Có phải cháu chỉ còn đơn độc một mình không?” Cô nghe thấy âm thanh của Không Bồi: “Không đâu, còn có chú.”

Phảng phất nghe thấy mình đang hỏi Không Bồi, ‘Đừng đi được không? Đừng để cháu lại một mình có được không?’

Cô nhìn thấy một người đàn ông khuôn mặt bê bết máu, toàn thân đều là máu: “Mẹ cô thiếu nợ, cô phải trả!”

Mẹ thảm thiết kêu lên, tóm lấy cổ tay cô: “Không phải lỗi của mẹ, không phải...”

Thái Dương sợ hãi giật mình tỉnh dậy, cả người ướt đầm mồ hôi, trong phòng không có ánh mặt trời, cũng không có bóng tối, chỉ có ánh đèn trong suốt.

Rất yên tĩnh, Thái Dương nhìn thấy Lâm Hòa Khiêm béo tròn phúc hậu mặc áo blouse trắng, thấy Thái Dương đã tỉnh lại, vừa kiểm tra vừa dặn dò y tá bên cạnh chuẩn bị chút cháo: “Tỉnh rồi sao? Cháu đã mê man suốt hai ngày.”

Thái Dương khàn khàn giọng hỏi: “Cháu bị sao vậy ạ?”

“Chất độc từ mũi từ miệng mà vào, buồn rầu ảm ức tích tụ trong phổi, dạ dày, sau đó tấn công vào trong, đóng chiếm ở lại không chịu rời đi, xâm nhập vào tim, dẫn đến tắc nghẽn tim, máu huyết luân chuyển không được, dẫn đến buồn thất trái giãn gây hở van hai lá cơ năng. Tâm tĩnh không yên, huyết ở trong tâm tắc trở không thông, đình trệ, ứ đọng trong cơ thể.” Lâm Hòa Khiêm hết như sự phụ hòa thượng tụng kinh, tụng một hồi đầu óc của Thái Dương choáng váng rồi tỉnh rồi mù, biết rõ hấn đưa mình, lại không có đủ sức để cười.

“Đơn giản chút đi ạ.” Thái Dương nhắm hai mắt lại, để cho Lâm Hòa Khiêm lau khô mồ hôi trên trán mình.

“Viêm cơ tim nhiễm độc.” Động tác của Lâm Hòa Khiêm rất nhẹ nhàng: “Hai ngày nay cháu người ngã ngựa đổ, hầu hết mọi người đều tới thăm, đã bị chú đuổi về hết. Ánh mắt chịu đựng của tên tiểu tử Bàng Đức kia y hệt như con khỉ, vừa mới về tức thì.”

“Xảy ra chuyện gì?” Lâm Hòa Khiêm ngồi xuống cạnh giường.

Thái Dương khẽ thở dài, chuyện cần đổi mặt đương nhiên sẽ tới.

“Cháu đã biết Không Bồi chết như thế nào.” Những giọt nước mắt theo khóe mắt chảy xuống, cảm giác bỏng rát quét qua hai gò má: “Cháu nhìn thấy hình ở hiện trường.”

“Đã qua đời nhiều năm như vậy, đang yên đang lành tra chuyện đó ra làm gì?” Lâm Hòa Khiêm ngỡ ngàng lắp bắp: “Ai đưa?”

“Không Bồi không hận cháu sao?” Nước mắt của Thái Dương ào ạt tuôn ra không dứt, Không Bồi luôn huấn luyện cô kiên cường tự chủ, có lẽ anh sợ một ngày nào đó cô sẽ phải đối mặt với chuyện này. Bị kịch ba mình sát hại mẹ mình và ba đương, không phải đứa trẻ nào cũng có thể chịu đựng.

“Sao có thể?” Lâm Hòa Khiêm an ủi: “Đừng nghĩ ngợi lung tung, cháu vẫn còn đang sốt. Năm đó, nếu Không Bồi có một tia oán hận sẽ không thể nào giữ cháu ở lại, hẳn độ lượng nhân từ, sống chung với nhau lâu như vậy cháu còn không biết sao?”

“Cháu cảm thấy... thật có lỗi.” Nước mắt của Thái Dương càng lúc càng ướt đầm khuôn mặt. Lâm Hòa Khiêm luống cuống tay chân vừa lau vừa oán hận: “Chú luôn nói với Không Bồi, nuôi một nha đầu nhỏ rất phiền toái, động một tí là khóc, sao hẳn có thể không biết mệt mà nuôi nhiều năm như vậy.”

Y tá mang cháo vào, kinh ngạc nhìn bộ dạng luống cuống hết cách của bác sĩ Lâm. Lâm Hòa Khiêm dứt từng muỗng cháo cho Thái Dương, Thái Dương chậm rãi nuốt xuống, hoàn toàn không biết mùi vị gì.

Bóng đêm phủ xuống nồng đậm, Thái Dương không ngủ được, Lâm Hòa Khiêm câu có câu không nói chuyện phiếm với cô.

“Bé con cháu trước đây không giống với những đứa trẻ khác.” Lâm Hòa Khiêm chậm rãi nói, gương mặt hiện đầy ý cười: “Không nghịch ngợm, không thích nói chuyện, đôi mắt đen to tròn sâu thẳm, thường mặc một chiếc váy trắng, yên tĩnh ngồi đọc sách. Đưa cháu đi ăn cơm, cũng lặng lẽ ngồi. Bọn chú thường nửa đùa nửa thật bảo Không Bồi để cháu ở với bọn chú mấy hôm, hẳn luôn xem như bảo bối quý giá chẳng bao giờ đồng ý.”

Thái Dương thấy tim mình bỗng ấm áp, thời thơ ấu chẳng kiêng kị gì, tuổi trẻ liều lĩnh hồ đồ cũng bởi vì được anh chăm sóc quá chu đáo, chiều chuộng hết lòng.

“Khi đó, cháu là chủ đề chính trong những lúc trò chuyện của Không Bồi, hẳn vốn là người không thích nói chuyện, lần nào cũng là Thái Dương thế nào, Thái Dương ra sao, Thái Dương đoạt giải nhất cuộc thi văn học, Thái Dương học rất giỏi, Thái Dương biết nấu cơm, Thái Dương bị bệnh, Thái Dương hết ốm rồi...” Lâm Hòa Khiêm nhìn ánh đèn đang tỏa sáng, nơi khóe mắt hoen ướt: “Cho đến một ngày, bọn chú nói nên tìm cho Thái Dương một người mẹ, Thẩm Thư cũng nói những cô bé không có mẹ phần lớn đều cảm thấy thiếu hụt tình thương, vào tuổi trưởng thành sẽ dễ gặp những áp lực tâm lý. Không Bồi liền thật sự nghiêm túc bắt đầu tìm một người thích hợp làm mẹ Thái Dương. Khoa bọn chú có một người phụ nữ tên Đằng Miên Ngừ đã ly hôn không có con, tính cách dịu dàng hiền lương, rất thích Không Bồi. Thời điểm bọn họ sắp kết hôn, cháu và Hoa Điều cùng nhau được đưa vào bệnh viện.”

Thái Dương ngập ngừng nhìn Lâm Hòa Khiêm, hẳn mỉm cười nhìn lại: “Thái Dương, cháu nợ Không Bồi một người vợ.”

“Mùa thu đó, cháu và Hoa Điều được Nghê Cẩm Tường phát hiện ra đưa tới bệnh viện. Không Bồi gần như lập tức lao tới, chú nhớ lúc đó cả người hẳn ướt đầm mồ hôi dù ngoài trời rất nhiều gió, hẳn nhìn chăm chăm cánh cửa phòng cấp cứu không dám đi vào. Nắm chặt tay chú hoảng loạn hỏi, một trăm viên thuốc ngủ có phải sẽ gây chết người không?”

“Chú nói hai đứa cùng nhau uống, phát hiện sớm nên không có chuyện gì, đang rửa ruột ở bên trong, vào xem đi.” Lâm Hòa Khiêm cười cười: “Nói sao Không Bồi cũng không chịu vào, Nghê Cẩm Tường cầm trên tay hai bì thư màu đỏ, đưa một cái cho Không Bồi nói đây là thứ bọn nhỏ một mực nắm chặt trong tay. Chú không biết cháu đã lưu lại những lời gì cho Không Bồi, chỉ thấy Không Bồi xem xong không để ý gì tới xung quanh bật khóc. Hẳn là người luôn nội tâm kín đáo, đời này có lẽ chỉ thấy hẳn mất kiểm soát như vậy một lần đó. Hoa Điều chỉ viết một câu ‘Ba mẹ, con hận các người, kiếp sau sẽ không làm con gái của hai người nữa.’ Nghê Cẩm Tường cũng đứng ngay đó bật khóc với Không Bồi.”

Thái Dương biết khi đó ba mẹ của Hoa Điều không có thời gian quan tâm đến cậu ấy, lúc đó những lời đồn đại không hay nổi lên bốn phía, họ cũng không thể vượt qua được áp lực để an ủi khuyên nhủ con gái. Hoa Điều cô độc, tự ti, cảm thấy ba mẹ ghét bỏ mình, trên đời này chẳng còn gì để lưu luyến nữa nên mới cực đoan như thế. Nghĩ đến hiện giờ, Hoa Điều đã tìm được hạnh phúc ấm áp, đời người có thể nói phong thủy luân hồi. Chỉ có Không Bồi và cô, vẫn đứng yên đó, hướng về nhau.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

“Sau khi cháu tỉnh lại, Không Bồi và Đằng Miên Ngừ có một lần nói chuyện với nhau, hôn lễ lập tức hủy bỏ. Không bao lâu sau Đằng Miên Ngừ cũng chuyển đến bệnh viện khác. Không Bồi nói Thái Dương vì áp lực học tập quá lớn nên tâm trạng không tốt, cần phải tập trung chăm sóc, nên không thể kết hôn.” Giọng nói của Lâm Hòa Khiêm vang lên bình thản và yên ả: “Nhưng chú phát hiện, kể từ lúc cháu tỉnh lại, Không Bồi đối với cháu liên xa cách rất nhiều. Hồi tối, Không Bồi nhân nhậ nói, Thái Dương trưởng thành rồi phải có cuộc sống riêng của mình. Sau khi cháu lên Đại học, những kỳ nghỉ đông nghỉ hè rất ít khi trở về, lần nào uống rượu Sở Giới cũng bảo Thái Dương là con bé không có lương tâm, không thêm nghĩ gì tới mấy ông chú già

bọn mình.”

Lâm Hòa Khiêm bắt chước y như đức ngữ điệu và dáng vẻ của Sở Giới khiến cho những nhân nhật ưu thương nơi đáy lòng Thái Dương cũng lập tức tan ra, không khỏi mỉm cười.

Năm đó cô đã không nghĩ tới điều này, chỉ biết Khổng Bồi từ chối và xa cách, không dám tiến lại gần anh. Ngủ cùng phòng ký túc xá với những cô bạn trẻ trung vui vẻ đầy tươi sáng, chỉ riêng bản thân mình, cả ngày vui đầu vào sách vở, mỗi ngày lo lắng, mỗi ngày khổ sở, không có bất kỳ niềm vui nào. Bàng Đức nói cô không có bản ngã, không có cái tôi của riêng mình, lúc nào cũng sống trong cảm xúc của Khổng Bồi, chỉ e đó là sự thật. Thái Dương khẽ thở dài, những khổ sở trong lòng cũng từ từ tan ra.

“Chú đã sớm biết tâm sự của Khổng Bồi.” Lâm Hòa Khiêm đầy yêu thương nắm tay Thái Dương, những ngón tay cô lạnh buốt: “Có lần bệnh viện tổ chức du lịch đến một nơi gần trường học của cháu, bọn chú có ý định đi tìm cháu. Ra đến cửa, Khổng Bồi lại ngập ngừng không chịu đi, chú có chút khó hiểu, đã gần hai năm không gặp, chẳng lẽ không nhớ cháu sao? Khổng Bồi chỉ kéo chú đi uống rượu, mãi đến khi thật say rồi mới nói, không phải không nhớ cháu, mà là quá nhớ cháu.”

Lâm Hòa Khiêm bao bọc hai tay Thái Dương trong tay mình: “Những lời Khổng Bồi nói với chú lúc đó, chú vẫn nhớ như in, hẳn tức giận bản thân mình thích cháu, nói rằng thích đứa trẻ tự tay mình nuôi lớn là hành vi rất cảm thù, hẳn không thể tha thứ cho chính mình. Lúc đó, chú hết sức kinh ngạc, liền hỏi, ‘Thái Dương có biết không? Bắt đầu từ khi nào?’”

Thái Dương vô cùng khẩn trương, chăm chú lắng nghe, Lâm Hòa Khiêm nhìn thấy dáng vẻ đó của cô, mỉm cười ấm áp: “Khổng Bồi nói trước giờ vẫn luôn xem cháu như con gái của mình, đáng yêu, trí tuệ, khéo hiểu lòng người. Mãi đến cái ngày cháu tự sát, để lại câu nói kia trên bức thư gửi cho hân... ‘Hy vọng có kiếp sau, hy vọng được gặp lại anh, hy vọng cùng anh hẹn thề, sống chết bên nhau, nắm lấy tay người, răng long đầu bạc.’ Khổng Bồi vô cùng chấn động, lúc đó hẳn chỉ có một tâm niệm duy nhất, Thái Dương phải sống, nếu không...”

Lâm Hòa Khiêm chậm rãi thốt ra mấy chữ: “Sống một mình còn vui vẻ gì!”

Thái Dương sửng sò, chỉ biết nhiều năm qua, Khổng Bồi luôn kiên trì kháng cự, nào biết trong tim anh lại thâm trầm nặng nề đến thế. Lâm Hòa Khiêm nói tiếp: “Khổng Bồi nói, từ nhỏ Thái Dương đã phải trải qua rất nhiều đau khổ, mười mấy tuổi nhưng luôn trầm tĩnh, trong sáng thông minh, chứng chạc hơn lứa tuổi rất nhiều, sẽ không dễ dàng thay đổi tình cảm như những đứa trẻ khác. Bởi vậy, sợ chính mình làm ảnh hưởng Thái Dương, không thoát ra khỏi thế giới nhỏ hẹp để nhìn ngắm những điều tốt đẹp bên ngoài. Ngày từng ngày, Thái Dương trưởng thành xinh đẹp rực rỡ như sớm mai, ngày từng ngày bản thân chìm vào căn cội chiều tà. Tối hôm đó, lúc uống rượu Khổng Bồi nói, ‘hận không thể đợi chờ, nhật nguyệt rồi tiêu hủy, đất trời cũng héo khô’, tối hôm đó rốt cuộc cũng không đi gặp cháu.”

Nỗi xót xa dâng lên trong mắt, Thái Dương không cách nào kìm nén được, nhìn Khổng Bồi ngày ngày bình thản ấm áp, mà không biết bản thân anh luôn đấu tranh giãy dụa, dẫn vật đẩy bất lực như thế, so với những nhung nhớ của cô, có lẽ anh còn mệt mỏi khổ sở hơn rất nhiều.

“Thời điểm tốt nghiệp, Khổng Bồi nói Thái Dương sắp trở về, ánh mắt rạng ngời.” Lâm Hòa Khiêm cười: “Lúc đó chú nghĩ sợ là cháu và Khổng Bồi không cách nào sinh hoạt bình thường được, thế nhưng hai người tuy không ở cùng nhau nhưng lại chẳng chút cách xa. Khổng Bồi vốn là người trầm tĩnh kín đáo, cháu cũng là người điềm tĩnh như thế, có lần chú hỏi Khổng Bồi, nếu cháu lấy chồng thì thế nào, Khổng Bồi cười xa xăm, ‘có thể nhìn thấy cô ấy là đủ rồi, cô ấy hạnh phúc là đủ rồi.’”

“Nhưng chuyện tình cảm sao có thể kiểm soát được? Khổng Bồi ngày lại ngày mất ngủ, nhiều lần chú nhìn thấy hân cầm lá thư màu đỏ kia, xem đi xem lại.” Lâm Hòa Khiêm siết chặt tay Thái Dương: “Cháu bị trật chân, bị phỏng tay, Khổng Bồi nhắc tới với ánh mắt đầy đau lòng. Thời điểm Khúc Hạo Khiết tận lực theo đuổi cháu, Khổng Bồi buồn bực, mâu thuẫn, ghen tị. Cháu không biết, số di động của cháu trong điện thoại của hân là tiếng chuông đặc biệt, hân chỉ cài đặt cho một mình cháu. Cái hôm Sở Giới gọi điện tới nói cháu thăm khóc một mình trong phòng làm việc, hân vội vàng lao đi tìm cháu. Có lần cháu khóc trong ngực hân, hân nói với chú, hân không kháng cự được nữa rồi, nên phải đi. Mấy ngày đó, Khổng Bồi cơ hồ không ngủ được, nướ mắt đỏ hoe, râu mọc dài, mấy y tá đều kỳ quái, bác sĩ Khổng luôn sạch sẽ gọn gàng sao lại trở nên nhếch nhác như thế.”

Lúc Lâm Hòa Khiêm buông tay ra, tay Thái Dương đã ấm nóng lên, đôi mắt cũng nóng rát, những giọt nước mắt khẽ rơi xuống, dưới ánh đèn sáng ngời, càng tương phản lên cái màu trong suốt lấp lánh.

Lâm Hòa Khiêm nói tiếp: “Hân nói hân từng ngồi bên cháu một đêm, bởi vì có cháu, đêm đó hân đã ngủ rất yên ổn. Sở Giới hỏi hân, hai người anh tình em nguyện, sao lại không thể kết hôn với Thái Dương. Khổng Bồi chỉ âm thầm lắc đầu, vô cùng đoạn tuyệt nói rằng cho dù ngăn cản được miệng đời, cũng khó dần được sự tự trách, cả đời ấy nấy, hân thẹn vì đã giam cầm cháu lại, không thể hạnh phúc, còn làm liên lụy Thái Dương.”

Thái Dương nghĩ đến dáng hình cô độc kia, tim nhói đau, giận mình yếu đuối, cho rằng lặng lẽ dõi nhìn anh, Khổng Bồi sẽ không bị áp lực.

Có tia nắng đầu ngày rơi vào cửa sổ, Thái Dương chăm chú nhìn, mặt trời đã lên, tất cả rồi sẽ khác với đêm tối phải không? Lâm Hòa Khiêm dõi theo ánh mắt của cô, cũng cảm thấy nhẹ nhõm: “Chú tan ca đây, Thái Dương, rồi hân sẽ trở về, đừng tự dẫn vật mình, hai người còn ngày tháng rất dài.”

Lúc Bàng Đức mang về mặt phờ phạc, lún phún râu bước vào phòng bệnh, nhìn thấy Thái Dương sắc mặt hồng hào đang hòa mình trong ánh mặt trời sáng rõ.

“Lâm Hòa Khiêm dùng linh đan thần dược gì mà tôi chỉ vừa về chợp mắt một chút, cô đã tỉnh táo thế này.” Bàng Đức đưa tay sờ sờ trán Thái Dương: “Còn hơi nóng, cô làm sao vậy, đột nhiên té rầm xuống, sau này đừng có dọa người ta ách như vậy.”

“Đói bụng quá.” Giọng nói của Thái Dương nhẹ nhàng, vẻ mặt không tập trung nói một câu khiến Bàng Đức ngờ người: “Muốn ăn canh cá.”

“Xuất viện rồi ăn, giờ ăn trước chút gì nhẹ thôi.” Bàng Đức mặc áo khoác vào, chuẩn bị đi ra ngoài mưa.

“Mi cay Thành đô cũng được.” Thái Dương ở phía sau nói với theo.

Có một y tá đi vào quát to: “Vớ vẩn, không được ăn gì hết, đến căng tin mua chút cháo đi.”

Thái Dương nhìn thấy Thẩm Khanh cầm kim tiêm tiến vào, không khỏi ném cho Bàng Đức ánh mắt cầu cứu. Bàng Đức trước giờ chỉ thấy Thái Dương mạnh mẽ điềm tĩnh, không nghĩ cô lại sợ tiêm. Buồn cười đi tới, cầm tay Thái Dương.

Thẩm Khanh nhìn thấy hành động đó, nét mặt lộ vẻ ngạc nhiên vui mừng, nghĩ thẩm hóa ra không phải tình địch của mình, không khỏi tháo vế mặt cứng nhắc xuống, nhẹ nhàng đẩy kim vào. Thái Dương thở phào, nhìn Bàng Đức đầu hàng: “Vây mua một chút cháo đi.”

Lúc Bàng Đức đi rồi, Thẩm Khanh hạ thấp giọng hỏi: “Bác sĩ Không có nói khi nào thì về không?”

Thái Dương lắc đầu, một lúc sau nhìn thấy Hoa Điều, Khúc Hạo Triết và Đồng Nhan cùng tiến vào, trên tay ôm bó hoa tươi thắm: “Cậu cũng chịu tình rồi, suýt chút nữa tớ đã gọi điện cho người giám hộ của cậu, nhưng không biết số bên đó, hỏi Sở Giới và Lâm Hòa Khiêm, hai người sợ Không Bồi lo lắng cũng không chịu cho.”

Thẩm Khanh đứng một bên tròn mắt nhìn, miễn cưỡng chào hỏi rồi đi ra ngoài. Hoa Điều ở phía sau khoa tay múa chân: “Tiểu nữ nhân!”

(*Một cô gái thường dựa vào chồng (hoặc bạn trai) hoặc những người khác giúp đỡ, không thể quản lý mọi thứ một mình.)

“Tớ không có việc gì.” Thái Dương nhin cười: “Đồng Nhan sao rồi?”

“Đừng lo, không để lại sẹo.” Sắc mặt Đồng Nhan hồng hào, đôi mắt lấp lánh, dường như các cô gái đang yêu thương như vậy.

Ánh mắt của Khúc Hạo Triết cũng đậu trên gương mặt Đồng Nhan không dời.

Hoa Điều vô cùng kinh ngạc nhìn một màn này: “Xảy ra chuyện gì tớ không biết sao?”

Ba người cùng bật cười, Khúc Hạo Triết đỏ mặt duỗi tay ôm Đồng Nhan vào lòng, hỏi lại Hoa Điều: “Thế này đã rõ chưa?”

Bàng Đức đi vào, nhìn thấy Khúc Hạo Triết, mặt người nào người nấy đen thui, lúng ta lúng túng.

Thái Dương không nhịn được thờ dài, kéo kéo tay áo Bàng Đức, Bàng Đức miễn cưỡng nhìn Đồng Nhan cất lời: “Xin lỗi.”

Khúc Hạo Triết lên tiếng thay Đồng Nhan: “Xin lỗi bằng lời nói, phỏng có ích gì.”

Thái Dương biết Khúc Hạo Triết không đặt mấy chuyện đó trong lòng, bèn cong môi mỉm cười: “Đợi tôi xuất viện, Bàng Đức làm chủ, mở tiệc chiêu đãi Đồng Nhan, Khúc Hạo Triết, Hoa Điều và tôi ăn theo. Nếu không, Đồng Nhan kiện Bàng Đức cố tình gây thương tích.”

Bàng Đức giằng co với Khúc Hạo Triết hồi lâu, rốt cuộc đương đương tự đắc nhướn mày nhìn Đồng Nhan hạ thấp giọng nói: “Cô quyết định địa điểm đi.”

Thế là mọi người cười ồ lên, tình bạn trong căn phòng nhỏ này, cứ thế lan tỏa.

Lúc Thái Dương xuất viện, Lâm Hòa Khiêm dặn đi dặn lại phải chú ý điều dưỡng chăm sóc bản thân, không được thức khuya, không được uống rượu, không nên kích động, uống thuốc đúng giờ...

Thái Dương không khỏi lẩm bẩm: “Thật dài dòng.”

“Chú là sợ Không Bồi trở về dài dòng với chú.” Lâm Hòa Khiêm nhovn miệng tươi rồi nói.

Thái Dương bị nghẹn, khuôn mặt đỏ bừng vội né ra ngoài. Cô và Không Bồi không liên lạc với nhau, nhưng hiểu tâm ý của anh rồi, trái lại Thái Dương không nôn nóng nữa.

Ngày còn dài, cô thầm nghĩ như vậy, khề cong môi cười, thuận theo tự nhiên là hợp tình hợp lý nhất.

Nơi Đồng Nhan chọn là một nhà hàng Sơn Đông, ẩm thực Sơn Đông với mùi thơm ngát, vị tươi ngon thuần khiết, như một chàng trai khỏe mạnh, kiêu ngạo; với những món canh được chế biến rất tinh tế, có tác dụng bồi bổ sức khỏe. Không biết ai bày mưu tính kế, Đồng Nhan chỉ chỉ vào thực đơn một hồi, nguyên bản hiện ra đầy ắp thức ăn: cá chép Hoàng Hà sốt chua ngọt, súp ba ba, ba ba om, ba ba rang muối, canh tổ yến, sò biển hầm tương, cá trác hấp, hào sốt, tôm nướng...

Bàng Đức khề nói với Khúc Hạo Triết: “Tiểu tử, cậu chơi đủ chưa, chỉ có cá mà gọi ba món.”

(*Tiếng Trung, ba ba là ‘giáp ngư’, cá là ‘ngư’; nên Bàng Đức mới nói là cá.)

“Ba ba không pháo là cá, là rùa. Nó dùng phổi hô hấp, là một loài bò sát.” Khúc Hạo Triết trịnh trọng đường hoàng giải thích: “Không phải tôi gọi, tôi

cũng rất đồng cảm với anh.”

Bàng Đức bị ghen, cầm nín, Hoa Điều và Thái Dương ngồi một bên thấy vậy bật cười. Đồng Nhan không rõ tại sao mọi người lại cười, loay hoay hướng về phía Khúc Hạo Triết hỏi: “Gọi sai rồi sao? Em gọi theo mấy món anh đã nói, không lẽ nhớ nhầm rồi?”

Khúc Hạo Triết xoa xoa đầu Đồng Nhan, hét cách: “Vợ, em gọi giỏi lắm.”

Mọi người cười ầm lên, Đồng Nhan càng mù mịt.

Vừa khéo Lục Chính đi vào, nghe thấy cả phòng tràn ngập tiếng cười, liền hỏi: “Cười gì vui vậy?”

“Cười ai đó cưới một cô vợ ngốc.” Hoa Điều ôm cánh tay Lục Chính: “May mà em thông minh.”

Lục Chính khẽ véo mũi Hoa Điều: “Lại trêu chọc ai rồi?”

Hoa Điều nhoen miệng cười: “Lần này không phải em, là Đồng Nhan bán đứng Khúc Hạo Triết.”

Lúc Lục Chính ngồi xuống bàn, Đồng Nhan vẫn còn đang thắc mắc: “Không gọi sai chứ anh?”

Khúc Hạo Triết thờ dài, kéo tay Đồng Nhan qua siết chặt: “Anh phải trông chừng em thật cẩn thận, nếu không, em bị người khác bán đi mất, anh biết đi đâu tìm em?”

Đồng Nhan nhìn Khúc Hạo Triết, đầy tin tưởng mỉm cười gật đầu. Bàng Đức quay lại nhìn Thái Dương, thấy cô đang ngơ ngác nhìn người ta trao nhau hạnh phúc.

Một bàn đầy ắp thức ăn, mọi rào cản ngăn cách đều bị phá vỡ ai nấy vô cùng hào hứng, không khí rất náo nhiệt.

Mọi người hỏi Lục Chính sao đến muộn như vậy, Lục Chính thờ dài: “Tôi hướng dẫn học sinh, dùng giải điệu ‘Heo cười’, sáng tác ra những bài hát riêng cho từng giảng viên trong khoa. Cả ngày hôm nay đều ở trường giải quyết chuyện này cho xong.”

“Heo còn có thể cười sao?” Đồng Nhan nói: “Tôi tưởng heo chỉ có thể ột ột.”

Mọi người lại phá lên cười, nghĩ đến đề tài này, dù cố nén cười nhưng không cách nào nhịn được.

“‘Heo cười’ do ban nhạc One-way street thể hiện, một bài hát rất thú vị.” Bàng Đức giải thích, nhân lúc này, hần trở nên gần gũi và thoải mái hơn rất nhiều.

“Thú vị? Nói thử một chút đi.” Hoa Điều hiếu kỳ.

Bàng Đức lướt mắt nhìn Thái Dương, hắng giọng nói: “Người Bắc Kinh nói mình có nhiều cát, người Mông Cổ cười. Người Mông Cổ nói mình có diện tích lớn, người Tân Cương cười. Người Tân Cương nói mình đa sắc tộc, người Vân Nam cười. Người Vân Nam nói mình địa thế cao, người Tây Tạng cười. Người Tây Tạng nói mình nhiều di sản văn hóa, người Thiểm Tây cười. Người Thiểm Tây nói mình làm cách mạng sớm, người Giang Tây cười. Người Giang Tây nói mình có thể ăn cay, người Hồ Nam cười. Người Hồ Nam nói mình có nhiều mỹ nữ, người Tứ Xuyên cười.”

“Heo ở đâu chứ?” Mọi người thú vị lắng nghe, Hoa Điều vẫn không quên chủ đề chính.

“Trong câu cuối cùng đây.” Bàng Đức từ từ nói: “Nhật Bản nói hần là người, toàn bộ heo đều cười.”

“Ngao độc!” Khúc Hạo Triết ẩn tượng: “Người Nhật Bản phải bị chửi như vậy. Koizumi năm lần đến thăm đền Yasukuni để tỏ lòng tôn kính với những tội phạm chiến tranh. Hơn nữa, còn thay đổi lịch sử, nói xâm lược thành tiến vào hỗ trợ, diễm tô cho đẹp mình, bôi nhọ Trung Quốc. Không ngừng phủ nhận thảm sát Nam Kinh, phủ nhận tội ác của quân Nhật tại Trung Quốc. Nhật Bản cho đến nay không có một vị lãnh đạo nào quỳ trước tượng đài liệt sĩ chân thành sám hối.”

(*Koizumi là thủ tướng Nhật từ năm 2001 – 2006;

Đền Yasukuni: Tiền thân của đền thờ này là Đông Kinh Chiêu Hồn xã “đền gọi hồn người chết” sau này đổi tên thành Yasukuni với mục đích biến đền này trở thành một địa điểm linh thiêng, đề cao bản sắc dân tộc và là nền tảng tinh thần cho Nhật Bản. Hiện nay, đền Yasukuni trở thành một địa điểm gây tranh cãi không chỉ trong xã hội Nhật Bản và cả ở một số quốc gia đã từng bị Nhật Bản xâm lược vì trong những người lính trên có những người tham gia lực lượng phát xít và những tội phạm chiến tranh trong Chiến tranh thế giới thứ hai. Trung Hoa, Đài Loan, Hàn Quốc, Cộng Hòa Dân Chủ Nhân dân Triều Tiên luôn phản đối việc này vì không chấp nhận việc thờ phụng những tội phạm chiến tranh. Các lần đến thăm đền của Thủ Tướng Nhật Bản dù với tư cách cá nhân hay nhà nước đều luôn dẫn đến căng thẳng về ngoại giao giữa Nhật Bản với các quốc gia trên.)

Thái Dương tiếp lời: “Đúng vậy, đã có hành động tẩy chay, ủng hộ không bạo lực, không đối đầu trực tiếp, đề xướng không mua đồ của Nhật Bản như Fuji, Canon, Panasonic, Toshiba, Nikon, Honda, Toyota, Suzuki, Mazda.”

“Vậy sau này tôi sẽ không mua mỹ phẩm Shiseido và Kao nữa.” Đồng Nhan cam đoan.

Khúc Hạo Triết nhìn Đồng Nhan, nói: “Chúng ta phải học người Hàn Quốc, người Nhật rất khâm phục người Hàn nhưng trong lòng xem thường người

Trung Quốc, vì Trung Quốc biểu hiện quá mềm yếu trước Nhật Bản. Hàn Quốc nói tẩy chay hàng hóa Nhật, trên đường phố của họ không hề xuất hiện bóng dáng một chiếc xe Nhật nào. Người Trung Quốc nói tẩy chay, Thượng đế cười, vì phổ lớn ngõ nhỏ cơ hồ toàn là xe Nhật.”

Hoa Điều bỗng nhiên hỏi: “Sinh viên lồng ghép anh vào bài hát này sao?”

Thầy Lục Chính gật đầu, lại hỏi: “Hát thế nào vậy ạ?”

Lục Chính có chút xấu hổ, hạ thấp giọng nói: “Về nhà sẽ nói cho em biết.”

Đồng Nhan quyết không lùi bước, cứ muốn được nghe thử, Lục Chính đành phải đỏ mặt nói: “Vương Bồi nói mình đẹp trai, Lục Chính cười. Lục Chính nói mình nhiều bạn gái, Tôn Tấn cười.”

Xoay hết một vòng, chính là nói Lục Chính thừa đẹp trai, thiếu bạn gái.

Hoa Điều khá hài lòng gật đầu, nhìn mọi người trên bàn nói: “Tớ biên soạn lại các cậu nghe thử nha: “Lục Chính nói mình có tài, Thái Dương cười; Thái Dương nói mình có phong cách, Hoa Điều cười; Hoa Điều nói mình nợ ân tình, Bàng Đức cười; Bàng Đức nói mình có tình yêu, Khúc Hạo Triết cười; Khúc Hạo Triết nói mình yêu một người, Đồng Nhan cười.”

Sáng tác này vô cùng tuyệt vời, Bàng Đức không nợ Đồng Nhan ân tình, mọi người nghe xong quên cả khen ngợi. Ánh mắt Lục Chính lộ ra sự ngạc nhiên sững sờ lẫn với niềm tự hào, không thể giấu lòng đưa tay xuống dưới bàn tìm tay Hoa Điều nắm thật chặt.

Bàng Đức ngồi một bên dùng giọng rất khê kháng nghị: “Ai nói tôi chỉ nợ nhân tình, không có tình yêu chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Thời tiết rất lạnh, Hoa Điều Lục Chính bắt đầu lên kế hoạch kết hôn vào mùa xuân. Sở Giới, Lâm Hòa Khiêm và Không Bồi vẫn thường liên lạc với nhau, chỉ có Thái Dương vẫn như trước không nhận được bất kỳ tin tức gì của anh, cô cũng không viết thư cho anh... nói quá sâu, sợ Không Bồi sẽ trốn chạy đến chân trời góc biển không về bên cô nữa; nói quá cạn, sợ gió nhẹ mây trôi ulla khuất trái tim mình. Nên cứ như vậy lặng lẽ nghĩ về anh với những nhớ thương đọng đầy.

Ngày ngày thu thập chứng cứ, lên tòa, tập thể dục, tụ tập với Hoa Điều Đồng Nhan, giúp Bàng Đức dọn dẹp quán bar, hết việc này đến việc khác, tham gia các khóa học chuyên ngành và tiếng Anh, làm một cuộc điều tra nghiên cứu về nguồn gốc tâm lý tội phạm, cuộc sống bận rộn mà phong phú. Chỉ có những đêm sâu không người, một mình tĩnh lặng, lại nhớ đến vòng ôm ấm áp đầy khoan dung của Không Bồi, nhớ da diết.

Buổi sáng thức dậy, Thái Dương kéo rèm cửa sổ ra thấy ngoài trời là một màu tuyết phủ trắng xóa. Tâm trạng bỗng cảm thấy khoan khoái, cô mặc chiếc quần jean ôm giản dị, chiếc áo len cổ lọ rộng dài, khoác bên ngoài chiếc áo khoác dày ấm áp, đeo găng tay màu cam rồi đi ra ngoài.

Không khí rất lạnh, hơi thở phả ra lảng đàng như sương như khói. Tuyết vẫn chưa ngừng rơi, từng hạt nhẹ nhàng lơ lửng bám vào tóc vào áo và đáp xuống mặt đường đang tích đầy những lớp tuyết lấp lánh, giẫm chân lên nghe tiếng lạo xạo vọng bên tai. Gần đó có mấy cô cậu bé đắp người tuyết, tiếng cười trong trẻo giòn giã như đang ôm trọn những gì hạnh phúc nhất của cuộc đời.

Bỗng nhiên Thái Dương không muốn đi làm, muốn hòa mình vào thế giới màu bạc này, tận hưởng những điều bình thường giản dị của con người, lãng phí chút thời gian để nuôi lấy những khát khao lâu dài. Thế là cô gọi điện xin phép Sở Giới, giọng nói của Sở Giới vẫn còn đang mơ màng không rõ, có lẽ vừa mới tỉnh ngủ.

Sở Giới vô cùng kỳ lạ cứ lặp đi lặp lại một câu: “Thật sự không đi làm hả?”

“Trong văn phòng có chuyện gì sao ạ?” Thái Dương giẫm từng bước trên tuyết, định sẽ đi loanh quanh, bước ra khỏi những bê tông cốt thép tự mình giam cầm.

“Ờ.” Sở Giới ở đầu bên kia vô cùng cổ quái đáp lại một tiếng. Thái Dương không nhớ gần đây có vụ án nào khó giải quyết cần phải thảo luận tập thể, liền nói: “Bên ngoài tuyết rất dày, nghĩ một ngày ngắm tuyết đi ạ.”

“Tuyết rơi sao?” Đầu bên kia có vẻ hoảng hốt, đưa mắt nhìn qua bên ngoài rồi nói: “Tùy cháu, nhưng nhớ không được tắt điện thoại.”

Thái Dương chẳng nghĩ ngợi gì, dạ một tiếng rồi cúp máy. Nghĩ ngợi một hồi liền gọi điện cho Hoa Điều, chào cô nàng ra khỏi giường rồi rù rê cùng nhau đắp người tuyết.

Hoa Điều bùng bùng khí thế: “Tới thư viện trường đi, chỗ này rộng, hơn nữa hôm nay Lục Chính không có tiết dạy, cùng nhau làm.”

Thái Dương chậm rãi bước đi, cả con đường nơi nơi đều phủ một màu trắng xóa, người qua lại lục tục ngày một nhiều. Những công nhân quét tuyết đang hối hả thoăn thoắt cánh tay dọn dẹp, có một vài quán ăn mở cửa sớm, nhộn nhịp người bước vào với cái bụng đói, người bước ra sau khi đã ăn no. Những đứa trẻ đeo cặp xách trên lưng ném những quả cầu tuyết nho nhỏ vào nhau rồi tranh cãi ầm ĩ, đôi mắt rạng ngời, trong cái lạnh lẽo của tuyết những ánh mắt ngập niềm vui đó càng sáng bùng lấp lánh. Thái Dương cảm thấy hơi lạnh liền khẹp cổ áo và vạt áo lại, ôm chặt hai cánh tay, gọi một chiếc taxi.

Người tài xế còn rất trẻ, vừa cẩn thận lái xe vừa nói lời xin lỗi: “Tiểu thư, đường trơn quá giao thông bị ùn tắc rồi, có thể sẽ bị chậm một chút, không sao chứ?”

Thái Dương nhẹ nhàng lắc đầu, vẻ mặt tràn ngập ý cười: “Không sao đâu, tôi không có việc gì gấp.”

Tài xế đáp lại bằng nụ cười ấm áp, tỏ vẻ biết ơn.

Thái Dương đột nhiên phát hiện cuộc sống này thật kỳ diệu, trong cái lạnh lẽo của đất trời, có đôi mắt rạng bùng hạnh phúc của những đứa trẻ trêu chọc nhau trên đường, có ánh mắt thân thiện hiền lành sáng ngời niềm vui của người tài xế, lúc này cô cảm thấy được sống đã là thứ tốt đẹp nhất trong cuộc đời.

Hoa Điều đã chuẩn bị đầy đủ mọi thứ, giặt tay, bay, xềng và cà rốt.

Lục Chính buồn cười nhìn Hoa Điều mặc bộ quần áo màu trắng như trẻ con, đang giậm giậm chân chà xát hai tay: “Lục Chính làm phần thân, Thái Dương làm phần cái đầu, mắt mũi tớ làm!”

Thái Dương nhoen miệng cười: “Làm xong chúng ta chụp một tấm hình đi.”

Lục Chính đã bắt tay vào làm, cầm cái xềng nhỏ xúc tuyết chất thành ụ, Thái Dương không khỏi khen ngợi: “Lục Chính là công dân đầy nhiệt huyết, đề nghị thành phố cấp giấy chứng nhận công dân gương mẫu.”

Đột nhiên Hoa Điều vô cùng nghiêm túc nhìn Thái Dương khẽ hỏi: “Thái Dương, có phải cậu thật sự yêu rồi không?”

Thái Dương không hiểu, Hoa Điều nhìn chằm chằm gương mặt rạng ngời của Thái Dương đầy vẻ tìm tòi nghiên cứu: “Tớ cảm thấy cậu không giống trước, trước đây mỗi khi cậu cười tớ không thấy được niềm vui trong đó, rất mờ lung mơ hồ, như thể không có gì vướng bận với thế gian này, chỉ một giây sau thôi sẽ tan biến đi mất. Nhưng hiện giờ cậu thật sự mỉm cười, niềm vui lan tỏa tận trong đáy mắt.”

Thái Dương khẽ lướt nhìn Hoa Điều, Hoa Điều nói tiếp: “Nếu nói người con gái được tạo thành từ nước, thì trước đây cậu chính là làn hơi nước mỏng mảnh. Nhưng bây giờ cậu tồn tại một cách chân thật đầy vui vẻ, vì... Bằng Đức sao?”

Thái Dương ngẫm nghĩ một lúc rồi gật đầu.

“Bằng Đức dạy tớ cách yêu cuộc sống, dạy tớ phải biết yêu bản thân mình thì mới có thể yêu người khác.” Thái Dương nhìn găng tay len màu cam: “Tớ cũng có chút cảm nhận được những góc cạnh khác của cuộc sống, niềm vui hạnh phúc từ những điều nhỏ nhặt bình thường.”

“Cậu... yêu Bằng Đức sao?” Hoa Điều hỏi.

“Bằng Đức vẫn luôn giúp tớ hiểu rõ tình cảm của tớ và Không Bồi, thậm chí không tiếc lấy bản thân mình để tham chiếu.” Thái Dương hít một hơi thật sâu, cảm giác không khí lạnh tràn vào tận khoang phổi nhưng đầy tươi mát, sáng khoái: “Hắn đã thành công.”

Hoa Điều hiểu kỳ mở to hai mắt.

“Bằng Đức cũng giống như một người đàn ông, luôn chu đáo, luôn quan tâm chăm sóc. Nhưng đối với hắn không có sự phân chia theo góc độ nam nữ, hắn là bạn, là anh em, là người thân, đầy tin cậy và chân thành.” Ánh mắt Thái Dương khẽ lay động, nhẹ nhàng mỉm cười: “Hắn giúp tớ biết, tớ thích hắn, nhưng tình cảm dành cho Không Bồi... là tình yêu của phụ nữ và đàn ông, tớ yêu Không Bồi.”

Hoa Điều thán phục, Thái Dương hiếm khi dám đối diện, tự tin thừa nhận tình cảm của mình dành cho Không Bồi. Lúc này đây hết như một lần tái sinh trở nên đầy dũng cảm, kiên cường và nhiệt huyết.

Lục Chính ở bên kia kháng nghị: “Hoa Điều, em và Thái Dương định làm giám sát, đợi anh làm xong rồi nghiệm thu kết quả sao?”

Hoa Điều cười tươi rói: “Thầy Lục, thầy tặng ca làm đi, khi nào làm xong mới được ăn cơm!”

Ba người bật cười, rốt cuộc người tuyết cũng đã được chất thành hình, cái bụng béo ục béo ịch, cái đầu mập mạp tròn vo, nhìn vô cùng ngây thơ đáng yêu. Hoa Điều cắt cà rốt thành từng lát làm cúc áo, lấy khăn quàng len đỏ rực của mình quấn lên cổ người tuyết, tức khắc hiện ra một chú người tuyết vô cùng rực rỡ sống động. Làm xong cô nâng vổ vổ tay hải long nhìn tác phẩm của mình, nắm hai tay Thái Dương xoay quanh reo hò.

Lục Chính im lặng đứng sang một bên, lấy máy ảnh ra ghi lại từng nét cười rạng rỡ trên khuôn mặt hai người con gái đã đi qua những sóng gió giờ tìm lại được nụ cười tinh khôi, họ nhìn nhau mỉm cười đầy trân trọng cuộc sống khiến anh vô cùng cảm động.

Hoa Điều xoay đầu lại nhìn Lục Chính cười: “Đôi bụng quá, cùng đi ăn thôi.”

Đã đến giờ ăn trưa.

Lục Chính chỉ nhẹ nhàng nói: “Buổi tối đừng quên lấy khăn quàng cổ về, đẹp như vậy, để dành cho con gái của chúng ta.”

Khuôn mặt Hoa Điều lập tức đỏ ửng lên, nửa thật nửa đùa đám Lục Chính một cái, Lục Chính thuận thế nắm lấy tay cô nàng dắt đi, cười to: “Anh mời hai người đi ăn canh cá được không.”

Thái Dương nhoèn miệng cười, gật đầu.

Buổi chiều, Thái Dương và Hoa Điều Lục Chính cùng uống trà làm tổ trong phòng khách xem phim

Hoa Điều thích ‘Vô Cực’, nhưng Thái Dương không thích loại phim duy mỹ nhưng khá trống rỗng này, tựa một người phụ nữ xa hoa, đẹp thì có đẹp nhưng không có linh hồn.

(*‘Vô Cực’ là bộ phim về cô gái Khuynh Thành tình nguyện đánh đổi tình yêu chân thật lấy cuộc sống vinh hoa phú quý. Khi đã trở thành Vương phi, mỹ nhân khuynh quốc này gây ra một cuộc chiến tranh khốc liệt giữa ba người đàn ông, đại diện của ba tầng lớp trong xã hội. Một bộ phim vẽ nên khát vọng tình yêu của một người đẹp nghiêng nước nghiêng thành.)

Thái Dương thích ‘Khả Khả Tây Lý’, nó chứa đựng đầy đủ nhất về cái chết, về những câu hỏi còn bỏ ngỏ trong cuộc sống. Nơi cao nguyên hoang dã, dưới ánh mặt trời rực rỡ, là những cái chết khiến người ta bàng hoàng, hàng ngàn con linh dương Tây Tạng im lìm nằm đó, xương trắng khô héo phơi mình giữa gió cát, đám kền kền đen rĩa những miếng thịt thối rữa. Các thành viên đội tuần sơn trầm mặc im lặng, bởi tiếng nói đã không còn tác dụng. Họ được chôn cất rải rác, chen chúc trong một hồ to, sinh mệnh con người mong manh cỡ nào giữa bao la hùng vĩ. Thiên táng (tục để xác trên núi cho chim, quạ mổ), cát vùi, sông băng, gió tuyết... thông qua những thước phim, nhìn thấy con người dù vĩ đại nhưng đứng trước tự nhiên nhỏ bé đến nhường nào, đối mặt với môi trường khắc nghiệt và cái chết, không thể làm gì khác hơn là cúi đầu, tình yêu và nỗi đau lấp đầy nơi tâm hồn. Trên mỗi khuôn mặt của những người tuần sơn đó có thể nhìn thấy những thăng trầm cuộc sống, trải qua tháng năm thử thách nghiệt ngã, đã không còn nét hồn nhiên của những ngày đầu dần thân. Tuy không nói ra, nhưng bộ phim thật sự chấn động sâu sắc trong tâm hồn. Thái Dương nhớ câu đội trưởng Nhật Thái đã nói với Ca Ngọc: “Cậu có bao giờ thấy người ta dập đầu chưa, tay và mặt của họ bẩn, nhưng trái tim họ rất sạch.” Thái Dương ngồi một bên, im lặng thật lâu không nói gì, thật lâu.

(*‘Khả Khả Tây Lý’ trong tiếng Tây Tạng có nghĩa là ‘những cô gái và những ngọn núi tuyết đẹp’, hay ‘những dấu chân đầu tiên của con người từ thuở khai thiên lập địa’. Khu bảo tồn động vật lớn nhất Trung Quốc, nằm trên độ cao 5000 mét cao nguyên Tây Tạng, là khu vực sinh sống của nhiều loài động vật quý hiếm, trong đó có loài linh dương Tây Tạng. Số lượng của chúng giảm đáng kể do bọn săn lậu thường giết hàng trăm con một lúc. Những năm 90, chính quyền Tây Tạng thành lập một đội tình nguyện để ngăn chặn việc này. Có những người tình nguyện đã vĩnh viễn nằm lại nơi những hoang mạc hoang vu.

Bộ phim kể về số phận của một đội tuần tra ở vùng núi Khả Khả Tây Lý từ khi mới thành lập cho tới khi bị giải thể. Tám người của đội tuần tra vào núi nhưng chỉ còn lại bốn người sống sót sau khi phải vật lộn, đấu tranh với nghèo đói, bọn trộm săn bắn, sự khắc nghiệt của môi trường.)

Sở Giới gọi điện thoại tới, giọng nói đầu bên kia bùng bùng hưng phấn, hỏi Thái Dương đang ở đâu, biết cô đang ở cùng Hoa Điều Lục Chính, liền bảo ba người đến nhà mình ăn cơm: “Càng nhanh càng tốt, càng nhanh càng tốt!”

Sau khi xuống xe, Lục Chính và Hoa Điều đi vào trước, Thái Dương nhận được điện thoại của khách hàng gọi tới nên đứng lại trong sân nghe máy. Bầu trời nhuộm dần một màu đen thẫm, Thái Dương chậm rãi đi vào mở cửa ra. Lúc cúi đầu dậm chân vào thềm, cô nhìn thấy rất nhiều giày dép, biết bên trong có nhiều người nhưng không khí lại vô cùng yên tĩnh, trong lòng cảm thấy kỳ lạ liền dõi mắt nhìn vào; thấy Thẩm Thư, Sở Giới, Lâm Hòa Khiêm, Hoa Điều, Lục Chính đang đứng đó nhìn mình; về mặt đầy tình quái, thú vị, ẩn chứa cả những tia ức chế vì cổ nén cười. Thái Dương vừa định cất tiếng hỏi có chuyện gì, bỗng nhìn thấy người đang đứng phía sau bọn họ, không khỏi sững người im lặng, nước mắt không hề báo trước cứ lăn dài trên gò má... là Không Bồi đã cách xa hơn ba tháng, anh mặc chiếc áo len xám nhạt, đứng ở nơi đó ảm áp mỉm cười.

Sở Giới hớn hờ lên tiếng: “Không Bồi nghỉ đông, sáng nay chủ định nói với cháu, nhưng cháu bảo trời đổ tuyết, chủ sợ sân bay đóng cửa, Không Bồi không thể trở về đúng hẹn sẽ khiến cháu lo lắng. Nên chờ về tới rồi mới nói.”

Thái Dương vẫn đứng yên ở ngưỡng cửa, đôi mắt đầy sững sờ nhìn Không Bồi: anh gầy và đen hơn trước, tóc cũng dài ra, râu lún phún, mặc chiếc áo len xám nhạt và chiếc quần tây giản dị, toàn thân đượm vẻ phong trần mệt mỏi sau một chuyến đi dài.

Sở Giới đi ra kéo Thái Dương vào, hỏi Thẩm Thư: “Bà xã, kinh hoàng quá độ có bị động kinh không?”

Thẩm Thư buồn cười đáp lại: “Không ạ, động kinh là bệnh mãn tính.”

Không Bồi nghe vậy cũng mỉm cười, không nói gì, chỉ chăm chú nhìn Thái Dương. Trong đáy mắt đó đọng đầy những nhớ thương khắc khoải, nhưng rất nhanh đã trấn trở biến mất chỉ còn lại đôi mắt trong veo đượm quan tâm.

“Có tốt không?” Chỉ một cụm từ đơn giản như vậy, nhưng thoát ra khỏi miệng anh đầy do dự và khó hiểu.

Lâm Hòa Khiêm ngồi một bên khẽ thở dài.

Thái Dương điều chỉnh lại tâm trạng, gật đầu, rồi gật đầu.

Thẩm Thư đi vào bếp bung thức ăn, Hoa Điều đi theo hỗ trợ, thỉnh thoảng ánh mắt lại lướt vào phòng khách hết nhìn Thái Dương lại nhìn Không Bồi.

Sở Giới tíu tít hỏi Khổng Bồi một câu vô cùng nhảm chán: “Bay từ đâu?”

Khổng Bồi kiên nhẫn trả lời: “Los Angeles”.

“Mất hết mấy tiếng?”

“Khoảng mười ba mười bốn tiếng.” Thái Dương lắng nghe hai người một hỏi một đáp, nhìn hai bàn tay Khổng Bồi tùy ý đặt trên bàn, những đầu ngón tay sạch sẽ gọn gàng, cảm giác anh đang thật sự ở nơi này, hạnh phúc từ trong lòng lan tỏa đến bờ môi, thế là nhoèn miệng cười đầy mãn nguyện.

“Thái Dương trăm phần trăm phát ngốc rồi, chỉ có cười mà mất hơn mười phút, cung phản xạ có phần quá dài.” Lâm Hòa Khiêm tóm được vẻ mặt rạng ngời của Thái Dương, Khổng Bồi nghe thấy vậy liền nhìn sang, bất giác nụ cười cong vẹo Thái Dương chưa kịp thu lại. Sở Giới đầy ầu trĩ đi đến bên cạnh Thẩm Thu: “Chúng ta cũng bỏ ra năm ngàn đi Mỹ, leo lên máy bay là ban ngày, trèo xuống đã là tối hôm sau, kỳ diệu mà.”

Lúc ăn tối, mọi người tùy ý ngồi vào chỗ, Thái Dương ngồi cách Khổng Bồi rất xa, cúi đầu xuống, đôi đũa cứ khay đi khay lại trong chén chẳng ăn được gì, trong lòng chỉ duy nhất một suy nghĩ, trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi.

Có người gấp một miếng thịt lợn xào dưa chua ngọt đặt vào bát của cô, Thái Dương giật mình ngẩng đầu lên nhìn thấy là Khổng Bồi. Cô mỉm cười, lại cúi đầu xuống, ăn từng chút từng chút một.

“Khổng Bồi, có mua quà không?” Sở Giới đột nhiên nghĩ đến vấn đề quan trọng nhất.

“Có.” Khổng Bồi gật đầu: “Ăn cơm xong sẽ đưa cho mọi người.”

“Tớ đoán Khổng Bồi mua dầu cá.” Lâm Hòa Khiêm nói tiếp: “Nếu không thì là nhân sâm Mỹ.”

“Dầu ăn sao?” Sở Giới tụt hết hứng thú: “Ở đây bày bán đầy đường, còn cần phải đi Mỹ mua?”

Thẩm Thu, Lâm Hòa Khiêm và Khổng Bồi nhìn nhau bật cười.

Thẩm Thu giải thích: “Dầu cá không phải dẫn ăn. Dầu cá thành phần chủ yếu là EPA và DHA, chứa vitamin A, D. Dầu cá giúp phát triển trí não, giảm thiểu bệnh tật, giảm nguy cơ tăng huyết áp, giúp trái tim khỏe mạnh và cải thiện các rối loạn tâm thần như trầm cảm, tâm thần phân liệt. Còn có thể phòng bệnh quáng gà và chứng còi xương.”

“Vậy anh phải ăn nhiều một chút, để thông minh hơn.” Sở Giới bưng hiệu, phán ra một câu.

“Đúng, cậu nên ăn nhiều một chút.” Lâm Hòa Khiêm gật đầu đồng ý. Mọi người cười ầm lên.

Đáng ngạc nhiên là tất cả phụ nữ đều nhận được đồ trang sức, sản phẩm làm bằng tay đầy tinh tế. Còn đàn ông thì nhận được cà vạt.

Hoa Điều vô cùng hớn hờ cầm món quà của mình: “Hình chữ ‘H’ nghiêng uốn lượn, xinh xắn khéo léo, đơn giản sang trọng lại độc đáo: “Có phải tên cháu không?”

Khổng Bồi gật đầu tán thành: “Chú quen một ông cụ, rất thích làm những đồ trang sức nhỏ, ông ấy làm giúp.”

Thẩm Thu nhận được một sợi dây chuyền kết từ những hạt châu nhỏ, những hạt châu đó là những hoa văn chạm rồng đầy tinh tế. Sự tao nhã thanh lịch toát ra từ những nét khắc vô cùng tỉ mỉ.

Hoa Điều sốt sắng muốn mở hộp quà của Thái Dương, Thái Dương vội giấu đi, khiến Hoa Điều càng hiếu kỳ không thôi. Lục Chính ngồi phía sau khẽ kéo tay áo Hoa Điều, Hoa Điều giật mình chợt hiểu ra, ngay sau đó liền hỏi: “Về thôi, có ai cần đi nhờ xe không?”

Lâm Hòa Khiêm và Thái Dương cùng lên tiếng, Sở Giới nói: “Khổng Bồi, nhà cậu chưa quét dọn, có lẽ vừa bẩn vừa lạnh, ở lại đây đi.”

Thái Dương đứng dậy mặc áo khoác vào chuẩn bị đi. Đột nhiên Thẩm Thu nói: “Thái Dương cũng ở lại đi, lâu rồi không gặp Khổng Bồi, ở lại nói thêm chút chuyện.”

“Đúng đó, sáng mai ngồi xe chú đi làm luôn.” Sở Giới khuyến khích.

Thái Dương dừng lại, cúi đầu nghĩ một lúc, rồi ngẩng đầu nhìn về phía Khổng Bồi, chỉ thấy anh lặng lẽ nhìn cô, không bác bỏ cũng không giữ cô lại, tựa như đang đợi câu trả lời của một chuyện rất đối bình thường. Thái Dương không giận anh xa cách, cũng không hề suy nghĩ anh là bậc trưởng bối, chỉ là... cảm thấy có chút ngượng ngùng, căng thẳng. Cuối cùng trái tim đã đánh thẳng tất cả, Thái Dương gật đầu, đột nhiên cô nghe thấy Khổng Bồi như có như không thở phào nhẹ nhõm... Vừa rồi, anh hỏi hộp lo lắng sao?

Bốn người ở chung một chỗ, hết ba người không am hiểu làm thế nào nói chuyện phiếm, Sở Giới một mình đơn thương độc mã chẳng mấy chốc cảm thấy nhàm chán liền chuẩn bị đi ngủ sớm.

Từng người nói chúc ngủ ngon rồi đi về phòng mình, Khổng Bồi hầu như chẳng nhìn Thái Dương thêm một lần nào, anh đi về phòng ngủ rồi nhanh chóng tắt đèn. Có lẽ vừa trải qua một chặng đường dài, nên anh đã mệt mỏi rã rời. Thái Dương ở đối diện phòng anh, tắm rửa xong, một mình chìm trong căn

phòng tĩnh lặng không chút ánh sáng, cô không bật đèn, cứ như vậy hòa vào bóng tối. Chỉ cách nhau gang tấc, vậy mà xa xăm như trời bể, những nỗi nhớ chưa bao giờ vơi xuyên qua cả đêm dài tịch mịch. Thái Dương vén rèm, ánh trăng bàng bạc nở hoang vắng giữa trời đêm lạnh lẽo.

Cô đưa tay chạm vào sợi dây chuyền mảnh mai Không Bồi tặng đang đeo trên cổ, vuốt ve mặt trời nhỏ trên đó, không khỏi mỉm cười dịu dàng, phẳng phiu như tìm được dũng khí, như có sự can đảm đang lao vút tới mang theo niềm vui thổi quét từng góc ngách trong cơ thể.

Nửa đêm, Thái Dương đói bụng, trần trọc trở mình, nghĩ đến cơm tối lúc này không ăn được gì liền dứt khoát ngồi dậy đi xuống bếp lấy sữa uống. Rón rén bật đèn lên, nhìn thấy trên chiếc bàn nhỏ trong góc bếp có một hộp thuốc in chữ tiếng Anh, Thái Dương biết là của Không Bồi, cầm lên xem là thuốc trị đau bao tử. Thái Dương nhớ đến lúc ăn cơm, Không Bồi liên tục nhíu mày, có lẽ bởi vì bao tử phát đau.

Nghĩ đến Không Bồi một mình nơi xa xôi ngàn dặm, giấy dựa rồi chẳng thể giấy dựa, lại không cho phép mình trở về, nơi tâm hồn mệt mỏi rồi tìm niềm vui trong khối thuốc hư ảo, tầng tầng trói buộc, ngược dòng mệnh mang trong tuyệt vọng... Thái Dương bỗng cảm thấy dạ dày như co thắt, vặn xoắn đau đớn cả trái tim cô, không biết đau cho mình hay đau cho anh, Thái Dương siết chặt hộp thuốc trong tay, tựa người vào tường ngồi xuống, ôm chặt cánh tay cúi đầu khóc nức nở.

Có người đi vào, chậm rãi ngồi xổm xuống trước mặt Thái Dương. Thái Dương biết là Không Bồi, cứ ngồi yên như vậy nghẹn ngào khóc, không chịu đứng dậy.

Không Bồi duỗi tay lấy hộp thuốc trên tay Thái Dương ra, đỡ cô đứng dậy, xuyên qua hai rèm nước mắt phủ đầy, Thái Dương đáng thương mơ hồ nhìn anh, dưới ánh sáng phản chiếu của ngọn đèn, đôi mắt đỏ trong suốt và lấp lánh như những tinh tú đẹp nhất trong cuộc đời. Không Bồi thờ dãi đưa tay ôm Thái Dương vào lòng.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

Không Bồi ôm Thái Dương, những ngón tay thon dài như có như không khẽ vuốt ve mái tóc dài buông xõa ngang lưng an ủi vỗ về, tiếng nức nở của Thái Dương chậm dần rồi từ từ dừng lại. Hai tay cô vòng qua nắm chặt chiếc áo len sau lưng anh, chôn mặt vào lồng ngực ấm áp của Không Bồi, nghe thấy trái tim anh ‘thình thịch’ ‘thình thịch’ từng nhịp liên hồi vang lên rất mạnh, cô lưu luyến hơi thở này, tham lam nhắm mắt lại, mặc cho trần gian mờ mịt, trăng rơi không vết.

Hai người đứng rất lâu, không ai rời đi, dường như cuộc đời này dừng lại ở đây đã là mãn nguyện.

Đột nhiên bụng Thái Dương réo ầm lên, Không Bồi khẽ mỉm cười, vỗ vỗ lưng Thái Dương, định bụng cô ra.

Thái Dương siết chặt tay, ôm ghì anh lại, cất lời hỏi: “Vì sao còn chưa ngủ?”

Không Bồi đứng yên bất động vì cả cơ thể Thái Dương đang áp chặt lên anh: “Lịch mấy giờ?”

Thái Dương cảm thấy thời khắc này thật kỳ diệu, trước đây cô không dễ gì dám chạm vào Không Bồi, nhưng lúc này đây cô cảm thấy tự nhiên như một người phụ nữ chạm vào người đàn ông mình yêu, ung dung bình thản đến lạ. Nghĩ đến những lời Băng Đức đã nói, khi bản thân cô có thể thật sự hoàn toàn độc lập, rời khỏi vòng tay của Không Bồi để trưởng thành, ngược lại hai người sẽ càng thêm gắn gũi hơn.

Vậy nên, cô làm theo trái tim mách bảo, ngẩng đầu dịu dàng hỏi Không Bồi: “Lâu như vậy, chú, có nhớ cháu không?”

Cô cảm giác được cơ thể Không Bồi căng cứng lại.

Không Bồi nhìn thấy trong đôi mắt đỏ đầy trông mong chờ đợi, những tình cảm tích tụ bấy lâu vỡ òa, anh gật đầu, gật đầu thật mạnh.

Thái Dương mỉm cười rạng rỡ như ánh nắng đẹp nhất sớm mai, chăm chú nhìn dáng vẻ chật vật của Không Bồi, không nghĩ ngợi được gì nữa, kiễng chân lên, hôn anh. Nỗi nhung nhớ sau bao xa cách trao hết lên phần môi dịu dàng lướt qua gương mặt Không Bồi, chạm vào cằm anh, cảm giác thô ráp khảy đến góc sâu nhất trong tim, đây ả áp.

Không Bồi chợt bừng tỉnh, Thái Dương nghe thấy thanh âm trầm khàn của anh vang ở bên tai: “Thái Dương, không thể như vậy, cháu là con gái chú.”

Thái Dương mở to đôi mắt, yên lặng nhìn vào mắt anh, nhìn anh đang cố tránh né. Không Bồi không còn chỗ ẩn mình, anh đưa tay che mắt Thái Dương lại: “Không Thái Dương, đừng nhìn chú như vậy.”

Rốt cuộc cũng nổi giận rồi, Thái Dương chậm rãi mỉm cười, buông Không Bồi ra, lấy tay anh ra khỏi mắt mình, nắm chặt bàn tay đó: “Em không phải con gái anh, em là người phụ nữ yêu anh.”

Không Bồi chấn động, hoảng loạn lùi về sau mấy bước: “Không được nói bậy, Không Thái Dương, cháu là con gái của Không Bồi, trước giờ như vậy,

cuộc đời này sẽ như vậy.”

Thái Dương biết Không Bồi đang cố gắng thuyết phục, có điều... thuyết phục chính bản thân anh.

Thái Dương cũng không tiến lại gần, Không Bồi giằng co với chính mình hồi lâu, xoay người đi ra cửa.

Thái Dương không quay đầu lại, cô duỗi tay chuẩn xác giữ chặt tay Không Bồi, tay anh lạnh như băng. Không Bồi đứng đó, ngón tay khẽ run rẩy, Thái Dương buông tay ra, chậm rãi vòng qua ôm thắt lưng anh từ phía sau, dịu dàng yếu ớt áp cả cơ thể mình lên lưng anh, im lặng không nói gì. Cơ thể Không Bồi cứng đờ bất động, hơi thở nặng nề thô sạn.

“Không Thái Dương.” Rốt cuộc Không Bồi cũng lên tiếng: “Cháu buông ra, chúng ta... ngồi xuống nói chuyện.”

Trong phòng bếp lảng đàng hơi thở hồi hộp căng thẳng, Không Bồi và Thái Dương ngồi đối diện trên bàn ăn, cách nhau rất xa, thân hình Không Bồi vẫn căng cứng như trước.

Thái Dương im lặng đứng dậy pha một ấm trà, Không Bồi nhìn thấy không đành lòng được cất lời khuyên: “Đói bụng thì uống sữa nóng đi.”

Cô ngoan ngoãn lấy hai ly sữa nóng, đặt một ly trước mặt anh còn mình ủ chiếc ly trên tay, hơi ấm lan tỏa khắp lòng bàn tay. Không Bồi bước ra ngoài lấy áo khoác đưa qua, Thái Dương nhận lấy mặc vào.

Thái Dương thấy Không Bồi cúi đầu, không rõ đang nghĩ gì. Cô biết cái gọi là chính chắn vững chãi mà nó trói buộc người ta đến nhường nào, thế nên chỉ im lặng. Những khổ sở không cách nào diễn tả, như thép đỏ nhúng mình vào nước lạnh, cô mơ hồ cảm nhận được những chịu đựng và kháng cự nhiều năm qua của Không Bồi, trái tim lại lần nữa đau đớn.

“Nếu như chú không thích.” Rốt cuộc Thái Dương không đành lòng, chậm rãi cất lời: “Chúng ta cứ sống với nhau như trước đây.”

Không Bồi thoáng sững người, ngẩng đầu lên.

Nhưng mà, Thái Dương khổ sở nghĩ, có thể quay về như trước sao? Yêu thương, nhưng nhớ nó hiện hữu chân thật như vậy? Không Bồi suy nghĩ hồi lâu rồi cất lời: “Chuyện đi Mỹ...”

“Đừng nói chú sẽ không quay về.” Thái Dương cắt ngang ý định của Không Bồi, ở bên anh nhiều năm như vậy, sao cô còn không hiểu tính cách của anh.

Không Bồi không nói gì, im lặng nhìn cô.

“Thời gian dài thì sao, xa xôi thì thế nào, lẽ nào chú có thể trốn chạy?” Thái Dương nhắm nghiền hai mắt, dáng vẻ đầy tuyệt vọng: “Đôi khi, thương nhớ một người như hạt giống hoang dại. Dù trời quang mây tạnh, hay ngày nắng chói chang, nó vẫn bất chấp mà gieo mầm sinh sôi nảy nở, hết ngày dài đến đêm tối, mãi mãi không điểm dừng, không ngừng nghỉ. Vì vậy, đừng bao giờ nghĩ không quay về, hãy để cho cháu nhìn thấy chú.”

Lời nói của Thái Dương đọng đầy nỗi buồn, cô lặp lại: “Bất luận sau này thế nào, hãy hứa với cháu, để cho cháu được nhìn thấy chú.”

Không Bồi suy nghĩ thật lâu, sau đó trịnh trọng gật đầu.

Đêm cứ như vậy phủ trùm lên hai người, Thái Dương và Không Bồi ngồi đối diện nhau rất lâu, không ai nói gì nhưng cũng không ai đành lòng rời đi. Thái Dương cảm nhận được sự ấm áp của Không Bồi chưa bao giờ rời cô đi, cảm nhận được tình yêu và sự trân trọng của anh, cô đặt sang một bên tất cả những nỗi buồn chưa xốt; chỉ ngồi như vậy, cảm nhận sự vuốt ve an ủi đó, anh ở đây, rất gần, cô vươn tay là có thể chạm đến.

“Không Triết và mẹ cháu, tình cảm của họ có tốt không ạ?” Thái Dương hỏi một câu mà từ lâu rồi cô luôn muốn biết. Trong những mảnh ký ức vụn vặt năm đó, dường như cô chưa bao giờ cảm nhận được hơi ấm của mẹ, chưa từng được bà ôm vào lòng, chỉ thấy mẹ rất đẹp, trang phục lộng lẫy, thường xuyên vắng nhà, rất ít khi thấy Không Triết đến. Trước khi đi mẹ thường nói, ‘Ngoan, mẹ về sẽ mua thức ăn ngon cho con.’

Không Bồi suy nghĩ một lúc: “Chú cũng không thường gặp, lúc đó bệnh viện của anh chú khá bận rộn, mẹ cháu dường như... càng bận rộn hơn.”

Không Triết là một bác sĩ rất giỏi, tay nghề cao, vô cùng nghiêm khắc, đôi mắt tinh anh sau cặp kính không có chút nét cười.

“Nhưng anh ấy nói, rất thích mẹ cháu.” Không Bồi thở dài: “Nhân duyên số phận, con người không chống lại được.”

“Bọn họ chết cùng một chỗ, cũng xem như cùng nhau đi đến tận cùng.” Thái Dương nhìn thật sâu vào mắt Không Bồi: “Ba cháu giết anh trai của chú, chú không hận cháu sao?”

Không Bồi sững sờ, chằm chằm nhìn Thái Dương: “Ai nói với cháu?”

Thái Dương nhìn người đàn ông luôn hết lòng bảo vệ cô, sợ cô bị tổn thương này, trái tim anh sao bao dung đến vậy: “Chuyện đó không quan trọng, quan trọng là... chú không hận cháu sao?”

Không Bồi nhìn Thái Dương không nói lời nào.

Thật lâu sau mới chậm rãi cất lời: “Biết chuyện rồi, khó chịu lắm sao?”

“Cháu đã xem hồ sơ năm đó.” Thái Dương uống một ngụm sữa, có chút lạnh, cảm giác cái lạnh như lan ra khắp cơ thể: “Thấy hình ở hiện trường, hình đã ố vàng theo thời gian. Mẹ vẫn xinh đẹp như thế, đầu hơi ngẩng lên, trên quần áo rất nhiều máu, nhiều đến mức khiến người ta sợ hãi. Không Triết...”

Thái Dương không nói được nữa, cúi người nôn khan, nhưng không nôn ra được gì, tay chân lạnh buốt.

Không Bồi bước vội qua, ôm lấy cô, cúi đầu xốt xa nói: “Đừng nghĩ gì nữa, đã là quá khứ.”

Thái Dương không cách nào quên được hình ảnh mẹ cô và Không Triết nằm trên bậc thang bệnh viện, mẹ cô bị một nhát dao ngay tim, mà Không Triết là bảy nhát, năm nhát dao trên mặt khiến gương mặt hoàn toàn biến dạng, tàn nhẫn độc ác đến tận cùng. Ba cô cũng tự sát ngay sau đó, được cứu sống ba ngày sau tự sát lần nữa, cuối cùng cũng ra đi, nghi phạm đã chết, vụ án kết thúc điều tra.

Toàn thân Thái Dương run rẩy, Không Bồi ôm cô thật chặt, lắp bắp hỏi: “Vậy mà chú lại không có ở đây, cháu đã phải trải qua thế nào?”

Thái Dương nhìn Không Bồi, vẻ mặt tái nhợt không còn chút sự sống, nghiêm túc nói: “Cháu xin lỗi, cháu xin lỗi.”

Lúc ăn sáng, Thẩm Thu định đi gọi Thái Dương nhưng Không Bồi ngăn lại: “Tối qua Thái Dương ngủ không ngon, để cho con bé ngủ thêm chút nữa.”

Bộ dạng Sở Giới đầy xảo quyệt, vẻ mặt gian tà: “Cậu đi ngủ sớm như vậy, sao biết Thái Dương ngủ không ngon?”

Không Bồi không để ý tới hán, tập trung ăn bữa sáng của mình.

“Đừng tưởng tớ không biết cậu và Thái Dương nói chuyện trong phòng bếp.” Sở Giới lắc đầu chắc chắn lưỡi: “Cũng không biết tìm một nơi ấm áp, thương hương tiếc ngọc chính là phép tắc bắt buộc của đàn ông.”

Không Bồi không nhận được hỏi Thẩm Thu: “Bình thường ở nhà hán cũng nói nhiều như vậy sao?”

Thẩm Thu gật đầu: “Chẳng khác bao nhiêu, mình không để ý tới, anh ấy nói chuyện với mèo.

Sở Giới ghen hống, hỏi: “Tớ đưa cậu tới bệnh viện, lát nữa Thái Dương gọi taxi đi sau?”

Không Bồi lắc đầu: “Không đi, mai mới đi.”

Kế hoạch ban đầu của Không Bồi là hôm nay vào bệnh viện trả phép, sau kỳ nghỉ đông sẽ trở về Mỹ. Sở Giới muốn hỏi có phải vì Thái Dương nên hôm nay nghỉ làm không, nhưng cuối cùng vẫn cười thầm nhìn xuống không nói gì.

Lúc Thái Dương tới văn phòng, Sở Giới liền không ngừng truy hỏi: “Không Bồi thật sự không có ở nhà sao?”

Thái Dương thức dậy đã không nhìn thấy anh, cũng không biết anh đi đâu, thấy Sở Giới nôn nóng hỏi mãi không tha, liền nói: “Chi bằng nộp đơn lên cảnh sát nhờ họ theo dõi, giúp chú tìm tung tích của Không Bồi.”

Sở Giới hậm hực xoay người đi.

Không Bồi đi đến một nghĩa trang cách đó khoảng hơn trăm dặm, phía trước là đại sảnh đặt rất nhiều hủ tro cốt, đằng sau là khoảng đất trống rất lớn... khu vực chôn cất những người đã mất cách đây nhiều năm, mỗi người yên nghỉ dưới mộ phần đã không còn thù ghét oán hận. Anh nhanh chóng tìm thấy ba ngôi mộ nằm cạnh nhau, mộ phần nằm cách xa xa kia là của anh trai mình, hai ngôi mộ sát bên nhau là của Hoắc Cát An và Mục Đan.

Năm đó, sau khi Hoắc Cát An giết anh trai anh, Không Bồi đã từng gặp qua người đàn ông hiền lành như khúc gỗ, khuôn mặt khắc đầy dấu bẻ tang thương đó một lần, Hoắc Cát An khẩn cầu anh hãy hợp táng ông ta chung với Mục Đan. Khoảnh khắc Không Bồi xoay người đi, ông ta ngã từ trên giường xuống, quý gối xin lỗi anh. Không Bồi đã từng nghĩ rất nhiều về đoạn tình cảm giữa họ: giết chóc, máu tươi, hận thù, một sự dằn dũa đến cực hạn. Không Bồi nhớ tới một đoạn giáo lý trong ‘Kinh Thánh’: ‘Tình yêu là nhịn nhục, là nhân từ; tình yêu thương không ghen tị, không khoe mình, không kiêu ngạo, không cư xử trái lẽ, không kiêu tự lợi, không nhảy giận, không nuôi dưỡng điều dữ, không vui về điều bất công, nhưng vui trong sự thật. Tình yêu thương hay dung thứ mọi sự, tin mọi sự, hi vọng mọi sự, chịu đựng mọi sự. Tình yêu thương không bao giờ suy tàn.’

Không Bồi dõi mắt nhìn ngọn núi phủ đầy tuyết, một màu trắng thuần khiết giữa đất trời, quay đầu nhìn mộ phần cô độc của anh trai mình, những giọt nước mắt lặng lẽ rơi xuống. Không biết anh trai có tha thứ cho anh không, vượt trên những tình cảm là đạo đức, Không Bồi quỳ xuống trước mộ phần, đưa tay che mặt, năm đó Hoắc Cát An và Mục Đan chưa ly hôn, trên danh nghĩa pháp luật Mục Đan không phải là vợ của Không Triết.

Cuối cùng, anh vẫn quyết định chôn cất Hoắc Cát An ở nơi này, chôn theo cả phần tình cảm đầy máu và nước mắt của ba người bọn họ yên nghỉ mãi mãi. Không Bồi thờ dài, đứng dậy, cúi người vốc lên một nắm tuyết, màu trắng tinh khôi của đất trời tan ra thành những giọt nước chảy qua kẽ tay, như những giọt nước mắt trong suốt.

Nhiều năm qua, anh chưa một lần đưa Thái Dương đến đây. Lúc Thái Dương còn nhỏ, cảm thấy nơi này quá thê lương. Rồi Thái Dương trưởng thành, đối mặt với ba phần mộ, anh không biết phải giải thích thế nào, thế là tự mình đến, tự mình đi.

Lúc rời đi, đáy lòng bỗng thấu hiểu, nếu đã từng yêu nhau, ở một nơi nào đó bọn họ sẽ cho nhau sự thương xót, từ bi.

Buổi tối hết giờ làm, Thái Dương vẫn đi tập thể dục với Bằng Đức như mọi khi.

Sở Giới hỏi hết lần này đến lần khác: “Không đi ăn với bọn chú sao?”

Thái Dương chẳng chút nghĩ ngợi: “Có người đang đợi cháu, thất tín không phải là chuyện quân tử nên làm.”

Thái Dương khoan khoái nhảy theo giáo viên thể dục nhịp điệu, vặn tay, xoay chân, từng động tác rạng ngời xinh đẹp.

Bằng Đức quan sát Thái Dương hồi lâu rồi nói: “Có liên lạc với Không Bồi sao?”

Thái Dương giật mình hỏi lại: “Sao anh biết?”

“Niềm vui lan đến tận đầu mày khỏe mắt, không giấu được.” Bằng Đức thờ dãi: “Thế gian này, người duy nhất có thể làm cho khuôn mặt cô rạng rỡ như ánh mặt trời, chỉ có người đó.”

Thái Dương mỉm cười: “Anh ấy về rồi.”

“Sao còn sẵn lòng đến gặp tôi thế này?” Bằng Đức tựa như nói những lời trêu đùa vô nghĩa.

“Anh nói tôi phải có cuộc sống của riêng mình, lúc nào cũng đuổi theo anh ấy, sẽ không còn là chính mình.” Tâm trạng Thái Dương rất vui, liền nói đùa: “Lường tình tương duyệt, cần gì sớm tối bên nhau.”

Bằng Đức cũng mỉm cười: “Sau khi trở về, có thay đổi gì không?”

Thái Dương cẩn thận suy nghĩ một hồi, lắc đầu: “Gầy, đen. Không có thay đổi gì.”

“Tôi đang hỏi cô.” Bằng Đức sửa chữa.

“Tôi... trở nên can đảm hơn.” Thái Dương cười tươi rói: “Anh thật là giáo viên xuất sắc.”

“Quan trọng là cô, cô là sinh viên tiềm năng đầy hứa hẹn.” Bằng Đức như thật như đùa khen: “Trong sáng lấp lánh, thông minh tinh tế.”

“Vâng ạ, hai người đang tăng tốc lẫn nhau vô cùng tiềm năng.” Thái Dương nói đùa rất có trình tự.

Lâm Hòa Khiêm, Sở Giới và Không Bồi ngồi uống rượu với nhau, xung quanh rất ồn ào, những ngày trời rét các quán rượu thường tấp nập người ra vào.

“Thái Dương... đi tập thể dục rồi, nói tối nay không đến, sẽ về nhà.” Sở Giới cất cao giọng, nói xong hai mắt chăm chăm quan sát phản ứng của Không Bồi, Không Bồi vẫn điềm nhiên tĩnh lặng.

“Ban ngày, tớ đã nhờ người dọn dẹp nhà cửa, lát nữa cũng về nhà.” Không Bồi luôn là người không muốn tùy tiện làm phiền người khác, lúc nào cũng suy nghĩ chu đáo và lễ độ.

Sở Giới gật đầu.

Lâm Hòa Khiêm uống một ngụm rượu, nhìn dáng vẻ Không Bồi có chút tiêu tụy: “Có dự định gì không?”

“Đơn nộp đã được phê duyệt, trước hết hướng dẫn về lý thuyết.” Không Bồi nghĩ ngợi: “Sang năm đưa thiết bị về, chính thức bắt tay vào thực hành.”

“Không phải chuyện này.” Mặc dù Lâm Hòa Khiêm biết Không Bồi đau đớn, nhưng nếu vết thương không được sát trùng sạch thì sẽ ngày càng nhiễm trùng sưng tấy: “Tớ nói, là dự định với Thái Dương.”

Không Bồi đang cầm chai rượu, nghe thấy vậy liền chậm rãi đặt xuống, nghiêm túc và trầm tĩnh: “Tớ hứa với Thái Dương sẽ trở về, cô ấy cũng đồng ý không thay đổi tình trạng hiện giờ.”

Lâm Hòa Khiêm có thể tưởng tượng ra Thái Dương khốn khổ thế nào để thỏa hiệp điều đó: “Cậu có bao giờ nghĩ đến cuộc sống của Thái Dương không? Ngày ngày mơ hồ trôi qua quãng đời còn lại sao?”

Không Bồi thờ dãi: “Cô ấy khỏe mạnh, trí tuệ, độc lập, một ngày nào đó sẽ có cuộc sống mới. Sẽ yêu đương, kết hôn rồi có con, bình an hạnh phúc.”

“Cậu đừng cố lừa mình dối người nữa.” Lâm Hòa Khiêm tức giận: “Thái Dương nỗ lực sống cuộc sống của riêng mình, không phải chỉ để các cậu đừng bỏ lỡ nhau sao? Cô ấy cố chấp quật cường như vậy, làm sao có được tình yêu mới? Sao có thể kết hôn sinh con? Sao có thể bình an hạnh phúc đây?”

Sở Giới ngồi một bên nhìn Lâm Hòa Khiêm gần như gào lên: “Một cho cậu học hành nhiều năm như vậy, con người không phải động vật, tình cảm nếu có thể không chế đã không còn là tình cảm. Không Bồi, cậu không phải là siêu nhân, cho dù cậu có muốn chôn chính mình, thì cũng đừng vô lý khiến Thái Dương phải tuần táng theo cậu.”

Không Bồi lộ vẻ xúc động, ánh mắt u ám bất lực: “Lâm Hòa Khiêm, cách nhau mười tám năm thời gian và luân lý, nếu tớ muốn Thái Dương, mới là tuần

táng cô ấy.”

Bàng Đức đưa Thái Dương về, cô vừa bước xuống xe, Bàng Đức tùy ý khoát khoát tay tạm biệt rồi lập tức lái xe đi. Gió lạnh chợt lùa tới rét buốt, Thái Dương biết khi tuyết tan, nó hấp thụ rất nhiều nhiệt lượng trong không khí, hiện giờ là lúc trời lạnh hơn rất nhiều. Thái Dương nhanh chân chạy vào cổng, lúc chờ thang máy, nhân viên quản lý tình cờ nói một câu: “Hình như lúc này chú cô đến, nhưng không vào.”

Đáy lòng Thái Dương như đất băng dậy sóng, vội hỏi: “Lâu chưa ạ?”

“Khoảng nửa tiếng trước.” Thấy Thái Dương xoay người chạy ra ngoài, vội nói với theo: “Trời lạnh như vậy, sợ đã sớm đi rồi.”

Thái Dương như con sóc lao nhanh ra cổng, trời đã về khuya, gió lạnh lùa vào từng góc ngách cơ thể, xung quanh không một bóng người, vô cùng trống trải. Thái Dương thả chậm bước chân, xoay đầu tìm kiếm trong bóng tối, rốt cuộc cũng nhìn thấy Không Bồi mặc chiếc áo khoác tối màu đứng trong góc khuất đối diện cửa chính.

“Đã tới rồi, sao không tìm cháu?” Thái Dương ngửi thấy mùi rượu phẳng phất trên người anh: “Lên nhà ngồi một lát đi ạ.” Giọng nói của Không Bồi không nghe ra chút gọn sóng nào: “Trễ rồi, chú về đây.”

Thái Dương đứng phía sau anh hỏi với theo: “Có chuyện gì vậy?”

“Không có gì.” Không Bồi ngừng bước: “Chỉ là... muốn nhìn thấy cháu.”

Ngay sau đó, nhanh chóng sai bước đi.

Thái Dương ngỡ người thật lâu không nhúc nhích, niềm vui nổi buồn đan cài vào nhau, cô đứng yên đó dưới trời đêm thăm thẳm, mặc gió lạnh quét qua từng cơn rét buốt.

Lục Chính không nghỉ đông, thời điểm này là lúc anh bận rộn nhất, Hoa Điều chạy đến nhà Thái Dương nghỉ phép nhưng không ghé qua nhà Lục Viêm Viêm, Thái Dương biết Hoa Điều và cô gái ngang ngược vô lý kia không cách nào thân thiết với nhau được, nên cũng không hỏi tới.

Thái Dương mặc chiếc áo len màu dương đậm, quần chiếc khăn choàng cổ thật dày, tóc buộc đuôi ngựa cao, tìm một nơi có ánh mặt trời rọi vào, ngồi đọc sách. Hoa Điều ngồi một mình chơi game tích phân, về mặt đây hăng say, Thái Dương nghĩ có lẽ trò chơi này nhiều bước ngoặt lên xuống, có tính thách thức trí tuệ khiến chiến nên mới khiến Hoa Điều bưng bưng khí thế như vậy.

Cuối cùng Hoa Điều nổi cáu: “Chỉ mắc có sai sót nhỏ, giờ phải quay lại từ đầu.”

Thái Dương chậm rãi nói: “Chưa từng nghe qua sao, sai một li đi một dặm. Cho nên, làm gì cũng phải thật cẩn thận.”

“Đòi người vốn đầy đau khổ phiền não, tội gì cứ phải đặt ra cho bản thân bao nhiêu là nguyên tắc.” Hoa Điều không nhất trí: “Mặc dù không phải qua loa cho xong chuyện, nhưng cũng nên để mọi thứ dễ dàng hơn.”

Thái Dương mỉm cười, nhìn về mặt hồn nhiên rực rỡ của Hoa Điều, không khỏi cảm thấy tinh thần vui vẻ sáng khoái theo.

“Gần đây Không Bồi có tìm cậu không?” Hoa Điều hỏi.

“Nghe Sở Giới nói dường như anh ấy rất bận.” Thái Dương rút hai cốc cà phê nóng.

“Trong lòng cậu... nghĩ thế nào?” Hoa Điều ủ cốc cà phê cho ấm lòng bàn tay.

“Đội.” Thái Dương thư thái duỗi duỗi cánh tay: “Đội Không Bồi bước qua hết ánh mắt của thế nhân, vượt qua hết rào cản rồi đến bên mình.”

“Nếu cả đời anh ấy không hiểu ra thì sao?” Hoa Điều nghiêng đầu hỏi, hết mực quan tâm.

“Vậy thì mình sẽ đợi cả đời.” Thái Dương nhẹ hắng cất lời: “Có lẽ đến khi già rồi, anh ấy sẽ không còn sức lực để kháng cự mình nữa, sẽ đầu hàng.”

Hoa Điều tư lự thật lâu: “Tình yêu đáng giá như vậy sao?”

“Đáng giá.” Thái Dương cong khóe môi, vẻ mặt vô cùng đáng yêu: “Không phải Trương Á Linh từng nói, ‘Trong ngàn vạn người, gặp được người mà bạn muốn; trong ngàn vạn năm, giữa mệnh mong hoang hoải bất tận của thời gian, không quá sớm, cũng chẳng quá muộn, vừa khéo đuổi kịp,’ đó sao.”

“Có người để đợi chờ, cũng là một hạnh phúc.” Thái Dương nói tiếp: “Đáy lòng không chia cắt, thì có gì để so đo?”

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Tiệc họp mặt ở nhà, Không Bồi đến đón Thái Dương như đã hẹn.

Lúc chờ thang máy, nhìn thấy Lục Viêm Viêm đi tới. Cơ thể Không Bồi chợt khựng lại, mắt nhìn thẳng vào cánh cửa thang máy đang đóng kín, Thái Dương đứng bên cạnh không nói gì, đợi cửa mở ra rồi bước theo anh vào. Lục Viêm Viêm cũng nhanh chóng lao vào.

Ba người im lặng, mỗi người đều mang suy nghĩ riêng.

Xuống tới dưới lầu, Lục Viêm Viêm đề nút thang máy, đi lên lầu nữa.

Lục Viêm Viêm thấy hai người đều nhìn cô ta, bèn nhón đầu ngang ngược nói: “Khoan đi đã, tôi có lời muốn nói.”

Không Bồi nhíu chặt mày, Thái Dương không muốn dây dưa: “Xin lỗi, chúng tôi đang vội.”

Đến tầng mười ba, có người bước vào thang máy, Không Bồi và Thái Dương nhìn nhau, không thể làm gì khác hơn đành phải đi ra ngoài.

“Anh... tại sao không thích em?” Lục Viêm Viêm hoàn toàn phớt lờ Thái Dương, giọng nói đầy ai oán hỏi Không Bồi: “Em có chỗ nào không tốt chứ?”

Không Bồi luôn là người không giỏi giao tiếp với người khác, chỉ nhìn lướt qua Lục Viêm Viêm, thờ dãi không nói gì.

Thái Dương thấy Không Bồi lúng túng, thế là mở cửa: “Vào nhà rồi nói chuyện.”

“Anh thích cô ta, nên mới từ chối em sao?” Lục Viêm Viêm giơ tay chỉ Thái Dương hỏi.

Thái Dương cảm thấy thật vô vị, liền đặt chìa khóa nhà vào tay Không Bồi, khẽ nói: “Chú nói chuyện xong thì xuống dưới, cháu xuống đại sảnh đợi chú.”

Không Bồi chăm chú nhìn Thái Dương, Lục Viêm Viêm bị ánh mắt quyến luyến nhìn nhau như thiêu như đốt, như ngầm hiểu của hai người chọc giận, cô ta nhìn Thái Dương nghiêng răng nghiêng lợi muốn phá hủy bầu không khí đó: “Không Bồi đã hôn tôi, đã nhìn thấy thân thể tôi, không biết cô nghĩ sao?”

Thái Dương tròn xoe mắt nhìn Không Bồi, người bị nhìn liền quỳnh quáng, mặt cũng đỏ lên.

Thái Dương thật sự, thật sự không nhịn được, liền phụt cười một tiếng.

Lục Viêm Viêm then quá hóa giận, tiến lại gần đưa tay tát một cái vào mặt Thái Dương, Thái Dương không tránh kịp, giật mình đứng ngẩn người tại chỗ. Một bạt tai này đúng là hàng chính hãng, Thái Dương cảm thấy đau rất, Không Bồi đứng bên cạnh, sắc mặt hoàn toàn biến đổi, anh duỗi tay nắm chặt cánh tay Lục Viêm Viêm, bước nhanh tới cửa ném ra ngoài, Lục Viêm Viêm đi giày cao gót loạng choạng nhếch nhác không thôi.

Không Bồi nghiêm mặt cảnh cáo: “Cô thử động tay lần nữa xem.”

Nói xong lập tức dập cửa lại, Lục Viêm Viêm đứng bên ngoài gào thét: “Anh và cô ta có mối thù không đội trời chung, anh xứng đáng với anh trai mình sao? Đây là loạn luân, là biến thái, anh có biết không?!”

Không Bồi cố nhẫn nhịn, rốt cuộc lần nữa mở cửa ra, hướng về phía Lục Viêm Viêm xác nhận: “Là cô nói với Thái Dương?”

Lục Viêm Viêm nhìn về mặt kìm nén tức giận của Không Bồi, lần đầu tiên nhìn thấy anh như vậy, cô ta hơi sợ nhưng vẫn mạnh miệng ngửa cao đầu: “Là tôi nói, anh trai tôi bảo cô ta nghe xong ngắt xù tại chỗ, nằm viện hết nửa tháng thì sao.”

Không Bồi theo phản xạ giơ tay lên, Lục Viêm Viêm vội né sang một bên, Không Bồi chung quy không cách nào động tay với phụ nữ, thế là xoay người đóng cửa lại.

Không Bồi đi đến trước mặt Thái Dương, đưa tay khẽ chạm vào gương mặt đang sưng đỏ. Hít sâu một hơi rồi đi tới tủ lạnh lấy mấy viên đá cho vào khăn.

Thái Dương cũng chẳng thấy tức giận gì nhiều, hé khăn ra, lộ mắt lén nhìn anh đang cố kìm nén cơn giận. Biết anh đang đau lòng, vậy mà tim cô lại vô cùng vui sướng: “Đi thôi ạ, mọi người đợi lâu sẽ sốt ruột.”

Không Bồi mím môi không nói gì, nhìn gương mặt Thái Dương vẫn còn sưng đỏ: “Có đau lắm không?”

Thái Dương lắc đầu: “Không sao ạ, đi thôi.”

Bước ra đến thang máy, cô tình nghịch trêu anh, khẽ nói: “Ôn hương nhuyễn ngọc đã đưa đến cửa rồi, sao lại từ chối chứ?”

Khổng Bồi có chút buồn bực, có chút ngượng ngùng, có chút bị trêu chọc không biết làm thế nào, chằm chằm nhìn Thái Dương không nói nên lời. Thái Dương chưa bao giờ nói đùa với anh như vậy, Khổng Bồi dần phát hiện ra, Thái Dương nhỏ bé của anh, sợ là đã âm thầm trưởng thành rồi.

Bữa tối do một tay Thái Dương thu xếp, mọi người làm trợ thủ. Vì thời tiết rét lạnh, nên cô làm những món ăn vùng đông bắc: canh chua trứng cá ngát, thịt bò hầm táo tàu khoai tây, bánh nướng cá con om, hầu hầm dưa cải, gà rang đậu đen, nấm rom xào dưa leo, một bàn đầy ắp thức ăn. Vết sưng đỏ trên mặt Thái Dương đã tan hết, nhưng Khổng Bồi không yên lòng, cứ liên tục đi tới kiểm tra.

Bàng Đức cũng được mời tới tham gia, rảnh rồi nhàn hạ quan sát Khổng Bồi đang cố che giấu sự lo lắng.

Sở Giới vừa ăn thịt bò vừa không ngừng tán thưởng: “Đời này xem ra không thể nào làm hòa thượng được rồi, Phật giáo quả là thiết thực, phải hạn chế sự thèm ăn và ham muốn tình dục, mới có thể tu thành chánh quả. Không cưới vợ, không ăn thịt uống rượu, công việc tới mảy tới mạt, sống trăm ngàn năm thì thế nào chứ?”

Thẩm Thư tán thành: “Trong các tôn giáo có lẽ Cơ Đốc giáo là bao dung nhất, hầu như không có điều cấm kỵ, cho phép người ta phạm sai lầm, chỉ cần ăn năn hối cải là được.”

Khổng Bồi mỉm cười phản bác: “Cơ Đốc giáo cũng có điều cấm kỵ, không được phép ăn, uống máu, không cho trộm cắp, không được giết người, không được gian dâm, không được ngụy tạo giả mạo chứng cứ hại người, không được thêm muốn tài sản, vợ con của người khác.”

“Đây không phải là điều cấm kỵ của tôn giáo, đây là nguyên tắc luật hình sự mà.” Thái Dương nghe thấy khá quen thuộc.

Lục Chính mỉm cười tiếp lời: “Đạo Hồi cấm ăn thịt lợn, thịt chó; thịt và máu của con vật đã chết trước khi nó bị cắt tiết theo nghi thức, việc ăn uống rất khắt khe.”

“Người Hồi giáo cho rằng thực dưỡng tính. ‘Dĩ bì chi tính, ích ngã chi tính’. ‘Bì chi tính thiện, ích ngã chi thiện’, ‘bì chi tính ác, tư ngã chi ác’, ‘chi tính vô khiết, tư ngã vô khiết’. Lâm Hòa Khiêm thích cổ tự, năm đó hần đam mê Trung y, nghiên cứu rất nhiều văn tự cổ, nên hề có việc gì là thích nói mấy câu khiến người khác nghe không hiểu làm thú vui: ‘Ý của nó chính là đồ ăn ảnh hưởng đến tính cách của con người. Tín đồ đạo Hồi quan niệm, mặc quần áo để chống lạnh, không cần đẹp lộng lẫy; ăn để hấp thu dinh dưỡng, không cần mỹ vị; nam nữ hoan ái là vì sinh sôi nảy nở đời sau không cần kích thích. Không cấm dục, không buông thả dục vọng, đây là đạo lý chung, phần lớn mọi người đều chấp nhận như vậy.’”

“Cháu cảm thấy mình còn tuân thủ nhiều hơn những thứ này.” Hoa Điều giờ ngón tay liệt kê: “Xét theo cá nhân thì tuân thủ đạo đức, theo nghĩa rộng hơn thì tuân thủ luật pháp, trong công ty thì tuân theo kỷ luật, ở nhà thì sao nhỉ, là lắng nghe Lục Chính dạy bảo.”

Lục Chính vốn đang nghiêm chỉnh lắng nghe, vừa nghe vừa gật gù. Nhưng đến câu cuối cùng khựng đơ lại, đột nhiên nghe thấy một câu không thể nào nghĩ tới, kinh ngạc nhìn Hoa Điều. Mọi người cười âm lên, cô nàng Hoa Điều như không có gì liên quan đến mình tỉnh bơ ngồi ăn cơm.

Lúc tan tiệc, Bàng Đức đưa Thái Dương về. Bàng Đức đặc biệt chú ý Khổng Bồi, nhưng nét mặt người đó hoàn toàn không có gì đặc biệt, quay lại nhìn Thái Dương, cũng hết như vậy.

Trên đường đi, không nhịn được liền hỏi: “Rời đi không lưu luyến sao?”

Thái Dương đang vuốt ve mặt dây chuyền trên cổ, hồi lâu sau mới kịp phản ứng.

Liên hỏi lại: “Sao anh nghĩ vậy?”

“Vì không có chút biểu hiện gì.” Bàng Đức khó hiểu: “Thậm chí không thấy hai người nhìn nhau lấy một lần.”

“Âm thanh lớn nhất là âm thanh vô hình.” Thái Dương mỉm cười: “Âm thanh lớn tiếng vang thường mong, cảnh tượng hùng vĩ thường không có hình dạng nhất định, những nhớ nhung lưu luyến mệnh mang bất tận của chúng ta, nằm ở nơi này.”

Thái Dương đặt bàn tay ngay vị trí trái tim, đang thỉnh thoảng đập từng nhịp.

Bàng Đức không nói gì nữa, ánh mắt thâm thúy xa xôi, gương mặt hoàn toàn không còn nét cười đùa, dường như đang lãnh hội một điều gì đó.

Trong nỗi nhớ chưa bao giờ vơi, thời gian vùn vụt trôi qua, năm mới đến. Sở Giới và Lâm Hòa Khiêm đón tết cùng ba mẹ, Hoa Điều cũng về nhà ba mẹ Lục Chính. Khổng Bồi và Thái Dương không còn người thân, đột nhiên cảm thấy quạnh quẽ.

Những năm trước, Thái Dương đều về nhà Khổng Bồi đón tết, năm nay bao nhiêu tâm ý trong lòng đã nói hết ra, Thái Dương dè dặt đợi Khổng Bồi cất lời. Quả nhiên, ba ngày trước khi năm cũ kết thúc, Khổng Bồi gọi điện thoại tới, giọng nói đầy ám áp: “Thái Dương, về nhà đón năm mới đi.”

Trước khi đi, Thái Dương có đến quán bar của Bàng Đức, nhân viên đều đã nghỉ Tết, chỉ có mình hần ngồi giữa mệnh mệnh trống trải, uống rượu.

Thái Dương xót xa nhìn dáng vẻ cô độc buồn bã của hần, dường như trước giờ cô chưa từng hỏi qua thân thể của Bàng Đức, từ đầu đến đây, đã đi nơi nào. Chỉ biết Bàng Đức học đại học, hiểu biết rất nhiều về kim cương ngọc bội, phi thủy tinh châu; pha chế cocktail đầy chuyên nghiệp, có mấy đàn em đáng vẻ côn đồ, quán bar kiếm được rất nhiều tiền; sẽ cười đùa vui nhộn để giải quyết tất cả nỗi buồn của bản thân; thông minh nhạy bén nắm rất rõ định hướng tương lai; có vẻ như bất kham ngổ ngược nhưng kì thật vô cùng nhạy cảm.

Thái Dương ngồi xuống trước mặt Bàng Đức, Bàng Đức nhìn cô, đứng dậy pha chế một ly tequila dàu.

Thái Dương hỏi: “Đi đâu đón năm mới?”

Bàng Đức ngạc nhiên, Thái Dương rất ít khi hỏi chuyện riêng của người khác.

“Không đi đâu.” Bàng Đức chỉ chỉ quán bar: “Năm nào cũng ở đây.”

Thái Dương nghĩ ngợi một lúc, rồi vẫn cất lời hỏi: “Ba mẹ anh đâu?”

“Mẹ tôi mất lâu rồi.” Bàng Đức không có gì thương cảm, như đang nói câu chuyện của người khác: “Ba tôi bài bạc, bài bạc xong thì trộm cắp, trộm cắp rồi tiếp tục bài bạc. Tôi vẫn luôn cảm giác mình chẳng khác gì cô đại mợ hoang. Tiểu học, trung học dựa vào chút tiền ít ỏi của bà nội tạm bợ cũng qua.”

“Tôi biết nhất định phải học, nếu không cuộc đời này coi như bỏ đi. Thời trung học, tôi liền dồn hết sức vào học tập, thành tích rất tốt, là một trong những người giỏi nhất của trường, nhưng bà nội mất, không có tiền đi học tiếp.” Bàng Đức cười khổ, uống hết ly này đến ly khác: “Thế là tôi học bộ dạng của ba tôi, không có tiền thì trộm cắp, tôi không tham, chỉ trộm đủ tiền học phí và chút tiền sinh hoạt ít ỏi rồi thôi, không bao giờ lấy quá tay. Có một lần bị bắt, người ta không báo cảnh sát, chỉ đánh tôi tróc thịt lột da. Cứ gặp ghềnh trắc trở như vậy, sau này đậu vào khoa khai thác đại học mỏ địa chất, chuyên ngành đó đáng chết, nhưng được trợ cấp nhiều. Lúc đó, tôi giành được học bổng cao nhất, đồng thời làm gia sư dạy kèm rất nhiều nơi, cứ như vậy đến năm tư, mãi đến một ngày ba tôi tìm đến trường học.”

Giọng nói Bàng Đức có chút bơ vơ vô vọng: “Đôi khi tôi cảm thấy, con người ta sinh ra, chết đi, sống trên đời, gặp gỡ ai đó rồi kết hôn đều là chuyện số mệnh đã định sẵn, không cưỡng cầu được. Năm đó, ba tôi trốn nợ tìm tôi, tôi tìm cho ông một chỗ ngủ, mua thẻ com trong trường xin người ta cho ông vào đó ăn, nhưng chưa được mấy ngày, lại tiếp tục cờ bạc, thua đến rồi tỉnh rồi ngủ, một mớ hỗn độn. Rất nhiều người chặn đường tôi đòi tiền, không cho vào trường học, thế là tôi lại đi trộm cắp, sau này bị bắt, bị trường đuổi học.”

“Tôi ra ngoài tìm việc làm, vì không có bằng tốt nghiệp, nên xin việc gì cũng khó, lại luôn có người đuổi theo đòi nợ sau lưng, cuộc sống rất khổ. Sau đó, tôi gặp một người rất chính trực trường nghĩa trên đường Phố Nam, thường gọi là đại ca quét đường, ông ấy có mấy tiệm Internet, tôi giúp hắn cài đặt bảo trì hệ thống máy móc. Có một hôm, tôi và hắn đang ngồi uống rượu với nhau, một đám người kéo tới ầu ẩu, tôi cầm thay hắn một nhát dao hung hiểm. Hắn bảo tôi đi theo hắn xông pha giang hồ, tôi không thích cuộc sống như vậy, lỗ mắng, yếu ớt, ầu trĩ, ngày đêm điên đảo hỗn loạn, không có mục tiêu, trống rỗng.” Bàng Đức tiếp tục uống rượu: “Nhưng tôi sợ bị người ta khi dễ, sợ không có tiền sẽ phải ném trái đu đủ đau khổ. Đại ca quét đường biết tôi nghĩ gì, liền nói chỗ của hắn có người gán nợ một quán bar, không có người quản, thế là tôi có nơi dừng chân.”

Thái Dương im lặng lắng nghe, đôi mắt Bàng Đức khẽ nhắm lại, như đang chìm vào hư ảo. Không biết vì những hồi ức ngày xưa sống lại hay đang đắm mình trong những cảm xúc, khiến người ta nhìn thấy rất xót xa.

“Lúc tôi đưa lợi nhuận cho hắn, rất nhiều, hắn đưa hết lại cho tôi, nói quán bar là của tôi. Còn đưa cho tôi hai người, gọi tôi là lão đại. Thấy tôi không thích, liền nói ‘Đầu sóng ngọn gió, cá lớn nuốt cá bé, cho dù không làm gì, cũng khó tránh khỏi bị cuốn vào thị phi, nên nhất định phải có chút tiếng tăm.’” Bàng Đức nói tiếp: “Có lẽ hắn sợ có người tới quấy rối, sợ tôi bị người ta ức hiếp. Vì vậy tôi lấy bộ dạng như đại ca giang hồ, nhưng kỳ thật chỉ là người làm ăn.”

Thái Dương khẽ nói: “Lần đầu tiên gặp anh, cảm giác giống một người từ nhỏ xem tiểu thuyết võ hiệp mà lớn, rất khí khái anh hùng. Uống máu ăn thề, đào nguyên kết nghĩa, ngày ngờ khờ khạo. Thì ra đều bị anh lừa.”

Bàng Đức bật cười: “Còn đồ thì phải như vậy thôi, nếu chừng chặc đảng hoàng, làm việc gì cũng không dễ dàng.”

Thái Dương bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện: “Cô gái bị Cốc Duy Gia đoạt mất, anh thật sự thích sao?”

Bàng Đức lắc đầu: “Là kết nhóm ở chung, hầu như chẳng có đề tài nào có thể chia sẻ, chỉ cùng nhau ăn uống tiệc tùng, vui chơi giải trí, ngủ.”

Thấy Thái Dương có chút xấu hổ, liền nói: “Chuyện khi đó, cũng là do đại ca quét đường sai người làm, nói bạn gái của mình bị người khác ‘nặng’ đi là chuyện rất mất mặt, nhất định phải dẫn mặt. Cho nên...”

Thái Dương không khỏi thở một hơi thật dài, phía sau người đàn ông đáng vẻ trẻ con tựa như đầy biếng nhác này là một câu chuyện thật dài, thậm chí còn bị thương như vậy. Khó trách hắn từng nói với cô những lời đầy sâu sắc: “Trên đời không có hoàn cảnh nào tuyệt vọng, chỉ có người tuyệt vọng vì hoàn cảnh.”

Bàng Đức nói: “Thời đại học, có yêu một nữ sinh học cơ điện. Thời gian đó rất bận rộn, hầu như không có thời gian ‘trước hoa dưới trăng’ nhưng tình cảm rất chân thành. Hôm tôi bị trường đuổi học, cô ấy tát tôi một cái, sau khi xa nhau cũng chưa từng gặp lại. Cảm thấy rất có lỗi với cô ấy, nên về sau liền đặc biệt chú ý đối xử tử tế với phụ nữ.”

Thái Dương uống hết rượu trong ly: “Còn trẻ như vậy, nhưng cực khổ thật nhiều.”

“Còn trẻ?” Bàng Đức khẽ lăm bắm nhìn qua, đáy lòng Thái Dương như sóng ngầm rung chuyển, ngồi đây uống rượu nhớ tới chuyện năm xưa, cái thời yếu đuối mong manh dễ vỡ tan. Bàng Đức hết sức chân thành: “Luật sư, tôi lớn hơn cô rất nhiều. Lần đầu tiên nhìn thấy cô, tôi đã nghĩ, tiểu nha đầu uy phong này, uống rượu không sợ trời không sợ đất, đáng vẻ lạnh lùng công kiết liêm mình đây xa cách, nhưng sau này đã mang đến nhiều hơi ấm mặt trời như vậy.”

Hắn cầm tay Thái Dương: “Cảm ơn.”

Thái Dương cảm nhận được hân khê dùng sức, một lần nữa lặp lại: “Cảm ơn.”

Thái Dương khăng khăng muốn đưa Bàn Đức đến nhà Khổng Bồi cùng đón năm mới, Bàn Đức bật cười: “Tôi cũng không phải trẻ con, khiến cô phải mất thời gian trông nom. Nhóm người của đại ca quét đường năm nào cũng tới đây mừng năm mới, tôi không ở đây, ai chủ trì chứ.”

Trước khi ra về, Bàn Đức kéo tay Thái Dương, ôm lấy: “Luật sư, qua năm mới thêm một tuổi, nỗ lực hết sức đem mình gả đi.”

Thái Dương hiểu những gì hân nói, trong lòng cảm thấy vô cùng ấm áp, liền dùng sức ôm lại: “Mượn lời chúc tốt lành của anh.”

Khổng Bồi và Thái Dương cùng đi mua sắm rất nhiều đồ tết, năm nào cũng vậy, khoảng mừng một mừng hai là mấy người Sở Giới, Lâm Hòa Khiêm lại tục tục đến tham gia náo nhiệt, vì vậy hai người đã chuẩn bị rất nhiều thức ăn.

Chạng vạng tối, vì chưa đến giờ chính thức bước sang năm mới nên ngoài cửa sổ chỉ truyền tới tiếng pháo nổ thưa thớt. Khổng Bồi ngồi đọc sách trong thư phòng yên tĩnh, Thái Dương ở phòng bếp nhìn danh sách món ăn đã lên kế hoạch cho mấy ngày tết, bận rộn nhưng tràn ngập niềm vui. Giữa hai người như vợ chồng nhiều năm, sự thấu hiểu lắng đọng theo năm tháng, không cần nói nhưng vẫn có thể hiểu đối phương, tất cả tâm ý đó nhẹ nhàng luân chuyển trong không gian này.

Thái Dương không kiềm được đưa tay chạm vào sợi dây chuyền Khổng Bồi tặng, biết anh đang ở nơi này, hơi thở, nụ cười, thậm chí có thể cảm nhận được cả hơi ấm và những đường nét cơ thể anh. Những gánh nặng của cuộc đời, vì có anh ở đây đều hóa thành hạnh phúc

Thái Dương quay đầu nhìn về hướng thư phòng, nào ngờ người đó đang đứng ở cửa, ngấm nhìn cô.

“Làm cháu sợ giật mình.” Thái Dương thở phào một hơi: “Ăn cơm được rồi, có muốn uống chút rượu không ạ?”

Khổng Bồi gạt đầu, vừa giúp lấy chén đĩa, vừa như vô tình hỏi: “Một mình nghĩ gì mà ngây người như vậy?”

Động tác của Thái Dương khẽ khựng lại, sau đó tiếp tục gấp thức ăn ra đĩa: “Kết thúc một năm rồi, thử tổng kết xem có hạnh phúc không.”

“Vậy cháu... có hạnh phúc không?” Khổng Bồi hết sức nghiêm túc hỏi.

“Có thể bình yên, có thể ấm áp thanh thản, có thể gặp người mình muốn gặp, cùng nhau chia sẻ những vui buồn thăng trầm của năm tháng... cảm thấy đã đạt được những gì mình muốn, rất hạnh phúc.” Thái Dương dọn lên một đĩa sườn chua ngọt, màu đỏ au của đường lên màu và những hạt mè lấm tấm trên mặt, nhìn rất có không khí.

Khổng Bồi thoáng sững người, vội chuyển sang đề tài khác: “Uống rượu gì?”

Thái Dương đề nghị: “Ăn cá uống rượu trắng, ăn thịt uống vang đỏ đi ạ.”

Khổng Bồi không nói gì lấy một chai vang đỏ ra, là chai Bordeaux Bàn Đức tặng cho Thái Dương. Thái Dương từng xem qua giá của nó, biết loại bốn năm là 218 tệ, rẻ hơn rất nhiều so với loại được ủ từ năm 98, nên nhất định không lấy loại Classe 98, nhớ lúc đó cô còn nói: “Rượu ngon giữ lại cho người biết thưởng thức, tôi uống rượu không quan tâm đến năm đâu.”

Thái Dương nhìn Khổng Bồi nghiêm túc khai rượu không khỏi suy nghĩ, thật ra rượu và tình cảm cũng có khác gì nhau, tích lũy theo năm tháng, chậm rãi lắng đọng thành tinh hoa.

Trên bàn là bốn món ăn và một món canh, bí ngô nấu giò heo. Nắp tô canh vừa mở ra, hương thơm ngào ngạt xông lên mũi, Thái Dương nấu món canh này gần hết một buổi chiều, để lửa liu riu thật nhỏ chứa đựng cả tâm lòng trong đó, chỉ nêm một ít gia vị đơn giản nhưng không kém phần tinh tế, làm vậy để món ăn có hương vị đậm đà nhưng không mất đi mùi vị ban đầu. Đây là món Khổng Bồi rất thích.

Thái Dương múc một bát đưa qua cho anh, Khổng Bồi khen: “Dạ dày của chú đã bị cháu làm hư, ở Mỹ ăn gì cũng không thấy ngon, lúc đó tự nhủ về nước phải kháng nghị với cháu.”

Thái Dương nghe thấy anh nói vậy liền bật cười, Khổng Bồi hầu như không bao giờ nói đùa, cho dù anh có đùa thì khuôn mặt vẫn luôn là vẻ nhàn nhạt, anh không cười nhưng khiến người ta cười.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

Hai người ngồi đối diện nhau trên bàn ăn, có quá nhiều lời trong lòng nên chẳng biết phải nói gì, cứ ngồi như vậy nhìn nhau mỉm cười rồi thưởng thức các món ăn.

Thái Dương nhấp từng ngụm rượu, niềm vui rạng ngời trên khuôn mặt ngồi nói chuyện phiếm với Khổng Bồi. Thỉnh thoảng Khổng Bồi cũng đưa ly lên miệng uống một hớp, Thái Dương sợ anh đau dạ dày, liền pha cho anh một tách trà sữa nóng: “Cháu uống rượu một mình thôi.”

Nói rồi liền cầm ly rượu của anh định cất đi, Khổng Bồi đề tay Thái Dương lại: “Uống một chút không vấn đề gì, có ai mà uống rượu một mình chứ.”

Thái Dương cúi đầu nhìn những ngón tay anh đặt trên tay mình, ầm ầm mạnh mẽ.

Khổng Bồi ngạc nhiên hỏi: “Tay lạnh như vậy, lạnh lắm sao?”

Thái Dương cười đáp: “Bắt đầu vào mùa đông thường lạnh như vậy, nhưng ở trong phòng ấm áp một lúc sẽ trở lại bình thường.”

Khổng Bồi nghiêm mặt: “Phải rèn luyện cơ thể nhiều hơn, bổ sung sắt, i ốt. Ăn nhiều thức ăn có vitamin E, vitamin C, có thể giúp cải thiện tuần hoàn máu.”

Thái Dương chăm chú nhìn Khổng Bồi ân cần lo lắng cho mình, hốc mắt phỉm hồng, cúi đầu rót đầy ly rượu: “Đêm giao thừa ăn sủi cảo là đạo lý gì vậy chứ, thế nhưng lại kéo dài nhiều năm như vậy, kiên trì không đổi.”

Khổng Bồi mỉm cười: “Đầu bếp ngại phiền phức sao? Sủi cảo tượng trưng cho sự may mắn và đoàn tụ, sủi cảo ‘giảo tử’ trùng âm với ‘giao tử’ là dành riêng cho giờ giao thừa, nên mới ăn vào nửa đêm. Chú giúp cháu gói, nếu như cháu chịu hướng dẫn.”

Những năm trước, Thái Dương không làm sủi cảo, Khổng Bồi thường mua sủi cảo đông lạnh ứng phó.

Thái Dương gật đầu: “Được, cháu sẽ thu nhận đồ đệ này.”

Thái Dương uống xong lại rót cho mình một ly khác, cứ như vậy.

Khổng Bồi cười rất hiền: “Uống chậm thôi, học theo Bằng Đức, ngày càng hào sảng rồi.”

“Bằng Đức?” Thái Dương bắt đầu cảm thấy có chút vụng vớ hơi say, nghĩ đến những khó khăn vất vả mà Bằng Đức đã trải qua: “Hắn hào sảng chỗ nào chứ ạ? Chỉ là cường đạo khoác áo thư sinh thôi.”

Khổng Bồi lấy ly rượu trên tay Thái Dương, đặt vào một ly nước ấm: “Uống chậm thôi, coi chừng nóng.”

“Chúng ta làm thêm sủi cảo chay đi, cháu đã chuẩn bị sẵn nhân rồi.” Thái Dương cố tập trung suy nghĩ, sợ Khổng Bồi nhìn thấy vẻ mặt rã rời của mình, giờ một ngón tay lên lắc qua lắc lại: “Rau cải trắng, nước dùng rau củ, nấm hương, đậu phụ khô, hành boa rô, tương, muối, đường, bột ngọt, còn thiếu gì nữa nhỉ? Dầu vừng!”

Nói xong hài lòng uống một ngụm nước, hỏi Khổng Bồi: “Hình như không phải rượu mà? Rót rượu cho cháu, cháu sẽ tặng cho chú một món quà đổi lại.”

Khổng Bồi dùng khăn ẩm lau trán và hai bàn tay lạnh buốt của Thái Dương, Thái Dương tỉnh táo lại đôi chút liền đi vào nhà vệ sinh mở nước lạnh rửa mặt.

Khổng Bồi đứng bên ngoài hỏi: “Khó chịu lắm sao?”

“Không sao.” Thái Dương mơ hồ trả lời: “Thế nào cũng phải xem chương trình văn nghệ mừng xuân, còn phải làm sủi cảo. Đầu bếp say, chú cũng sẽ không được ăn luôn.”

Lúc đi ra đã tỉnh táo hơn rất nhiều, liền nói: “Không uống nữa, ăn thêm chút gì đi ạ.”

“Uống gần hết một chai rồi.” Khổng Bồi thấy cô không có việc gì, yên lòng, cười nói: “Muốn uống nữa thì phải tìm Bằng Đức lấy thêm.”

Thái Dương vẫn còn hơi vụng vớ, chống đỡ xong bữa cơm, đang tính thu dọn bát đĩa, Khổng Bồi nói: “Lát nữa còn ăn sủi cảo, cùng nhau dọn sau.”

Lúc xem tivi, Khổng Bồi pha hai cốc trà, rồi ngồi xuống góc bên kia sofa, cách cô rất xa.

Chương trình chẳng có gì hay, chỉ thấy một đám người mặc quần áo đầy màu sắc khoa trương, nói cười rôm rả bưng bưng khí thế trong một đại sảnh vàng rực rỡ, nhảy múa loạn xạ.

Thái Dương và Khổng Bồi đều là những người có tính cách trầm lặng, xem cái này cảm thấy vô cùng hao tâm tổn trí, chẳng hứng thú gì. Thế là chuyển sang kênh khác, nhìn thấy trong đó chiếu một bàn tròn mọi người quây quần ăn tất niên, Thái Dương nhìn một bàn đầy ắp đồ ăn, không khỏi cảm thán: “Thật ra ăn cái gì không quan trọng, quan trọng là ăn với ai.”

Khổng Bồi thoáng sững người, nhưng vờ như không có gì xảy ra: “Thức ăn ngon, người hợp ý, từ tinh thần đến vật chất đều song toàn mới là tốt nhất. Năm mới tết đến, nhiều người, nhiều thức ăn, kỳ thật chính là thưởng thức bầu không khí.”

Thái Dương vô thức đưa tay chạm vào mặt dây chuyền, nghĩ rồi nghĩ, rốt cuộc không nói gì nữa.

Thái Dương không biết mình đã cuộn tròn ngủ thiếp trên sofa từ lúc nào, lúc bị tiếng pháo đùng đoàng làm giật mình thức dậy, phát hiện trên người đắp một chiếc chăn màu xanh da trời rất dày, drap nền của Không Bồi phần lớn đều là màu lam, Thái Dương biết Không Bồi luôn thích màu sắc này, nên cũng không có gì ngạc nhiên.

Không Bồi không có trong phòng khách, có lẽ anh đã đi ngủ. Thái Dương giương mắt nhìn xung quanh, phát hiện đã gần mười hai giờ đêm, thế là vội vàng ngồi dậy, sùi cảo phải được gói xong trước nửa đêm, qua mười hai giờ sẽ ăn.

Trong phòng bếp có ngọn đèn ấm áp, Không Bồi mặc chiếc áo len màu đen đang loay hoay vật lộn với mấy gói sùi cảo, nghe tiếng động, anh quay đầu lại, thấy Thái Dương đứng đó hết như được giải thoát: “Thái Dương, cái này sao khó gói như vậy.”

Thái Dương nhìn cái tạp dề viền hoa dính đầy bột trên người Không Bồi, bên cạnh là một đám sùi cảo lớn lớn nhỏ nhỏ chẳng biết hình dạng gì, có cả nhân bánh trôi ra ngoài mấy góc bẻ cong. Không Bồi bật cười, cười đến nước mắt cũng xuôi theo gò má chảy xuống, hỗn loạn len lén lau đi.

Thái Dương rửa tay, thấy cái nào không đều liền nặn lại, cho thêm chút bột mì vào phần bột còn thừa tiếp tục nhào. Sau đó se thành viên, rồi thuần thực cán thành từng miếng dẹp tròn đều đặn làm lớp vỏ bao ở bên ngoài, cho nhân vào trong, túm lại thành hình bán nguyệt, kéo hai đầu nối liền nhau thành một nén bạc vỏ cùng xinh đẹp.

Không Bồi đứng bên cạnh nhìn động tác liền mạch lưu loát, sau khi xem xong tổng kết lại kỹ thuật làm lớp vỏ: “Thì ra hình dạng bên ngoài cũng giống con người, trải qua mài mòn các góc cạnh mới trở nên rực rỡ.”

Sùi cảo nấu xong không có cái nào bị hỏng, trước khi ăn, theo thông lệ trước giờ sẽ xuống nhà đốt pháo. Không Bồi mặc áo khoác vào, Thái Dương cũng muốn đi theo.

“Lạnh lắm” Không Bồi thoáng chân chừ, Thái Dương vội nói: “Chỉ một chút là xong mà.”

Dưới lầu vô cùng náo nhiệt, khắp nơi đều là tiếng pháo nổ đùng đoàng. Thái Dương bịt chặt tai đứng nhìn Không Bồi châm lửa, tia sáng lóe lên, tiếng nổ hòa vào âm thanh sôi động khắp đất trời, không thể phân biệt được phát ra từ nơi nào.

Không Bồi đi tới nhìn thấy Thái Dương ôm hai cánh tay giậm giậm chân cho đỡ lạnh, liền chỉ chi lên lầu. Thái Dương lắc đầu, một mực xem xong mới chịu lên. Không Bồi ngập ngừng một lúc rồi duỗi tay nắm bàn tay Thái Dương ủ trong tay mình, chạm vào thấy buốt lạnh, liền nắm thật chặt.

Xa xa pháo hoa được phóng lên rất cao, trong màn đêm thăm thẳm bùng nổ khoe sắc rực rỡ như những cánh hoa lộng lẫy giữa trời. Thái Dương nhớ tới Diệc Thư trong quyển sách ‘Nàng cô đơn tựa pháo hoa’, những điều đẹp đẽ nhất ban đầu, rồi sẽ lụi dần chỉ còn đồng tro tàn cô tịch. Đời người là quá trình tuần hoàn vô hạn, đến rồi đi, công bằng hợp lý.

Ăn xong bát sùi cảo thanh vị nhẹ nhàng, Thái Dương vẫn còn đắm chìm trong sắc thái vô biên.

Cô nhìn Không Bồi đột nhiên cất lời: “Đến cực hạn rồi luôn là thê lương.”

Không Bồi sững người nhìn cô.

“Chú xem, đường cong của hình sin, vừa vào đỉnh sóng vừa vào đáy sóng.” Thái Dương thở dài: “Cháu luôn chờ đợi, hy vọng một ngày nào đó sẽ hạnh phúc hơn bây giờ, nhưng thật ra, hiện tại đã rất hạnh phúc rồi, không cần hạnh phúc hơn nữa. Tham lam sẽ bị trời phạt.”

Không Bồi chưa xót không thôi, Thái Dương sợ rằng mong mỏi quá nhiều, sẽ đánh mất luôn hạnh phúc đang có.

Vào một đêm khắp nơi tràn ngập niềm vui, người ta cười nói nắm tay nhau không rời, vậy mà Thái Dương nói rằng mình đã rất hạnh phúc, những chịu đựng của Không Bồi như muốn xé toạc anh ra, đầy đau đớn.

Không Bồi vội nói chúc ngủ ngon, rồi đi về phòng.

Thái Dương lấy từ trong túi áo ra một món đồ, đáng vẻ do dự dường như đã quyết tâm cả đêm: “Tặng chú.”

Là một sợi dây đeo cổ màu đen, có mặt bằng đá kích cỡ tương tự món quà Không Bồi đã tặng cô.

“Có thể đeo giúp chú không?” Thái Dương nắm chặt món quà trong tay, mồ hôi rịn ra trong lòng bàn tay lạnh như băng.

Không Bồi thoáng suy nghĩ rồi cúi người xuống. Thái Dương dịu dàng vòng tay qua cổ anh cài khóa lại, nhưng không nỡ buông ra, gài trong gang tấc lắng nghe từng tiếng hít thở của anh, cuối cùng cũng buông xuống.

“Đây là Proxima Centauri ngôi sao nằm gần nhất trời nhất.” Thái Dương thấp giọng nói: “Cách 4.22 năm ánh sáng.”

Muốn bao nhiêu xa xôi, có ngàn ấy xa xôi, đã là khoảng cách kiếp này không đến được.

Thái Dương xoay lưng về phía Không Bồi, chậm rãi nói: “Cháu biết chú sẽ sớm rời đi. Nhớ ăn nhiều cơm, ngủ nhiều hơn, nhớ trở về. Cuộc đời này... cuộc đời này, cháu sẽ không miễn cưỡng chú bất cứ điều gì.”

Không Bồi đứng đó yên lặng thật lâu, không rời đi, cũng không đến gần. Chỉ chăm chú nhìn bóng lưng gầy guộc, mong manh, công biết bao cô độc của

cô, khi mỗi ánh sao đêm rơi xuống là một lần đếm lấy nỗi cô đơn. Đấy lòng anh dâng lên từng đợt sóng đau đớn, tiếng pháo nổ ngoài cửa sổ dần chìm xuống, cuối cùng chỉ còn lại sự trống trải mệnh mang của tịch lặng.

Mùng hai tết, mọi người tập trung ở nhà Không Bồi, có cả Khúc Hạo Triết và Đồng Nhan. Khúc Hạo Triết và Bàng Đức thế nhưng lại vô cùng hợp ý, hoàn toàn đúng với câu không đánh nhau không thành bằng hữu.

Vợ của Lâm Hòa Khiêm là y tá ở một bệnh viện khác, đáng người cũng đầy đặn phúc hậu như Lâm Hòa Khiêm, lúc Thái Dương vào bếp nấu nướng liền đi theo giúp đỡ.

Bàng Đức mặc một chiếc áo bông giản dị: “Tôi đã gọi một bàn món Tứ Xuyên, đợi người ta đem đến là có thể ăn.”

Mọi người đồng loạt nhìn qua, sắc mặt Thái Dương ửng đỏ: “Mua nhiều như vậy, ăn không hết lãng phí lắm”

“Bọn chú đóng gói đem về.” Sở Giới giơ tay tán thành: “Nhìn Thái Dương loay hoay vất vả như vậy, đúng là không đành lòng mà.”

Lâm Hòa Khiêm và Không Bồi chơi cờ, Sở Giới ở bên cạnh làm khán giả.

Không Bồi không nói gì, chỉ nghiêm túc ngẩng đầu nhìn Bàng Đức một cái.

Bàng Đức đối với mọi người luôn là đáng về hồ hững mím cười nhưng đầy thiện chí, đang ngồi chơi bài tú lơ khơ với Hoa Điều, Lục Chính và Khúc Hạo Triết.

Cuối cùng Hoa Điều bị thảm hết lên một tiếng: “Phá sản.”

Thái Dương buồn cười nói: “Có sút mẻ gì đâu, Bàng Đức có thể thắng cậu bao nhiêu tiền chứ?”

“Không có bao nhiêu.” Hoa Điều rầu rĩ thở dài: “Một bàn món Tứ Xuyên mà thôi.”

Tất cả mọi người đầu tiên ngẩn ra, sau đó cười nghiêng ngả.

“Thật ra Thái Dương không cảm thấy có gì vất vả đâu.” Hoa Điều mưu đồ giỡn đùa: “Con bé này nói, chuyện hạnh phúc nhất chính là nấu những món ăn ngon nhất trên đời này cho người mình yêu thương.”

Không Bồi khẽ chấn động, Bàng Đức lại nói: “Tĩnh lại đi, không có đường lui đâu.”

Lục Chính cũng nói: “Tĩnh nguyện chịu thua.”

Hoa Điều làm bộ té xỉu, Lâm Hòa Khiêm đang chơi cờ bên này cũng chậm rãi nói từng chữ vô cùng nhỏ nhẹ với Lục Chính: “Bất tĩnh, theo trình tự mà nói, cần phải làm hồ hấp nhân tạo.”

“Rồi sao nữa?” Sở Giới sợ thiên hạ chưa đủ loạn.

“Đặt ống nội khí quản, sốc điện.” Lâm Hòa Khiêm nói tiếp.

Sở Giới vội hỏi: “Sốc điện sao? Nguồn điện cắm ở đâu?”

Hoa Điều vội vàng đứng dậy, chạy đến bên cạnh Lục Chính: “Biện pháp cứu hộ đầu tiên có tác dụng rồi, hai cái sau không cần.”

Tiếng cười ồ vang lên bốn phía, Thái Dương mím cười quay đầu lại theo thói quen nhìn Không Bồi, bất gặp anh cũng đang yên lặng chăm chú nhìn cô.

Trong lòng tràn ngập ấm áp, Thái Dương mím cười nói với Hoa Điều: “Nước mình không quy định cá nhân phải tuyên bố phá sản, cậu có thể yên tâm.”

Hoa Điều hai mắt sáng bừng nhìn Bàng Đức: “Tôi phá sản rồi, anh tự tĩnh đi.”

“Bàng Đức có thể khỏi tố, xin cường chế thi hành.” Thái Dương vẫn dửng dưng mím cười.

Hoa Điều chán nản: “Rốt cuộc là cậu theo phe nào hả? Sao có thể tùy ý vác vũ khí qua phe địch vậy chứ?”

Thái Dương lại nói: “Bản chất của luật pháp là không thiên vị, tớ giữ vững trung lập.”

Sở Giới nháy nháy mắt nhìn Hoa Điều: “Đừng sợ, đơn kiện thấp hơn năm ngàn tệ không áp dụng cường chế đâu.”

“Nhưng mà.” Hoa Điều túm chặt Lục Chính: “Lục Chính cao hơn năm ngàn tệ.”

“Nhưng Lục Chính không phải món đồ gì.” Đồng Nhan không có ý gì khác, vừa nói xong thấy mọi người cố gắng thế nào cũng không nhịn được cười, nhìn qua thấy khuôn mặt Lục Chính đầy phẫn uất, không khỏi le lưỡi.

Khúc Hạo Triết thâm thờ dài một hơi, cô bé ngốc nghếch này, không có chuyện gì cũng tự mình rơi vào bẫy Hoa Điều đào sẵn.

Đồng Nhan tâm địa đơn thuần, nghĩ nghĩ một hồi cũng ra biện pháp: “Lục Chính đừng nóng giận, cứ để tôi thanh toán phần còn lại cho. Tôi đem theo không ít tiền, hay để tôi trả hết cũng được.”

“Nhiều lắm sao?” Hoa Điều hiếu kỳ hỏi: “Ồ đâu ra vậy?”

Khúc Hạo Triết đang muốn ngăn lại, Đồng Nhan lại đầu đuôi góc ngọn có bao nhiêu nói hết: “Tiền lương của Khúc Hạo Triết đó, vẫn luôn ở chỗ của tôi.”

“Vậy bình thường hẳn phải làm sao?” Hoa Điều kỳ quái hỏi.

“Mỗi ngày tôi phát cho anh ấy ít tiền tiêu vặt.” Đồng Nhan thành thành thật thật trả lời.

Mọi người nhìn bộ dạng muốn độn thổ cho xong của Khúc Hạo Triết, hết sức đồng cảm.

“Sợ vợ đến mức này, thế gian hiếm thấy mà.” Sở Giới hóm hờ cười trên nỗi đau của người khác.

“Sợ ở đâu chứ, rõ ràng là một cách thể hiện tình yêu.” Thẩm Thư nghiêm nghị: “Bản chất của tình yêu là không đòi hỏi, không đoạt giành, chỉ cho đi.”

Tuy mọi người không cười nữa, nhưng vẻ mặt ai cũng đầy thư thái nhìn Khúc Hạo Triết.

Đồng Nhan lại ngạc nhiên hỏi: “Sao chị biết vậy? Quả thật em không có hỏi, là Khúc Hạo Triết tự đưa.”

Lý do tốt đẹp bị lý giải thẳng thắn như thế, nhìn vẻ mặt nghiêm túc đáng yêu của Đồng Nhan, mọi người lại lần nữa mỉm cười thờ dài. Bằng Đức vỗ vỗ vai Khúc Hạo Triết, hai người nhìn nhau cười gật đầu, Thái Dương biết đây là cách đàn ông họ chân thành chúc mừng đối phương.

“Tình cảm quả thật là thứ rất kỳ diệu, giống như một ly nước, phải trong vắt tinh khiết mới thật sự cảm nhận được.” Hoa Điều cảm thán: “Nếu có bất kỳ mưu tính gì, cũng khiến nó bị vẩn đục biến chất.”

“Một khi lẫn lộn với lợi ích, lợi ích và tham vọng sẽ chiếm giữ tất cả, rất khó để có được niềm vui và sự tin tưởng.” Thẩm Thư đồng ý.

“Từ góc độ này mà nói, đồng tính luyến ái lại là chân tình.” Sở Giới nghĩ ngợi một lúc rồi nói: “Không liên quan đến danh dự, địa vị, đáng về bên ngoài, tiền tài, chỉ là thứ tình cảm thuần khiết nhất với đầy áp lực.”

Không Bồi không nói gì, chỉ nghiêm túc lắng nghe.

Thái Dương gật đầu nói: “Kết hôn đồng giới đã được luật pháp của hơn mười quốc gia công nhận, chứng minh sức mạnh của tình cảm đó có thể phá vỡ cả thuộc tính tự nhiên.”

Sở Giới đột nhiên hỏi: “Nếu như tình cảm đó đi kèm với những khao khát ham muốn về thể xác cũng là lệch lạc? Là tạp chất không thuần túy sao?”

Lâm Hòa Khiêm bật cười: “Đương nhiên không phải, ham muốn này không phải là tạp chất làm vấy bẩn sự thuần khiết, nó chỉ gia nhiệt cho nước ấm lên biến thành hơi nước mà thôi, bản thân vẫn thuần túy như trước.”

“Ho.” Sở Giới như đột nhiên hiểu ra: “Chắc chắn đám nhóc mấy đứa trước khi hoàn thành các thủ tục pháp lý, đã gia nhiệt đốt nước bốc thành hơi hết rồi.”

Mọi người nghe xong lập tức cười ồm lên, vì có chút chột dạ, sắc mặt của Hoa Điều và Đồng Nhan ửng hồng, không nói gì.

Thái Dương cũng phì cười, quả thật có thể nói Sở Giới già mà không kính, cùng tuổi với Không Bồi lại thân thiết với nhau nhiều năm như vậy, nhưng tính cách hai người hoàn toàn khác biệt. Chuyện đùa giỡn kiểu này, Không Bồi làm thế nào cũng không nói nên lời. Ánh mắt cô liền chuyển hướng sang Không Bồi, chỉ thấy người đó đang yên tĩnh uống trà, như mây trôi gió thoảng tiêu sái đánh cờ.

Lúc Thái Dương gọi điện thoại cho Thẩm Thư, cô ấy đang sắp xếp lại phòng khám.

Thế là quyết định hẹn nhau ở đó.

Thẩm Thư rót cốc trà, Thái Dương ngồi trên một chiếc ghế mềm mại rất dễ chịu: “Ghế này chuẩn bị cho bệnh nhân à?”

“Đối tác.” Thẩm Thư sửa lại: “Tâm bệnh và bệnh tâm thần là hai thứ khác nhau, không thể gọi họ là bệnh nhân.”

“Em như đứa trẻ cầm trên tay đóa hoa bảy sắc, ngày ngày lo lắng, sợ lạc mất đóa hoa như cánh cầu vồng chợt hiện chợt tan sau cơn mưa, không dám thừa nhận những ước nguyện trong lòng.” Thái Dương tựa người vào ghế: “Em cảm thấy mình thành bệnh nhân mất rồi.”

“Sao có thể, em không có chấp, không ích kỷ, không ghen tị, không hờ hững, biết cố gắng nỗ lực xây dựng bản thân mình từ tâm hồn đến thể xác, rất khỏe mạnh.” Thẩm Thư dịu dàng nói: “Chỉ là Không Bồi trước giờ không dám đối mặt với tình cảm giữa hai người, nên em mới thấy mong lung.”

Thái Dương thờ dài: “Em quyết định sẽ không miễn cưỡng anh ấy bất cứ điều gì. Cứ như vậy, có thể nhìn thấy anh ấy, bình tĩnh sống qua ngày, đã rất mãn nguyện.”

“Tình cảm sao có thể nói lướt qua là lướt qua.” Thẩm Thư mỉm cười khích lệ: “Ai cũng thấy tình cảm giữa hai người là tình yêu, không liên quan gì đến tình thân và ân nghĩa, đừng xem thường, đừng bỏ cuộc.”

Có điện thoại gọi tới, là Không Bồi hẹn gặp Thẩm Thư.

Thẩm Thư nghỉ ngơi một lúc rồi nói: “Ghé qua phòng khám của mình đi.”

Thái Dương đứng dậy muốn rời đi, Thẩm Thư mỉm cười: “Hôm nay, để em nghe một chút tâm tư của Không Bồi.”

Thái Dương bật cười: “Sao anh ấy có thể nói ra, thậm chí khi say rượu, tâm sự gì cũng chôn chặt trong lòng, như đáy cốc đóng kín.”

Thẩm Thư vậy mà cũng có lúc nghịch ngợm: “Chị đương nhiên có biện pháp, chỉ là trái với đạo đức nghề nghiệp.”

Thái Dương thắc mắc nhìn cô ấy, Thẩm Thư chỉ chỉ vào tấm bình phong dày phía sau.

Thái Dương hiểu ý của Thẩm Thư, nhưng rốt cuộc vẫn sợ Không Bồi khó chịu: “Cứ để thuận theo tự nhiên thôi, dùng cách ép buộc, em sợ anh ấy sẽ không quay về nữa.”

“Cậu ấy đã hứa với em trở về nhất định sẽ trở về, Không Bồi là người một lời hứa đáng giá ngàn vàng.” Thẩm Thư kiên trì: “Hai người, nên nói rõ một lần.”

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

Lúc Không Bồi tiến vào, Thái Dương đã nép mình sau tấm bình phong, tìm đập thích thích không yên.

Thẩm Thư đưa qua một tách trà, Không Bồi ngồi xuống chỗ Thái Dương vừa ngồi, chiếc ghế này được thiết kế rất đặc biệt, nó khiến người ta cảm thấy thoải mái dễ chịu, có thể bỏ xuống mọi phòng ngự.

“Ngày mai bay sao?” Thẩm Thư hỏi.

Không Bồi gật đầu, đưa tách trà lên miệng hớp một ngụm.

“Có chuyện gì?” Thẩm Thư nhẹ giọng hỏi tiếp.

Thật lâu sau Không Bồi mới cất lời: “Giúp mình, chăm sóc Thái Dương.”

Thẩm Thư mỉm cười gật đầu: “Tớ sẽ hết sức chăm sóc con bé, nhưng cho dù là bác sĩ tâm lý, cũng không cách nào giúp Thái Dương bước ra khỏi cuộc đời của cậu.”

Không Bồi nghỉ ngơi hồi lâu: “Lần này đi, không giống lần trước. Thái Dương trưởng thành, hoạt bát hơn nhưng lại càng khiến tớ không yên lòng.”

“Lúc Thái Dương nằm viện, Lâm Hòa Khiêm đã nói với Thái Dương rất nhiều chuyện về cậu.” Thẩm Thư nhìn đáng vẻ sững sờ của Không Bồi, chậm rãi nói tiếp: “Thái Dương hầu như đã biết hết mọi chuyện, tất nhiên sẽ nhanh chóng trưởng thành, nhưng tình cảm dành cho cậu càng thêm kiên định. Cậu nhìn thấy con bé buồn bã sâu sắc, là vì cố đè nén những đau khổ. Bản thân cậu là người hiểu rõ cảm giác này hơn ai hết.”

Ánh mắt Không Bồi chứa đầy những cảm xúc hỗn loạn, ngón tay siết chặt, dần vật xót xa cho những khổ sở của cô.

Không Bồi chậm rãi hít sâu một hơi, giả vờ nói: “Một ngày nào đó, tình yêu sẽ bị thời gian làm cho hao mòn, duyên đã tận cứ cố níu kéo liên lụy nhau, những gì vốn tốt đẹp sẽ biến thành trời buộc, thành cái lồng giam cầm, khiến người ta không cách nào thở được... những thứ đã từng có với nhau nhiều năm, những thứ chiếm trọn trái tim, những kỷ niệm tưởng rằng đi hết đời vẫn không cách nào xóa bỏ, sẽ dần bị chúng ta quên lãng.”

“Cậu đến tận cùng là không tin tưởng Thái Dương?” Thẩm Thư hỏi: “Hay là không tin tưởng chính bản thân mình?”

“Tớ không tin vào thời gian, khoảng cách mười tám năm, quá xa xôi.” Không Bồi bi thương: “Bơi qua thì sao? Vượt qua thì thế nào?”

“Cậu vì một chuyện chưa biết kết quả, mà phủ nhận hiện tại sao?” Thẩm Thư không đồng ý.

“Chính bởi vì không biết rõ kết quả nên tớ mới không dám cho Thái Dương lời hứa.” Không Bồi mệt mỏi, chật vật: “Tình cảm, kết cục bị thương nhất không phải tiếc nuối trời kêu đất, mà là cuối cùng nhìn nhau không nói gì.”

“Sẽ không có chuyện đó, cậu và Thái Dương đã dây dưa với nhau nhiều năm như vậy, sau cuối cùng có thể vứt bỏ được?” Thẩm Thu nhìn thấy sự tuyệt vọng trong đôi mắt rất hiền của Không Bồi.

“Tình cảm của chúng ta năm đó không phải cũng giữ vững đến giờ sao? Gần hai mươi năm?” Thẩm Thu dịu dàng nói: “Vì sao đối với tình cảm lại không có lòng tin như vậy?”

“Chúng ta giữ vững là tình bạn và tình thân.” Không Bồi phản bác: “Năm đó cũng từng có tình yêu, thì thế nào?”

“Đúng vậy.” Thẩm Thu nói từng câu từng chữ thật rõ ràng, cố để Thái Dương nghe: “Lâm Hòa Khiêm thích tớ, tớ thích cậu, nhưng tất cả đều là sự nỗ lực đơn phương, sao có thể vững vàng? Tình yêu là quá trình hòa hợp của đôi bên, trừ khi, cậu không yêu Thái Dương.”

Rất lâu sau không có âm thanh nào đáp lại, Thẩm Thu chậm rãi hỏi một câu cuối cùng: “Thái Dương là gì của cậu?”

Vào lúc Thẩm Thu cho rằng Không Bồi từ chối trả lời, Không Bồi chậm rãi ôn hòa cất lời: “Thái Dương là trái tim, trung bình một ngày đập trên mười vạn lần, đem hai ngàn gallon máu luân chuyển khắp các mạch máu dài hơn sáu vạn dặm Anh trong cơ thể, nuôi sống từng tế bào. Tim ngừng đập, sự sống cũng không còn.”

Thẩm Thu sững sờ nhìn Không Bồi, Không Bồi chống hai tay lên trán: “Khi tình yêu phai mờ, tóc mai hai bên bạc trắng, chân bước khắp khiếm, rồi Thái Dương sẽ dần ủa tàn. Tớ yêu cô ấy như vậy sao có thể nhẫn tâm tự tay dập nên cái lòng giam cầm cô ấy lại? Nhìn thấy cô ấy sống một cuộc đời thanh thản vô lo, ít nhất tớ còn có thể thở được, có thể vì cô ấy mà buồn mà vui.”

Không Bồi dần lấy lại bình tĩnh, ánh mắt khôi phục sự sâu sắc: “Thái Dương tốt đẹp, ưu tú như vậy, nhất định sẽ gặp được một tình yêu mà cô ấy ngưỡng mộ. Đây chỉ là giai đoạn tạm thời, giúp tớ chăm sóc cô ấy.”

Thẩm Thu hoàn toàn chấn động.

Thời tuổi trẻ, Không Bồi điềm đạm ôn hòa, hướng nội, hiền lành như khúc gỗ, cũng không hiểu phong tình, thì ra chưa gặp được tình yêu.

Khóe mắt Thẩm Thu ửng đỏ, cô đứng dậy nhẹ nhàng chỉ vào tấm bình phong: “Có gì dặn dò, tự mình nói với Thái Dương.”

Nói xong liền đặt chìa khóa phòng trên tay xuống, tránh đi.

Thái Dương chậm rãi bước ra, Không Bồi không thể tin được nhìn cô, hai người cứ nhìn vào mắt đối phương thật lâu.

Trên gương mặt nhỏ nhắn đầy kiên định đó có một vầng mặt trời nho nhỏ, rạng ngời những tia hạnh phúc, đôi con ngươi đen láy đọng đầy nụ cười.

Không Bồi thở dài, lần nữa ngồi xuống.

Việc đã đến nước này, trốn tránh cũng không giải quyết được gì.

Không Bồi mở lời trước: “Mấy ngày nữa là đến sinh nhật cháu, hôm đó nhớ ăn gì thật ngon.”

Thái Dương gật đầu, ngồi bên kia, tỉ mỉ nhìn anh, Không Bồi vẫn đeo sợi dây chuyền cô tặng không có tháo xuống.

Hai bên tóc mai đã có sợi bạc, qua năm nay, bốn mươi bốn. Thái Dương ngồi đối diện với người đàn ông này, cảm giác thuộc về nhau chân thật đến vậy, niềm vui như vỡ òa nơi sâu thẳm trong lòng. Từng ấy năm, lần đầu tiên cô nghe thấy Không Bồi lấy thân phận một người đàn ông thừa nhận tình cảm của mình, Thái Dương cảm thấy dường như tất cả các tế bào trong cơ thể cô đang trôi dạt mạnh mẽ, cả người tràn đầy năng lượng.

Nghĩ nghĩ một lúc, liền hỏi: “Vừa rồi anh nói, chính là thích em sao?”

Không Bồi ngáp ngừng do dự, nhìn sâu vào mắt Thái Dương. Gương mặt anh không có lấy tia cười, trong đáy mắt là tình cảm không cách nào không chế được nữa, rốt cuộc gạt đầu, cắn chặt răng, khàn giọng thừa nhận: “Anh yêu em.”

Nghe anh nói vậy, tim Thái Dương như chùng xuống một nhịp, Không Bồi thẳng thắn thừa nhận như thế, sợ là mang theo sự quyết tuyệt đập nôi chìm thuyền cắt đứt một cách dứt khoát, con đường phía trước nhất định gặp gềnh trắc trở.

Quả nhiên, Không Bồi từ từ khôi phục lại bình tĩnh: “Mùa hè năm sau chú sẽ về, sẽ làm việc, lấy vợ sinh con, sẽ sống một cuộc sống bình thường như những người khác trong thành phố này. Vậy nên, đừng đặt chú vào cuộc sống của cháu, chúng ta, đến cuối cùng chỉ là duyên phận cha con.”

Thái Dương hít sâu một hơi, khí lạnh tràn vào tim, vào phổi, rét buốt, cô nhìn Không Bồi thật lâu không nói nên lời.

Không Bồi vẫn điềm tĩnh như vậy, nước mắt Thái Dương lăn khỏi khóe mi là chã rơi xuống. Cô đi qua ngồi xổm xuống bên cạnh Không Bồi, dùng ngón tay mảnh mai tái nhợt của mình nắm lấy bàn tay lạnh như băng của anh: “Anh... bỏ được sao? Bỏ được để kết hôn với người khác sao, bỏ được em sống cô độc một mình suốt quãng đời còn lại sao?”

Không Bồi nhắm mắt lại.

Thái Dương gối đầu lên chân Không Bồi, áp mặt vào đùi anh, nước mắt không ngừng rơi xuống. Hai người im lặng không nói gì, hồi lâu sau Thái Dương ngẩng đầu lên, Không Bồi đứng dậy bất động nhìn ra ngoài cửa sổ, nơi khôe mắt có giọt lệ trong suốt rơi ra.

Lúc Không Bồi đi, Lâm Hòa Khiêm và Sở Giới đến tiễn. Bọn họ nhìn quanh quất tìm Thái Dương, trên khuôn mặt Không Bồi không nhìn ra bất kỳ manh mối nào: “Đừng tìm nữa, đã hẹn Thái Dương đừng đến rồi.”

Nhưng ánh mắt anh vẫn dò tìm xa xăm, chợt nhìn thấy có một người đang hớn hớn chạy tới, là Thái Dương.

Lâm Hòa Khiêm và Sở Giới nhìn nhau phì cười, tránh xa ra một khoảng.

Không Bồi nhìn hai gò má của Thái Dương đỏ bừng vì lạnh, nhưng trên trán lại ướt đầm mồ hôi, cổ dần lỏng không đưa tay lên lau.

Ánh mắt Thái Dương sáng ngời, thanh âm trong trẻo, gật đầu nói: “Vâng, cháu đồng ý đặt chú ra ngoài kế hoạch của cháu, sẽ sắp xếp một cuộc sống của riêng mình, chú cũng phải đồng ý với cháu một điều.”

Không Bồi nhìn cô.

“Đừng kết hôn ở Mỹ, trở về đây.” Thái Dương quan sát thật kỹ phản ứng của anh.

Không Bồi thoáng nghĩ ngợi, rút cuộc cũng gật đầu.

Thái Dương bước nhanh tới vòng tay ôm Không Bồi, trước khi anh kịp phản ứng, cô khẽ đặt lên môi anh một nụ hôn.

Khoảnh khắc đó, trong mắt Không Bồi lóe lên tia lấp lánh, nhưng một giây sau liền lấy lại vẻ điềm tĩnh, cảm hành lý lên xoay người rời đi.

Lâm Hòa Khiêm và Sở Giới bước tới, cười tươi rồi nói tạm biệt. Không Bồi nhìn Lâm Hòa Khiêm ánh mắt đầy cảnh cáo, rồi lập tức sai chân đi.

Trước khi bước vào trong, rút cuộc cũng quay đầu lại, đầu đầu nhìn Thái Dương một cái, rồi đi vào.

“Thằng nhóc đó cho rằng đi xa là khoảng cách an toàn, nhưng về quyền luyện trong ánh mắt đó đúng là văn chương trôi chảy mà.” Sở Giới khoa trương nói.

Lâm Hòa Khiêm nhìn Thái Dương, thấy cô chỉ cắn cắn môi không nói gì.

Ngày tháng cứ như vậy yên ả trôi qua, Không Bồi biến mất vô cùng dứt khoát, cho dù là Sở Giới và Lâm Hòa Khiêm cũng rất khó nhận được đôi câu vài lời của anh.

Thẩm Thư không chỉ một lần hỏi Sở Giới: “Có phải em gấp quá, uốn cong thành thẳng rồi không?”

Sở Giới không nghĩ như vậy: “Sớm muộn gì cũng trở về, nơi này có những thứ tốt đẹp nhất của cậu ấy, không bỏ được đâu. Nói không chừng ngày nào đó sẽ mang theo một cô gái Tây xinh đẹp này nọ trở về.”

“Em chỉ sợ cậu ấy đi đến nước cờ này.” Thẩm Thư lo lắng không yên.

“Không thể nào, kết hôn sao có thể tùy tiện?” Sở Giới nhảy dựng lên: “Hắn sẽ không hồ đồ đến mức ấy chứ?”

Thái Dương gõ cửa tiến vào, Sở Giới lật đật ngồi xuống: “Buổi trưa cùng nhau ăn cơm, chúc mừng cháu hai mươi sáu tuổi.”

Thẩm Thư bật cười: “Chúc mừng thì chúc mừng, sao cứ phải nhắc tới số tuổi làm gì?”

Thái Dương cũng mỉm cười, lơ đãng nói: “Bốn người Hoa Điều cũng sắp tới đây.”

“Bốn?” Thẩm Thư nghĩ nghĩ một hồi liền hiểu ra: “Em phải nói hai đôi, chị mới có thể phản xạ nhanh hơn.”

“Bàng Đức đâu rồi?” Sở Giới rất thích anh chàng này.

“Đang ở trong phòng làm việc của cháu dạy Tiểu Mỹ chơi Blackjack.” Thái Dương phì cười, đã thắng Tiểu Mỹ hai vé xem phim, bốn bữa ăn sáng.

(*Bài Blackjack có cách chơi tương tự như trò xì dách ở Việt Nam.)

“Hoa Điều định ngày rồi sao?” Thẩm Thư quan tâm

“Ngày một tháng tư ạ.” Thái Dương cảm thấy cái ngày này quá mức không nghiêm túc.

Thẩm Thư không khỏi buồn cười, đây mới giống chuyện Hoa Điều làm.

Lúc ăn cơm, về mặt của Hoa Điều và Đồng Nhan đặt dáo xuân sắc thảo luận muốn tổ chức hôn lễ cùng một ngày, Sở Giới phản đối quyết liệt: “Vậy mọi người phải đi bên nào chứ?”

Tiểu Mỹ cũng có mặt, nghiêm túc đưa ý kiến: “Chủ nhiệm Sở và chị dâu Thẩm Thư mỗi người đi một bên không phải được rồi sao.”

Mọi người bật cười, Thái Dương có phần không tập trung, cô nghĩ tới một đoạn đã đọc được trong sách... ‘nơi phàm thể ồn ào rực rỡ, trần tục vui vẻ và hạnh phúc này, như khe nước trong vắt, ở trong gió, ở trước mắt em, âm thầm chảy qua, ầm ập như dòng suối tuôn trào. Em không hy vọng xa vời, chỉ mong anh vui vẻ hạnh phúc, đừng bi ai...’

Bàng Đức đang ngồi bên cạnh lặng lẽ vuốt tay ra, vỗ vỗ vai Thái Dương kéo cô trở về với thực tại.

Chủ đề kết hôn cùng ngày kia cuối cùng bị bác bỏ, mọi người nâng ly đợi Thái Dương. Thái Dương lấy lại tinh thần cảm ly đứng dậy, mọi người vui vẻ nói ‘chúc mừng sinh nhật’ liên tiếp không ngừng.

Sở Giới hớn hờ: “Thái Dương phải đáp tạ thế này, cảm ơn CCTV, cảm ơn MTV, cảm ơn đã sinh con ra trên thế gian này.”

Lời vừa nói khỏi miệng, mọi người đều ngây ra vì ba mẹ Thái Dương đã không còn.

Sự ù ê tràn ngập trong lòng, ba mẹ... đã là chuyện xa xôi cỡ nào?

Thẩm Thư lại điềm điềm cất lời: “Giống như Trương Ái Linh đã nói... ai đó sinh ra, không biết tương lai số phận, mọi người đều nói, chúc mừng chúc mừng; ai đó chết đi, không biết về phương nào, mọi người đều nói, đáng tiếc đáng tiếc. Kỳ thật, người chết đi chưa hẳn không vui vẻ, cũng như người còn sống, không hẳn đã hạnh phúc.”

Thái Dương ngẩng đầu nhìn Thẩm Thư, người này năm đó yêu Không Bồi, là người phụ nữ Lâm Hòa Khiêm thích, cuối cùng lại gả cho Sở Giới, thế nhưng có thể làm cho tình bạn của ba người đàn ông luôn chân thành vui vẻ kéo dài suốt gần hai mươi năm. Phải cỡ nào sáng suốt và khéo léo, Thái Dương không khỏi thán phục.

Thế là buông xuống những âm trầm, mỉm cười nâng ly lên.

Ngày tháng cứ miệt mài như nước chảy, róc rách rót vào đại dương sóng gợn, mệnh mang hồi hải, trọn hành trình chẳng chịu quay đầu. Hoa Điều và Đồng Nhan một trước một sau liên tiếp kết hôn, không chỉ vậy, cả Thẩm Khanh cũng tiếc nuối vội gả cho người.

Trong hôn lễ của Hoa Điều, Thái Dương nhìn thấy Lục Viêm Viêm, sau khi xảy ra chuyện lần trước, cô ta đã chủ động dọn nhà đi nơi khác. Ấn tượng duy nhất của Thái Dương với cô gái này chính là cái tát bất ngờ kia.

Hứa Vi Vi nhảy việc, văn phòng một lần nữa đón thêm hai người mới, đáng vẻ vui tươi, miệng lưỡi bén nhọn cũng là những nhân tài trong ngành luật.

Thái Dương trong giới luật ngày càng có tiếng, công việc cũng bận bịu.

Bàng Đức vẫn như trước, ngày ngày đều có thể gặp mặt, Thái Dương phát hiện ra Tiểu Mỹ đã trở thành tay sai đắc lực bé nhỏ của Bàng Đức. Mỗi tối Bàng Đức đến đón Thái Dương, liền tranh thủ thời gian dạy cho Tiểu Mỹ những điều mới mẻ, Tiểu Mỹ ở văn phòng Luật quả thật trở thành ‘một đời anh hùng đánh bạc’. Thời gian dài, liền theo Bàng Đức gọi cô là Thái Dương, đơn giản mà gần gũi.

Có một ngày, Lâm Hòa Khiêm gọi điện tới nói muốn cùng ăn cơm, dĩ nhiên là món cay Tứ Xuyên.

Thái Dương thấy Lâm Hòa Khiêm như có điều ngắc ngứ, chợt hỏi: “Vừa liên lạc với Không Bồi ă?”

Lâm Hòa Khiêm ngần ra, Thái Dương biết mình đã đoán đúng, hít sâu một hơi, chuẩn bị tinh thần rồi nói: “Có chuyện gì chú cứ nói đi, cháu có thể chịu được hết.”

Lâm Hòa Khiêm nghĩ ngợi một lúc, cất lời: “Hôm nay Không Bồi gọi điện cho chú, nói Đằng Miên Ngừ sắp chuyển đến đây, bảo chú sắp xếp giùm. Nghe nói cô ấy... không kết hôn, chuyên môn rất giỏi, vô cùng uy tín.”

Thái Dương hồi lâu mới tìm lại được thanh âm: “Kế hoạch của Không Bồi thật hoàn hảo, anh ấy đã nói anh ấy sẽ dùng cách này để khiến cháu từ bỏ hy vọng.”

Lâm Hòa Khiêm đưa tới một tờ giấy viết số điện thoại: “Gọi cho Không Bồi hỏi rõ mọi chuyện đi.”

Thái Dương lắc đầu, cả người buông xuống tịch liêu.

Tối hôm đó, Thái Dương pha cho mình một cốc cà phê, thứ chất lỏng màu nâu đắng chát này có thể đem lại chút năng lượng. Thái Dương thấy dường như cô đã kiệt sức rồi, thế giới rộng lớn, bản thân quá nhỏ bé, làm thế nào mới có thể chiến đấu đến đoạn đường cuối cùng? Không Bồi mượn hôn nhân để xây dựng hồng cầu*, vạch rõ ranh giới; nào chỉ có vên vện đạo đức, còn cả pháp luật. Thái Dương chưa chút nghĩ, nếu như anh kết hôn, cô còn đi trêu chọc, chính là vi phạm cả đạo đức và pháp luật.

(*Hồng cầu: sông đào thời xưa, nay thuộc tỉnh Hà nam, ranh giới Hán – Sở ở Trung Quốc)

Bao nhiêu đêm một mình trong quá khứ, bất luận Không Bồi ở hay không ở đây, chỉ cần có bóng dáng và âm thanh ôn tồn của anh, có những kỷ niệm miền xa thăm vắn vút nơi góc rêu tâm hồn, cô không thấy mình đơn độc hoang vắng, cũng không thấy cay đắng khổ đau. Nhưng giờ phút này, nghĩ đến anh sẽ sống cùng người phụ nữ khác, cùng nhau ăn cơm, cùng nhau đi siêu thị, cùng nhau thảo luận màu sắc gạch men nhà tắm, cùng ôm ấp đi vào giấc ngủ, tim liền quặn đau.

Ngoài cửa sổ, ánh đèn nhỏ nhói bạc phơ trong bóng tối, tan vào đêm thăm thẳm không bến bờ, những viên sáng mơ hồ hư ảo chìm vào không cùng. Đóa hoa tịch liêu trong lòng, yên tĩnh nở ra, dần lấp đầy bầu trời như những ngôi sao chi chít.

Trong buổi tối đó, Thái Dương thỉnh thoảng khóc nức nở.

Ngày hôm sau, nơi khoe mắt sưng lên, Tiểu Mỹ ngạc nhiên: “Thức đêm sao?”

“Uống cà phê nhiều quá.” Sắc mặt Thái Dương chẳng khác gì mọi ngày.

Tiểu Mỹ không hỏi nhiều, lặng lẽ đi ra, nhưng chỉ một lát sau lại ló đầu đi vào trên tay là ly nước bí đao: “Thanh nhiệt, tiêu sưng.”

Thái Dương cảm động nhìn cô ấy, tâm trạng nhẹ nhõm đôi phần: “Sao lại biết nhiều thứ như vậy?”

“Bàng Đức nói cho em nghe.” Khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng trở nên rạng ngời, đôi mắt lấp lánh, Thái Dương biết, đây là tình cảm một người dành cho đối phương không có bất cứ hoài nghi nào, chỉ có tin tưởng và lưu luyến.

Thế là mỉm cười hỏi: “Tiểu Mỹ thích Bàng Đức sao?”

Tiểu Mỹ ngượng ngùng, nhưng ngay sau đó liền yếu ớt mỉm cười: “Bàng Đức thích chị.”

Thái Dương từng người nhìn Tiểu Mỹ, Bàng Đức thích cô, cô biết, nhưng điều khiến cô kinh ngạc chính là lúc Tiểu Mỹ nói ra câu này, nơi đôi mắt trong veo đó chẳng hề có một tia oán hận hay ghen ghét, Tiểu Mỹ, trái tim yêu một người sao có thể bao dung đến thế?

Mùa xuân, hoa khoe sắc khắp nẻo đường, chỉ Thái Dương ngày một tiêu tụy. Những lần gặp Lâm Hòa Khiêm, Thái Dương không hỏi chuyện của Đăng Miên Ngữ, dường như hai người đều cố tránh nhắc đến cái tên này.

Mùa hạ, những chiếc váy rực rỡ bay trong gió, Thái Dương phát hiện những chiếc váy cũ trở nên thùng thình không còn mặc được, mới từng sờ thì ra mình gầy đi nhiều như vậy.

Đi dạo phố cùng Tiểu Mỹ mua mấy chiếc váy, Tiểu Mỹ khẳng khẳng muốn Thái Dương mua màu cam và màu lam, bảo rằng: “Màu cam là màu của thái dương, màu lam là nhà của thái dương.”

Nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của Thái Dương, liền giải thích: “Nhà của mặt trời chính là bầu trời, màu lam.”

Thái Dương giật mình, nhà của thái dương... là bầu trời màu lam?

Không Bồi thích màu lam như vậy, thì ra anh muốn cho Thái Dương một nơi chốn vĩnh viễn là nhà?

Cả người Thái Dương liền phấn chấn, kéo Tiểu Mỹ: “Chúng ta đi ‘Chính là bạn’, bảo Bàng Đức mời chúng ta ăn cơm.”

Bàng Đức có chút không hiểu: “Trời nắng chang chang, ăn cái gì lẩu chứ?”

“Lấy độc trị độc mà.” Tiểu Mỹ đang bận rộn ngắt đầu nói.

Bàng Đức chậm rãi nhìn Tiểu Mỹ, Thái Dương thoáng kích động trong lòng: Tiểu Mỹ tính tình hiền lành, ngoan ngoãn đầy bao dung. Mà Bàng Đức về ngoài mạnh mẽ kiên cường kỳ thật nhiều năm không có người thân quan tâm chăm sóc, nhìn Tiểu Mỹ chắc chắn sẽ cảm thấy gần gũi và thư thái.

Thế là cất lời: “Giới thiệu cho anh một người làm bạn gái.”

Tiểu Mỹ ở một bên biết Thái Dương muốn nói mình, liền luống cuống kêu lên: “Thái Dương đừng nói!”

Bàng Đức hiểu ý cô, nhưng chỉ nói: “Thái Dương, sao cô gầy nhiều vậy?”

Thái Dương thờ dãi, nghĩ ngợi một hồi: “Giúp tôi nghĩ cách làm thế nào ngăn cản Không Bồi kết hôn, tôi chắc chắn sẽ mập lên ngay.”

Bàng Đức nói: “Không Bồi kết hôn vì muốn cô có thể buông anh ta xuống, nếu cô kết hôn, nhất định anh ta sẽ không kết hôn nữa.”

“Đừng vậy.” Tiểu Mỹ ngắt đầu đề nghị: “Chỉ bằng chị và Bàng Đức kết hôn với nhau đi, không phải vợ chồng thật, đợi đến khi Không Bồi hiểu ra rồi, thì hai người lại ly hôn.”

Bàng Đức và Thái Dương đồng loạt quay đầu nhìn sang, kinh ngạc không thôi.

Hồi lâu sau, Bàng Đức mới thu hồi ánh mắt gật gật đầu: “Đúng là một ý hay.”

Thái Dương thở dài, là một mớ hỗn độn thì có.

Vừa định hỏi Bàng Đức có phải phát điên rồi không, thì thấy Bàng Đức đang xoay đầu nghiêm túc nhìn Tiểu Mỹ: “Em có thể nghĩ mạch lạc như vậy sao?”

Tiểu Mỹ ngây ngốc hồi lâu mới kịp phản ứng, không khỏi kỳ quái hỏi lại: “Em nghĩ mạch lạc cái gì?”

Thái Dương chợt hiểu ra, không khỏi mỉm cười vui vẻ: “Ông chủ, khai ba chai bia!”

Buổi tối, Bàng Đức đưa Thái Dương về, Thái Dương đứng thành thoi dưới lầu không vội đi lên.

“Có chuyện gì cứ hỏi đi.” Bàng Đức đốt một điếu thuốc.

“Anh phát hiện ra mình thích Tiểu Mỹ từ khi nào? Thái Dương hỏi gọn gàng dứt khoát.

Bàng Đức cười thờ dãi: “Cô không làm đặc công thật lãng phí tài năng.”

“Đừng chuyển hướng sang chuyện khác.” Thái Dương trừng mắt.

“Có một người như vậy, ngày ngày ở bên bạn không có gì đặc biệt.” Bàng Đức chậm rãi rít một hơi, thò ra một vòng khói che đầy biểu cảm trên gương mặt mình: “Nhìn thấy người đó cũng không quá vui mừng, không thấy cũng không quá nôn nóng sốt ruột. Nhưng người đó tựa thân dây leo, chậm rãi sinh trưởng, đến một ngày bất chợt nhận ra, nó đã quấn chặt trái tim bạn.”

Bàng Đức thờ dãi nói tiếp: “Từ lâu, tôi đã biết Tiểu Mỹ thích mình, cô ấy khoan dung, vô tư trong sáng, cảm thông, không tham lam, cũng chưa từng tỏ lộ bất cứ điều gì, cũng giống như sợi dây leo đó, quen thuộc, gần gũi, đã sớm chiếm giữ trái tim từ rất lâu.”

“Trưa nay, khi cô ấy đề nghị hai chúng ta kết hôn, khoảnh khắc đó, sự rung động dành cho cô ấy vượt qua cả niềm vui được kết hôn với cô.” Trong ánh mắt Bàng Đức rạng ngời tình cảm “Tôi biết chuyện gì đã xảy ra.”

Thái Dương không nói lời nào, chỉ lắng nghe những lời Bàng Đức chia sẻ, chia cho nhau ngày gió mùa hè dịu dàng.

“Thái Dương.” Bàng Đức trịnh trọng gọi tên cô: “Tôi yêu cô.”

“Tình cảm của cô và Khổng Bồi khiến người ta nể trọng.” Giọng nói của Bàng Đức vô cùng rõ ràng trong đêm tối: “Vì vậy, chỉ muốn cô trở nên kiên cường, vui vẻ và hạnh phúc, chưa từng có ý định vượt qua những điều đó đi xa hơn, chậm rãi dần trở thành thói quen, cô phảng phất như người thân, như người bạn lâu năm, như đối tác.”

“Tôi biết.” Thái Dương mỉm cười thật tươi: “Khi anh nói chúng ta không liên quan gì đến tình cảm trai gái, tôi đã biết.”

Bàng Đức hồi lâu sau mới lấy lại tinh thần, nói những lời tự đáy lòng: “Thái Dương, chúng ta kết hôn đi.”

Thái Dương phì cười: “Anh và Tiểu Mỹ thật xứng đôi, một người bệnh thần kinh, một người bệnh tâm thần.”

“Đã là lưỡng tình tương duyệt, lưỡng tâm tương hứa, làm sao có thể khiến hai người quên nhau được?” Bàng Đức nói: “Ít nhất biện pháp này có thể cho cô sự tự do, có thể chờ thời cơ hành động.”

Chờ thời cơ hành động? Cũng không phải bọ ngựa bắt ve, Thái Dương bật cười.

“Vậy Tiểu Mỹ thì sao?” Thái Dương hỏi: “Không định kết hôn sao?”

“Chúng quy phải cho cô ấy thêm thời gian, cô ấy còn nhỏ như vậy.” Bàng Đức thờ dãi: “Nhìn cứ như chưa tới tuổi kết hôn.”

Thái Dương chăm chú nhìn làn khói vương vất nơi kẽ tay Bàng Đức tan vào không khí, nỗi lòng cũng tan ra, nhẹ nhõm rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

Vừa ra khỏi tòa án, Thái Dương nhận được điện thoại của Lâm Hòa Khiêm.

Ở đầu bên kia, Lâm Hòa Khiêm hoàn toàn mất đi dáng vẻ hiền từ đôn hậu xưa nay, âm ỉ gào to lên: “Cuối cùng cũng đã thông.”

Thái Dương đang định giải thích lúc lên tòa không mở máy nên không nhận được điện thoại, chợt nghe thấy đầu bên kia truyền tới một thanh âm không hề báo trước, giọng nói của Không Bồi: “Cháu đang ở đâu?”

Thái Dương bị niềm vui bất ngờ này làm cho choáng ngợp không nói nên lời.

“Ở đâu vậy?” Không Bồi dịu dàng hỏi lại.

“Ở tòa án.” Thái Dương khó khăn tìm lại giọng nói của mình.

“Gọi xe đến nhà hàng của sân bay đi.” Không Bồi nói tiếp: “Bọn chú ở đây đợi cháu.”

Mãi khi tới sân bay rồi mà Thái Dương vẫn còn đang ngỡ ngàng, không để ý đến bộ váy đồng phục luật sư và đôi giày cao gót trên chân, chạy thật nhanh như bay.

Đến cửa nhà hàng bị một đám đông chen chúc đụng vào, hồ sơ trên tay rơi xuống tán loạn. Đang cúi người cúi húi nhặt bỗng nhìn thấy một bàn tay to rộng nhặt giúp mình, ngẩng đầu lên, là Không Bồi.

Thế là sững người ra, chỉ còn nhìn thấy ánh sáng lấp lánh trong mắt Không Bồi, anh cầm xấp tài liệu ngay ngắn đưa qua rồi dịu dàng nói: “Chạy nhanh như vậy, coi chừng trật chân.”

Thái Dương ra sức cắn cắn môi đứng dậy, nhìn nơi cô áo đang mở hai chiếc cúc đầu tiên của anh lộ ra ‘Cận tinh’ cô đã tặng, không khỏi đưa tay chạm vào.

Không Bồi khẽ nghiêng người né tránh, động tác của anh rất khẽ khàng nhưng khiến Thái Dương cảm thấy muôn phần xa cách.

Anh xoay đi trước dẫn đường, Thái Dương nhìn thấy Lâm Hòa Khiêm và một người nhiều năm không gặp đang ở bên cạnh... Đăng Miên Ngừ.

Đột nhiên cảm thấy sự tuyệt vọng lạnh như băng lan khắp cơ thể, tim xoắn lại... thì ra vội vàng trở về gặp mặt, chính là vì muốn thông báo kết hôn; thì ra chạm một cái vội tránh đi, cũng bởi vì sắp kết hôn.

Đăng Miên Ngừ so với trước đây càng lộ ra vẻ lịch sự tao nhã đầy thuần thực, năm tháng dường như không để lại chút vết tích nào, nhìn vẫn còn rất trẻ. Thấy Thái Dương, liền đứng dậy mỉm cười.

Thái Dương cứng đờ bất động đứng đó, lúc Đăng Miên Ngừ cất lời định nói chuyện, đột nhiên cô xoay người lại nói với Không Bồi: “Cháu sắp kết hôn.”

Vì quá đột ngột, nên cả ba người đều giật mình.

“Vội... ư?” Không Bồi là người đầu tiên phản ứng: “Bàng Đức sao?”

“Dạ.” Thái Dương kiên định nói từng chữ thật rõ ràng, ánh mắt không còn thấy ai khác, nhìn thẳng vào mắt Không Bồi: “Vì vậy, chú không cần kết hôn.”

Thái Dương chỉ sợ Đăng Miên Ngừ và Không Bồi nói ra rồi, cô sẽ không còn cơ hội nữa.

Phản ứng đầu tiên của Lâm Hòa Khiêm là bật cười ha hả, trong nhà hàng có rất nhiều người quay lại nhìn hần, hần khó khăn lắm mới nhịn xuống được.

Đăng Miên Ngừ cũng mỉm cười nhìn cô.

Thái Dương đột nhiên cảm giác được mọi chuyện có gì đó không đúng, quả nhiên, Không Bồi cũng mỉm cười ầm áp hỏi: “Ai nói với cháu chú sắp kết hôn?”

“Thế sao chú lại về sớm như vậy?” Thái Dương thấp giọng hỏi.

Không Bồi giải thích: “Bệnh viện đã chuyển thiết bị về, chú đã kết thúc lớp đào tạo bên kia, trở về phụ trách chuyện này. Còn chưa có về nhà, phải đi Thượng Hải gặp các kỹ sư trao đổi một số việc trước.”

Thái Dương nhìn Đăng Miên Ngừ, Đăng Miên Ngừ cũng không hề có chút xa cách, vô cùng thân thiện: “Chị là trợ lý cho Không Bồi, nên đi cùng anh ấy. Em trưởng thành, thật xinh đẹp, Thái Dương.”

Nghe thấy những lời khen đầy chân thành của cô ấy, Thái Dương có chút rối rắm, khẽ gạt đầu một cái vội rời đi.

Không Bồi ở phía sau bước theo, đưa tay giữ Thái Dương lại: “Đi đâu vậy?”

“Tôi từ nơi nào, trở về nơi đó.” Thái Dương có chút giận dữ bản thân mình, trước giờ cô không phải là người dễ kích động, nhưng trong lòng niềm hân hoan đang lên nở rộ, anh không kết hôn.

Khổng Bồi vẫn nắm chặt cánh tay Thái Dương, nhủ mảy: “Sao lại gầy như vậy? Mỗi ngày không ăn uống đủ sao?”

Thái Dương cúi đầu nhìn bàn tay to rộng ấm áp của anh đang nắm lấy tay mình, Khổng Bồi bất giác buông ra.

“Thật sự sắp... kết hôn sao?” Đột nhiên Khổng Bồi khẽ hỏi.

Thái Dương không trả lời, chỉ chăm chú nhìn Khổng Bồi, chậm rãi nói: “Có phải cháu kết hôn rồi, chú sẽ cảm thấy yên tâm không?”

Khổng Bồi không nói gì, chỉ nhìn Thái Dương. Trong mắt anh là một Thái Dương đông đầy tình cảm da diết, ánh mắt chứa đựng nỗi nhớ dài lâu và quyết tâm sáng ngời, toàn thân như phảng phất ngọn lửa đang bùng cháy. Rốt cuộc Khổng Bồi thờ dài, nhẹ nhàng lắc đầu: “Không yên tâm, Thái Dương, không có tình yêu, đừng kết hôn.”

Thái Dương thở phào nhẹ nhõm, cổ căng thẳng lo lắng chạy tới, căng thẳng giằng co, căng thẳng chờ đợi câu trả lời, chẳng khác nào người lính cầm súng xông ra trận, bắp thịt, xương cốt toàn thân căng cứng. Lúc này thả lỏng và khôi phục lại tính cách trước giờ, bỗng thấy ngượng ngùng, đứng ngậy ra không biết nói gì.

Khổng Bồi vẫn đứng đó, cũng không nói gì, yên lặng nhìn gương mặt Thái Dương đang đang dần phỉếm hồng, cuối cùng cong khóe môi mỉm cười.

Loa thông báo chuyến bay sắp khởi hành.

“Còn phải khảo sát mấy bệnh viện, tuần sau sẽ về.” Khổng Bồi dịu dàng khai báo, trong lòng Thái Dương tràn ngập niềm vui, chậm rãi gật gật đầu. Lúc Khổng Bồi xoay người chuẩn bị đi, nghe thấy Thái Dương ở phía sau gọi tên mình, đây là lần đầu tiên trong đời, anh nghe thấy cô gọi ‘Khổng Bồi’, vậy mà phảng phất tựa như quen thuộc cả đời... giữa âm thanh hồi hã rộn ràng, tiếng gọi đó bờ ngỡ, quen thuộc, sống động, se sắt trái tim.

Thái Dương đợi Khổng Bồi quay đầu lại, sự xa cách quá lâu đã khiến nơi trái tim cứng rắn của anh có một khe hở mềm mại nho nhỏ. Thái Dương đợi kỳ tích, Lâm Hòa Khiêm và Đặng Miên Ngữ đứng cách đó không xa nhìn hai bóng dáng giằng co, nhìn thấy Khổng Bồi rốt cuộc cũng không quay đầu lại, cứ ước thẳng về phía trước. Những giọt nước mắt vô thức rơi xuống lăn trên gò má Thái Dương.

Trên đường về, Thái Dương hoàn toàn yên tĩnh như không hề tồn tại.

“Khổng Bồi vừa xuống máy bay đã gọi điện cho chú, bảo chú đưa cháu và Đặng Miên Ngữ đến.” Lâm Hòa Khiêm cười: “Ồ sân bay không thấy cháu tới, hần sốt ruột đến đỏ cả mặt. Lần này, có thể nhanh như vậy từ Mỹ trở về, xem ra Khổng Bồi thật sự nhớ cháu. Đừng nóng vội, khúc mắc cả đời sao có thể nói tháo lậ tức tháo được ngay. Biết cuống cuống tìm cháu, chung quy cũng có tiến bộ rồi.”

Thái Dương vẫn như trước, im lặng không nói gì.

Lâm Hòa Khiêm quay đầu qua, nhìn thấy sắc mặt Thái Dương nhợt nhạt, trên trán rịn đầy mồ hôi; hốt hoảng hỏi: “Cảm thấy không thoải mái ở đâu?”

Thái Dương chỉ vào lồng ngực: “Tức ngực, buồn nôn, có chút đau.”

Lâm Hòa Khiêm biết không phải bị cảm nắng, đoán chừng viêm cơ tim lại tái phát, lập tức xoay đầu xe hướng về phía bệnh viện.

Thái Dương nằm trên giường lật tới lật lui xem hồ sơ, chiều nay Khổng Bồi về, bọn Hoa Điều đã hẹn mọi người đông đủ, quyết định ăn mừng một bữa thật hoành tráng.

Rốt cuộc Lâm Hòa Khiêm cũng đồng ý buổi tối cho cô xuất viện: “Trước khi xuất viện, phải làm kiểm tra, tới khoa máu nằm nửa ngày, chờ lấy máu xét nghiệm.”

Thái Dương thấy kỳ lạ: “Lấy máu xét nghiệm mà còn phải ở đó nửa ngày sao ạ?”

Lâm Hòa Khiêm gật đầu: “Đại bộ phận y tá khoa của chú đi đến phòng cấp cứu rồi, muốn lấy máu để xét nghiệm đều phải xếp hàng chờ dưới khoa huyết học, chú tìm cho cháu một phòng bệnh, đây là ưu đãi đặc biệt. Không được mở điện thoại di động, ảnh hưởng tới thiết bị kiểm tra đo lường. Lát nữa quần áo được mang đến, trực tiếp thay ra rồi ăn cơm, sẽ có người liên hệ với cháu.”

“Khi nào cháu được xuất viện.” Thái Dương vội hỏi.

“Cháu chỉ lo chạy lấy người.” Lâm Hòa Khiêm cười: “Chú sẽ thanh toán viện phí cho cháu, xem như mời khách.”

“Ồ đâu có đạo lý mời khách vào bệnh viện chứ!” Thái Dương thu dọn đồ đạc, phì cười.

“Điều kiện là phải nhanh mời chú uống rượu cưới.” Lâm Hòa Khiêm cười nham hiểm.

Thái Dương sững người ra, sau đó khóe môi cong lên, chẳng chút nghĩ ngợi, ngượng ngùng nhỏ giọng đồng ý: “Dạ.”

Lâm Hòa Khiêm nhìn thấy Khổng Bồi và Sở Giới tiến vào, quyết định giấu hồ sơ trên tay đi.

Sở Giới cười nói đùa: “Giấu cái gì? Thư tình hả?” Rồi nhào tới đoạt lấy.

Không Bồi đứng bên cạnh hỏi: “Thái Dương nhập viện sao?”

Sở Giới lật xấp hồ sơ sinh thiết tủy và kết quả chụp CT, MRI: “Của Thái Dương?”

Không Bồi đột nhiên giắt lấy xấp giấy trong tay Sở Giới, tờ giấy trên tay anh khẽ run run, im lặng xem xong, sắc mặt tái nhợt, con người đen lấy sâu thẳm, hồi lâu sau mới hỏi: “Cái này... của Thái Dương?”

Lâm Hòa Khiêm gật đầu, Sở Giới bị dọa không mở miệng hỏi được câu nào.

Giọng nói của Không Bồi có chút tắc nghẹn trầm khàn, gắng gượng hỏi: “Cô ấy đang ở đâu?”

“Con bé vẫn chưa biết, đang ở khoa Huyết học.” Lâm Hòa Khiêm dặn dò tiếp: “Tôi nay mọi người chuẩn bị tẩy trần cho cậu, đã đặt sẵn nhà hàng, đừng để Thái Dương phát hiện có gì bất thường.”

Không Bồi vội vàng đi ra, trong lòng nôn nóng muốn nhìn thấy Thái Dương. Anh biết bạch cầu lympho* mạn tính có nghĩa gì, các tế bào máu sản xuất bất thường, lympho không hiệu quả Các lymphocytes bất thường tiếp tục sống khi các tế bào khác chết, rồi chiếm lấy toàn bộ cơ thể. Không Bồi đứng trước cửa phòng bệnh của Thái Dương, thờ dờn đập rồi xoay người tựa sát vào tường, dường như cơ thể đã bị rút cạn sức lực. Anh cầm tay nắm cửa, nhưng sau đó liền buông ra, trở lại phòng làm việc của mình, lấy chiếc nhẫn trong ngăn kéo học bàn, hít thật sâu điều chỉnh lại hơi thở, chậm rãi nắm chặt chiếc nhẫn trong lòng bàn tay, tựa như nắm lấy tất cả, Thái Dương.

(*Lympho – một loại tế bào bạch cầu giúp chống nhiễm trùng cơ thể.)

Không Bồi cố điều khiển những ngón tay đang run rẩy, nhấn từng số một, giọng nói tắc nghẹn hướng vào điện thoại: “Sở Giới, giúp tớ đặt một bó hoa hồng, càng nhiều, càng tốt.”

Thái Dương đang nằm bò trên giường viết bản kháng cáo cho đương sự, nghe có tiếng gõ cửa, ngẩng đầu lên nhìn thấy Không Bồi.

Không Bồi tựa như không có chuyện gì xảy ra, nhìn cô: “Thay quần áo, cùng nhau đi ăn tối.”

Không có ân cần thăm hỏi, không có nụ cười, chỉ nhàn nhạt nói như vậy. Thái Dương biết, trong môi trường bệnh viện quen thuộc, Không Bồi quen giấu kín mình.

Cô ngồi dậy, yên lặng nhìn Không Bồi. Nỗi nhớ chưa phút nào rời nơi đáy tim xoắn bện lan tràn, đau đớn không thôi.

Mặt dây chuyền ngôi sao gần mặt trời kia đang nằm bên ngoài cổ áo anh. Ánh mắt Thái Dương động lại nơi đó.

Thái Dương bước chân trần xuống giường đi tới đứng trước mặt Không Bồi, đỉnh đầu cô chỉ tới bờ vai anh, cô duỗi tay ra, thấy Không Bồi không trốn tránh, mới yên tâm chạm vào ‘Cận kề’ khẽ vuốt ve. Rồi chậm rãi vòng tay ra sau ôm thắt lưng anh, vùi đầu vào lồng ngực rộng lớn đó, thờ dài, nước mắt cứ rơi xuống không cách nào giữ lại được.

Rốt cuộc Không Bồi cũng đưa tay ôm lấy Thái Dương, cánh tay mạnh mẽ khóa chặt cơ thể cô, tựa như sợ hãi chỉ cần nói lòng một chút thôi cô sẽ tan biến đi mất. Anh cúi đầu khẽ thì thầm bên tai Thái Dương, thanh âm run rẩy như đang thì thảo với chính mình: “Không Thái Dương, nhất định phải ăn cho mập, Không Thái Dương, nhất định phải ăn cho mập.”

Lâm Hòa Khiêm lái xe, Sở Giới đã đi trước.

Suốt dọc đường, Không Bồi ngồi phía sau nắm chặt tay Thái Dương, không nhìn ra tâm sự gì, hầu như chẳng nói lời nào.

Khóe miệng Thái Dương vẫn treo cong nụ cười, ánh mắt rong chơi nhìn cảnh vật đang lướt ngoài cửa sổ, tuy không nhìn người đàn ông bên cạnh nhưng trên tay là nhiệt độ nóng ran, thậm chí có chút run rẩy của anh. Lâm Hòa Khiêm mắt nhìn thẳng phía trước, toàn tâm toàn ý tập trung lái xe, thỉnh thoảng liếc vào kính chiếu hậu nhìn hai người đang yên tĩnh một cách dị thường ở phía sau.

Đến nhà hàng, lúc ngồi vào chỗ, Không Bồi ngồi bên cạnh Thái Dương, Sở Giới tham gia náo nhiệt ngồi xuống bên phía còn lại. Cả bàn đầy người rộn ràng tiếng cười nói, Thái Dương chỉ ngồi đó mỉm cười.

Hoa Điêu ngồi đối diện hỏi Thái Dương: “Tớ tới đón cậu, cậu chạy đi đâu vậy, không phải buổi chiều xuất viện sao?”

Thái Dương nhàn nhạt mỉm cười: “Lâm Hòa Khiêm nói xuống khoa huyết học đợi lấy máu, mà không thấy y tá tới, tớ còn đang định hỏi chú ấy.”

Lâm Hòa Khiêm cảm giác được ánh mắt Không Bồi đang nhìn mình chăm chăm, không khỏi ho khan một tiếng, rồi rầm liếc Sở Giới.

Sở Giới ngồi bên cạnh Thái Dương loay hoay rót rượu: “Hôm nay mọi người tập trung đông đủ, thế nào cũng phải uống một bữa thật đã.”

Hoa Điêu vội ngăn lại: “Thái Dương vừa mới xuất viện, Lâm Hòa Khiêm nói viêm cơ tim không được uống rượu.”

Lâm Hòa Khiêm biết tình hình đã không thể cứu vãn, đưa tay chống đầu, chán nản thờ dài.

Khổng Bồi không chớp mắt, nhìn hẩn chăm chăm.

“Được rồi.” Lâm Hòa Khiêm nhận tội: “Hồ sơ sinh thiết mà lúc nãy cậu xem là tờ làm giả, Thái Dương bị viêm cơ tim do nhiễm độc, không phải bạch cầu lympho mạn tính.”

Tất cả mọi người đều yên lặng, Sở Giới cúi đầu không dám nhìn Khổng Bồi: “Là chủ ý của tớ.”

Mọi người đều cho rằng Khổng Bồi sẽ nổi trận lôi đình, quả thật đã đùa hẩn một cú chí mạng.

Nào ngờ Khổng Bồi chậm rãi giấu mặt vào hai tay, khẽ nói: “Cảm ơn trời.” Nước mắt chẳng chút kiêng dè chảy qua kẽ hở ngón tay.

Thái Dương chấn động, tất cả mọi người, Thẩm Thư, Tiểu Mỹ, Bằng Đức, Hoa Điều, Lục Chính, Đồng Nhan và Khúc Hạo Triết đồng loạt giật mình.

Khổng Bồi vội đứng dậy nói một câu: “Tôi vào phòng vệ sinh.”

Hồi lâu sau, mọi người ảm ỉ không thôi.

“Cái này xem như kiếm củi ba năm thiêu một giờ, tôi bảo đảm nếu Hoa Điều không để lộ ra, chắc chắn lát nữa Khổng Bồi sẽ cầu hôn Thái Dương.” Lâm Hòa Khiêm hạ giọng nói: “Tôi nhìn thấy hẩn trở về phòng làm việc lấy nhẫn, còn bảo Sở Giới đặt hoa hồng.”

“VẬY là do chú không làm tốt công tác chuẩn bị.” Hoa Điều sắp khóc rồi: “Ai bảo chú không báo trước với cháu?”

“Bọn chú tính chiều nay gạt hẩn, để hẩn nói hết những lời trong lòng xong sẽ nói ra sự thật.” Sở Giới lý lẽ: “Chú còn cố tình ngồi bên cạnh Thái Dương để xem náo nhiệt. Haizz, chín trăm chín mươi chín đóa hồng này!”

Thẩm Thư nhìn xa trông rộng hơn: “Em nghĩ không vô ích đâu, nếu Khổng Bồi không tháo gỡ được khúc mắc của mình, thì sớm muộn gì cũng sẽ né tránh.”

Thái Dương không nói gì, nghĩ đến vừa rồi Khổng Bồi thừa nhận sợ hãi và những giọt nước mắt cảm ơn trời, nghĩ đến cái ôm và cách anh kìm nén khổ sở. Vẫn luôn cho rằng bản thân mình thật vất vả để yêu anh; Khổng Bồi, sợ rằng càng hiểu cách yêu một người hơn bất cứ ai khác.

Lúc Khổng Bồi trở lại chỗ ngồi, có lẽ vừa mới rửa mặt, thần sắc đã khôi phục lại vẻ ảm áp trước giờ.

Thẩm Thư hỏi: “Lần này trở về, không đi nữa sao?”

Khổng Bồi gạt đầu: “Không đi nữa.”

Sở Giới chỉ có thể kiên trì giải thích: “Khổng Bồi, tớ biết cậu trước giờ không có khuynh hướng bạo lực, cậu xem, bác sĩ tâm lý cũng có mặt, luật sư cũng ở đây, chúng ta dàn xếp trong hòa bình đi.”

Khổng Bồi nhìn Sở Giới: “Hoa đâu?”

Thái Dương cảm thấy dường như cả thế giới bỗng trở nên im bật, ánh mắt của tất cả mọi người đều đặt hết lên cô.

Sở Giới có chút ghen hống trăn trối nhìn, ảm ố nửa ngày không nói nên lời, chỉ chỉ nhân viên phục vụ.

Khổng Bồi đưa tay cầm bó hồng, chỉnh sửa lại rồi xoay người hỏi Thái Dương từng chữ rất rõ: “Có thích không?”

Thái Dương đứng dậy nhận bó hoa. Tay chưa kịp thu lại, đã bị Khổng Bồi nắm lấy, anh chậm rãi đeo chiếc nhẫn vào ngón vô danh, tay Thái Dương rất mảnh mai, có thể thấy cả những khớp xương, chiếc nhẫn nằm trên ngón tay xinh xắn lóe lên tia sáng lấp lánh.

Khổng Bồi cầm tay cô, vì xúc động thanh âm cũng trở nên nghẹn ngào: “Khổng Thái Dương, anh yêu em, luôn yêu em.”

Trong đôi mắt đen láy to tròn của Thái Dương đọng đầy nước mắt, Khổng Bồi đưa tay lên dịu dàng lau từng giọt đang rơi xuống rồi ôm cô vào lòng, ở giữa là những cánh hồng rực rỡ khoe hạnh phúc.

“Phải hôn cô dâu một cái chứ.” Sở Giới sợ thiên hạ chưa đủ loạn.

“Nụ hôn đầu phải để dành khi không có ai mới làm.” Hoa Điều không chịu.

“Sao cháu biết là nụ hôn đầu.” Lâm Hòa Khiêm cười quỷ dị.

“Cháu biết.” Hoa Điều ngang ngược.

“Cháu vừa nói là làm khi không có người mà.” Lâm Hòa Khiêm cười hớn hở: “Cháu là đang che chở hay bán đứng người ta hả?”

Khổng Bồi buông Thái Dương ra, yên lặng ngồi xuống lấy ra một điều thuốc, khẽ mỉm cười lắng nghe những âm thanh ảm áp quen thuộc.

Thái Dương ngồi bên cạnh không ăn được chút gì, niềm vui tràn ngập trong lòng, khóe môi cứ cong lên hạnh phúc. Không Bồi lúc thì đặt vào chén cô mấy con tôm đã bóc vỏ, khi thì mấy miếng thịt cá đã lọc hết xương. Tuy không nói gì với nhau nhưng cả hai đều cảm nhận được rất nhiều lời chất chứa trong lòng, có một sự tương thông quện chặt như con tằm nhả kén dang tơ, ngàn vạn sợi tơ bện chặt bao bọc lấy hai người.

Lúc tan tiệc cũng đã hơn nửa đêm, Thái Dương ôm bó hồng thật to nhẹ nhàng bước theo sau Không Bồi.

Hoa Điều thấy vậy bật cười lạnh lạnh, hét thật to: “Lấy chồng theo chồng, lấy chó theo chó, gả cho Không Bồi lẽo đẽo theo Không Bồi!”

Mọi người đồng loạt cười ồm ồm, trong đêm hè ấm áp này, có quá nhiều niềm vui và mãn nguyện trong lòng mỗi người, không ai bảo ai chỉ nhìn nhau mỉm cười rồi tạm biệt.

Lục Chính cũng phì cười nhét Hoa Điều vào xe, khởi động máy xoay đầu rồi đi.

Thái Dương đang định mở cửa xe, hoa trong tay đột nhiên bị Không Bồi cầm lấy đặt vào ghế phụ lái. Anh đưa tay kéo cô vào lòng, trên người của Không Bồi có mùi thuốc lá nhàn nhạt và chút ngà ngà say. Một tay anh vòng qua thắt lưng Thái Dương, tay còn lại vuốt ve mái tóc, bờ vai, cánh tay cô đầy dịu dàng say đắm dường như muốn xác nhận cô đang ở nơi này. Rồi cúi đầu kề sát bên tai cô thì nói: “Đêm nay, em làm anh sợ quá.”

Thái Dương cảm nhận được sợi dây đàn căng siết trong lòng anh đến giờ mới dần được buông lỏng, không khỏi duỗi cánh tay ôm chặt lấy anh, lắng nghe hơi thở và nhịp đập trái tim.

Thái Dương không kìm được nhẹ giọng hỏi: “Anh thật sự không có ý định kết hôn với Đằng Miên Ngừ sao?”

Vừa hỏi xong, đã nghe thấy tiếng cười trầm thấp của anh vang trên đỉnh đầu: “Cô ấy tạm thời về nước hỗ trợ, hơn nữa, cũng đã kết hôn rồi.”

“Nhưng mà, Lâm Hòa Khiêm nói...” Thái Dương đột nhiên hiểu ra.

“Cái tay đó, trừ hãm dọa chính là lừa dối.” Không Bồi cười mắng.

“Chiếc nhẫn này anh mua lúc nào vậy?” Thái Dương lại khẽ hỏi.

Im lặng hồi lâu sau, Không Bồi mới ập a ập ứng trả lời: “Vào năm em tự vẫn, sau khi được cứu, anh kích động chạy đi mua. Từng một lần trải qua quá trình sinh tử, con người đều có chút yếu ớt.” Không Bồi nghĩ đến sự tuyệt vọng của đêm nay, không khỏi ghì mạnh cánh tay ôm siết Thái Dương: “Hôm nay, lần nữa anh trải qua cảm giác đó, không thể nào hình dung được từ tuyệt vọng đến vỡ òa vui sướng, nó khiến anh nghẹt thở, khoảng khắc đó, chẳng còn suy nghĩ được gì, chỉ mong cuộc đời này đừng bao giờ tách rời.”

Trong lòng ngực ấm áp của Không Bồi, Thái Dương nhoen miệng cười thật tươi.

Không Bồi buông cô ra, đưa tay chậm rãi nâng cằm Thái Dương lên, những ánh sao lấp lánh giữa trời như gom hết vào đôi đồng tử trong veo đó, Không Bồi khẽ thở nhẹ một tiếng, cúi xuống hôn cô.

Thái Dương tròn xoe mắt, nhìn khóe môi dịu dàng của Không Bồi từ từ đáp xuống.

Bờ môi anh mềm mại, tinh tế chạm vào trán cô, rồi lướt dần xuống đầu chóp mũi, vẩn vẩn nơi cánh môi cô, khẽ thì thầm: “Nhắm mắt lại.”

Hai tay anh giữ chặt má cô, vít chặt vào. Thái Dương ngoan ngoãn nhắm mắt lại, vòng tay ôm rít cổ, gáy anh; cảm nhận sự ấm áp, run rẩy khi cánh môi anh vuốt ve mon tron da thịt cô, tựa như đang chìm vào biển mây trong giấc mộng, lơ lửng không biết mình đang ở nơi nào. Không Bồi cảm giác được cơ thể mềm mại tựa hạt vào ngực anh đây ý lại, liền vòng tay ôm lấy thắt lưng cô, hai người ép sát vào nhau, đẩy nhanh tốc độ và cường độ, tựa như muốn đem hết tất cả tình cảm trong cuộc đời này, tất cả những lưu luyến nhưng nhớ trần trọc trao vào những cánh môi đang quện chặt. Tình cảm dồn nén bao nhiêu một khi được khơi dòng, nó đập tan lý trí của anh, anh đùa giỡn trên vòm, cắn nhẹ cánh môi cô rồi lại đẩy đầu lưỡi vào xoắn chặt lại. Rất lâu sau, Không Bồi mới rít nhẹ thở hổn hển buông Thái Dương ra, rèm mí anh là lướt trên mặt cô, đầu mũi anh cọ vào chóp mũi cô quện luyến không rời. Thái Dương ngây ngốc không chịu ngẩng đầu lên, chôn mặt sâu trong những nếp gấp trên áo Không Bồi.

Không Bồi dịu dàng ôm cô.

Thái Dương cất giọng hỏi thật nhỏ: “Anh muốn hôn em từ khi nào?”

Không Bồi thoáng nghĩ ngợi, hôn trán Thái Dương một cái rồi tựa cằm lên đỉnh đầu cô, liệt kê: “Lúc em mặc váy dạ hội tham dự tiệc kỷ niệm hàng năm của công ty Khúc Hạo Triết muốn; lúc Lục Viêm Viêm đánh em muốn; lúc em uống rượu ở quán bar về nhà cứ ôm lấy anh không buông muốn; lúc sinh nhật anh em loay hoay trong bếp như cô vợ nhỏ muốn; lúc tiễn anh ở sân bay, em chạy tới hôn anh muốn; bất luận anh ở đâu, bất luận em ở đâu, ngày dài đêm tối, đều muốn.”

Không Bồi thở dài, nói thêm điều cuối cùng: “Lúc Sở Giới nói nước biến thành hơi nước, vô cùng muốn.”

Thái Dương thở dài, áp mặt vào lồng ngực nơi trái tim đang đập rộn ràng những nhịp hạnh phúc của anh.

“Em không biết, lúc đón năm mới, em tặng anh ngôi sao gần mặt trời này, anh vất vả lắm mới kiếm chế được bản thân mình không ôm em.” Không Bồi ôm chặt Thái Dương, với niềm vui sướng vô bờ hòa vào bóng đêm vô tận.

Lúc ngồi vào xe, Thái Dương không hỏi Không Bồi sẽ đi đâu, Thái Dương nghĩ... cuộc đời này, cô sẽ đi theo anh, cho dù là cười ngơ ngơ nơi góc biển chân trời, cô cũng theo anh.

Xe lăn bánh hướng về nhà Không Bồi. Mặc dù lâu rồi không có người ở, nhưng nhà cửa vô cùng sạch sẽ, có lẽ Lâm Hòa Khiêm đã cho người tới quét dọn.

Thái Dương mở cửa sổ ra, những ngọn gió đêm lùa vào mát lạnh.

Bỗng điện thoại di động rung lên, Thái Dương mở ra xem, là tin nhắn của Bảng Đức: “Sau này không đưa cô đi tập thể dục nữa, nhưng không được lười biếng, bác sĩ nhất định sẽ giám sát. Luật sư, cô giúp tôi hiểu, cuộc sống chỉ có hai thứ: chọn mục tiêu chính xác, sau đó dùng hết sức lực gió mặc gió, mưa mặc mưa tiến thẳng về phía trước. Cô đã nỗ lực vất vả như vậy, xứng đáng được hạnh phúc, như một phần thưởng.”

Thái Dương mỉm cười, chợt nghĩ đến Lâm Hòa Khiêm nói tiếng chuông Không Bồi cài trên điện thoại, liền nhấn số gọi qua máy anh.

Nghe thấy nhạc chuông vang lên, không nhận được phì cười, quả nhiên không phải bình thường.

Thái Dương nhớ ca từ của giai điệu này, ‘đều nói tương tư khổ, lòng người thiên miền khổ; tôi nói tương tư khó, núi cao đường xa gặp nhau khó; một chén rượu vụn bụi ngùi, không sao quên được yến tiệc năm nào, tiệc năm nào...’

“May là em không thường gọi điện cho anh, nếu không, sao anh có thể chịu nổi giai điệu tràn trề này.” Thái Dương nhướn miệng cười, sở thích của Không Bồi luôn không tầm thường.

Không Bồi pha cho mỗi người một cốc trà, anh ngồi xuống cạnh cô nhàn nhạt nói: “Có một khoảng thời gian, lúc nào bên tai anh cũng nghe thấy giai điệu này, tưởng rằng bị ảo giác. Hồi Thẩm Thư, cô ấy nói do mất ngủ tạo ra. Nhưng anh biết, vì quá nhớ em.”

Nụ cười trên mặt Thái Dương dần biến mất: “Kháng cự em, rất khó sao?”

Không Bồi gật đầu, lại gật đầu: “Kháng cự em, nhưng sức lực toàn thân đều chống lại anh.” Thái Dương nhìn chiếc nhẫn trên tay, hỏi: “Anh có hối hận không?”

“Sao có thể?” Không Bồi lắc đầu: “Nhưng mà, em cũng biết, khi em bốn mươi anh đã sáu mươi tuổi. Lúc đó, từ chuyện nhỏ như thời gian nghỉ ngơi làm việc, đến những chuyện lớn như sức khỏe tính cách, chúng ta sẽ cách nhau rất xa. Anh sợ rồi mình sẽ trở thành gông cùm trói buộc em.”

“Sao có thể?” Thái Dương học theo giọng điệu của Không Bồi: “Chúng ta vẫn luôn cách nhau mười tám tuổi, sống với nhau mười lăm năm, cũng không thấy có bất kỳ khoảng cách nào. Lúc còn nhỏ, em không giống một đứa trẻ, khi anh lớn tuổi rồi em vẫn luôn trưởng thành theo anh, có lẽ tính cách của chúng ta đã được định trước dành cho nhau vượt qua cả thời gian tuổi tác.”

Không Bồi mỉm cười nói: “Lúc em còn nhỏ, quả thật không giống một đứa trẻ. Lần đầu tiên anh nhìn thấy em, là ngày đầu tiên em đến trường, bọn họ không có thời gian đưa em đi học, lúc anh tới đón em, em đã chuẩn bị sẵn sàng, gương mặt tròn tròn hai má hây hây, đội chiếc mũ quả dưa màu hồng, sau lưng đeo một chiếc cặp rất lớn. Anh muốn cầm giúp em, em từ chối, nói chậm rãi từng lời rất rõ, em tự mình làm được.”

Thái Dương nghĩ tới hồi nhỏ, thì ra cô vẫn luôn tự làm mọi thứ.

“Năm đó, khi anh trai anh xảy ra chuyện, anh tới trường học đón em.” Ánh mắt Không Bồi chìm vào chốn xa xăm: “Em vậy mà nhìn ra được nỗi bi thương trong lòng anh, chỉ đơn giản hỏi anh, đã xảy ra chuyện gì sao. Đôi mắt em to tròn đen nhánh, rất đen, thấy anh gật đầu, em lại hỏi, là ba mẹ gặp chuyện không may sao? Thấy anh lại gật đầu, cuối cùng em dùng một giọng nói rất khê hỏi anh rằng: Đừng đi được không? Đừng để em lại một mình có được không?”

“Một năm đó, em mới mười tuổi.” Không Bồi thở dài thật dài: “Anh luôn cho rằng em là con gái anh, nhưng, có một ngày em trưởng thành, em để lại cho anh lá thư với ý định rời khỏi thế gian này, khoảnh khắc đó, anh đau đớn tan nát thế nào em không bao giờ có thể cảm nhận được.”

Nơi khoe mặt Thái Dương ướt lạnh, trong bóng đêm nồng đượm, cô yên lặng nhìn Không Bồi.

Không Bồi thở dài: “Em để lại lá thư, từng câu từng chữ đầy đau đớn tuyệt vọng, những ngày tháng sau đó, anh từng câu từng chữ giằng xé trong lòng không thể ngủ yên, anh luôn nghĩ, đây có lẽ là luân hồi báo ứng. Đem tất cả những tình cảm năm đó của em, một chữ không rơi trút hết lại lên anh.”

Thái Dương nghĩ một lúc rồi hỏi: “Lá thư đâu rồi anh?”

Không Bồi lấy từ trong ngăn kéo ra một phong bì màu đỏ nhũ nhối, có lẽ vì đọc rất nhiều lần nên các góc đều đã cuộn cong. Thái Dương mở ra, đọc từng câu từng chữ, trong thư cô gọi anh là Không Bồi.

‘Không Bồi,

Khi anh nhìn thấy lá thư này, nhất định em đã đi rất xa. Em biết em không phải là người giỏi ghi nhớ, nhưng so với bất kỳ ai khác, em thích quay đầu nhìn lại những đoạn đường mình đã qua. Nhưng hiện tại, em chỉ có thể đứng chân đứng lặng, những năm tháng đó đã oanh liệt chạy về phía trước vứt bỏ em rồi.

Em yêu anh, Không Bồi. Em nghĩ rằng em sẽ chôn giấu bí mật này, lặng lẽ ở bên anh đến suốt cuộc đời. Nhưng em quên mất, rồi anh cũng sẽ kết hôn, có con cái của mình, em không cách nào chịu được nỗi đau mất anh, cũng như em không cách nào thừa nhận được, yêu anh phải đối mặt với những lời phê phán.

Em thích anh nhìn em mỉm cười đầy yêu chiều, thích gương mặt anh yên tĩnh đọc sách dưới ánh đèn, thích nắm chặt bàn tay to rộng ấm áp của anh, thậm chí em mong đợi được anh ôm vào lòng vuốt ve vỗ về, đợi những nụ hôn của anh. Kỳ thật, không chỉ một lần em khinh thường những suy nghĩ thấp hèn tầm thường của mình. Ngày lại ngày, em im lặng, trốn tránh, nhưng không cách nào ngăn được những nhung nhớ và tình cảm lan tràn nơi đáy lòng đầy ưu thương mà tươi đẹp như ánh mặt trời những ngày tháng chín. Thanh xuân mỏng manh đơn bạc của em trần trụi trong vỏ ngựa quấy đạp mà qua, xuyên qua những đóa violet, xuyên qua những bông hoa gạo, qua những vui buồn ẩn hiện vô thường.

Em thật sự mệt mỏi, có lẽ ‘đại sinh đại diệt’ mới có thể ‘bất sinh bất diệt’, thế nên em quyết định ra đi.

Sau khi chết đi rồi, kinh qua dòng suối trong gột rửa, có lẽ sẽ biến thành hai hạt cát nhỏ, bám vào nhau, nhận ra nhau, hô ứng, quyến luyến không rời, có thể chân chính yêu nhau.

Hy vọng có kiếp sau, hy vọng được gặp lại anh, hy vọng cùng anh hẹn thề, sống chết bên nhau, nắm lấy tay người, răng long đầu bạc.

Cảm ơn anh nhiều năm nuôi dưỡng, cuối cùng không có gì báo đáp.

Thái Dương tuyệt bút.’

Thái Dương xem xong, lồng ngực trời dấy từng cơn đau đớn, không phải vì những bi thương của mình năm đó, mà vì sự tuyệt vọng của Không Bồi khi đọc lá thư này. Vì vậy, cô lấy bật lửa, chậm rãi đốt đi, nhìn từng dòng chữ cuộn vào lửa bốc cháy, hóa thành tro tàn rơi xuống, cô khẽ nói: “Tất cả đều là quá khứ, tương lai, còn dài như vậy.”

Không Bồi chăm chú nhìn cô, không ngăn lại.

Thái Dương đi đến trước mặt Không Bồi, ngẩng đầu dịu dàng nói: “Không cần chờ đợi kiếp sau, em ở nơi này, có hơi thở, nhịp tim, nụ cười và hơi ấm cơ thể. Chúng ta vốn là hai hạt cát, bám vào nhau, hiểu rõ nhau, hô ứng, đến rồi đi theo thủy triều, không ai có thể gần gũi hơn chúng ta.”

Không Bồi chậm rãi ôm Thái Dương vào lòng, áp ủ yêu thương, như đang ôm trọn thế giới này.

Đúng vậy, ngày tháng tương lai còn rất dài, rất dài, chúng ta hãy dùng thời gian còn lại của cuộc đời, chậm rãi bên nhau. . .

HOÀN

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.